

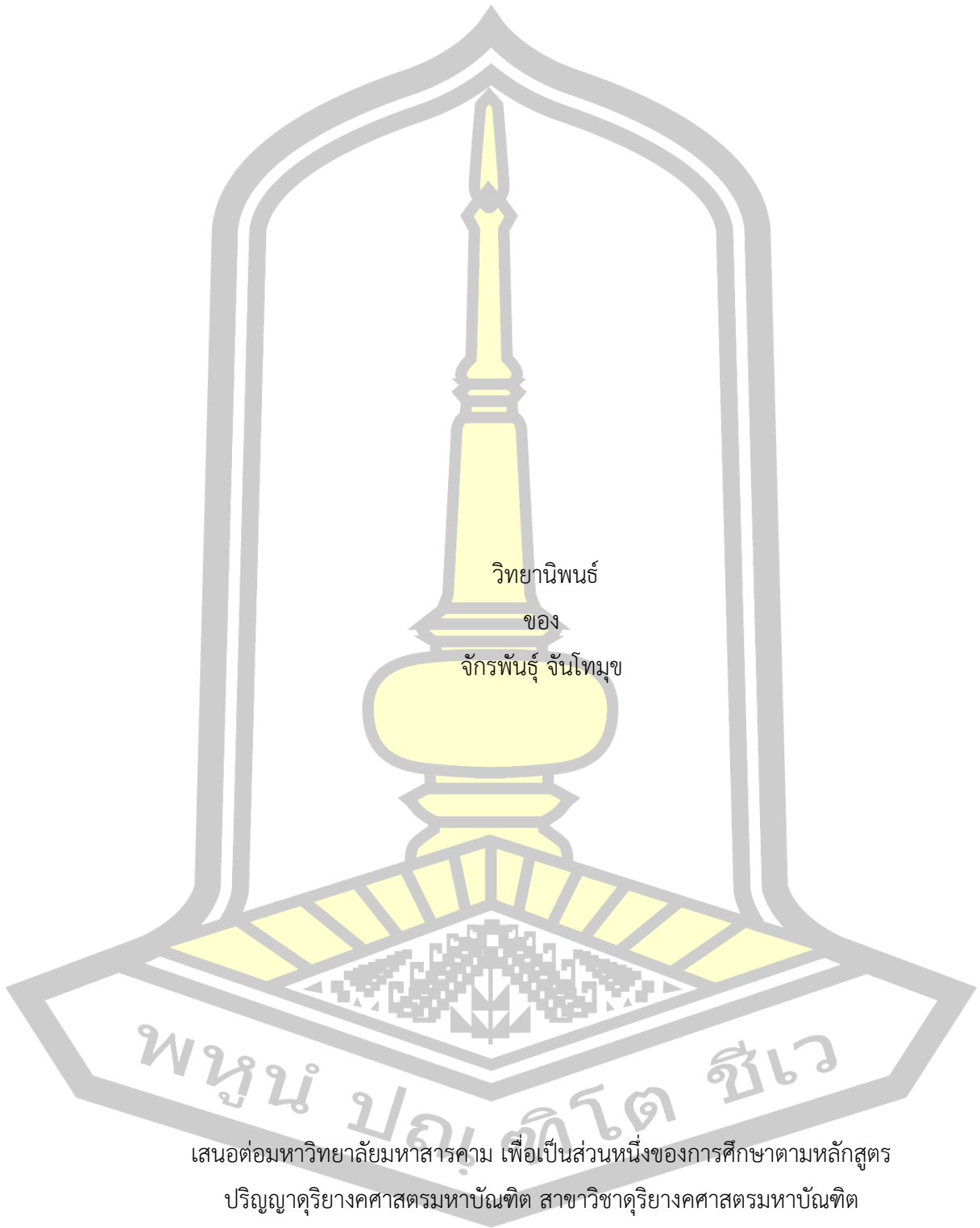
การสำรวจสภาพการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกในวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

วิทยานิพนธ์
ของ
จักรพันธ์ จันโทมุข

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาตรีวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาดุริยางคศาสตรมหาบัณฑิต
พฤษภาคม 2563

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

การสำรวจสภาพการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

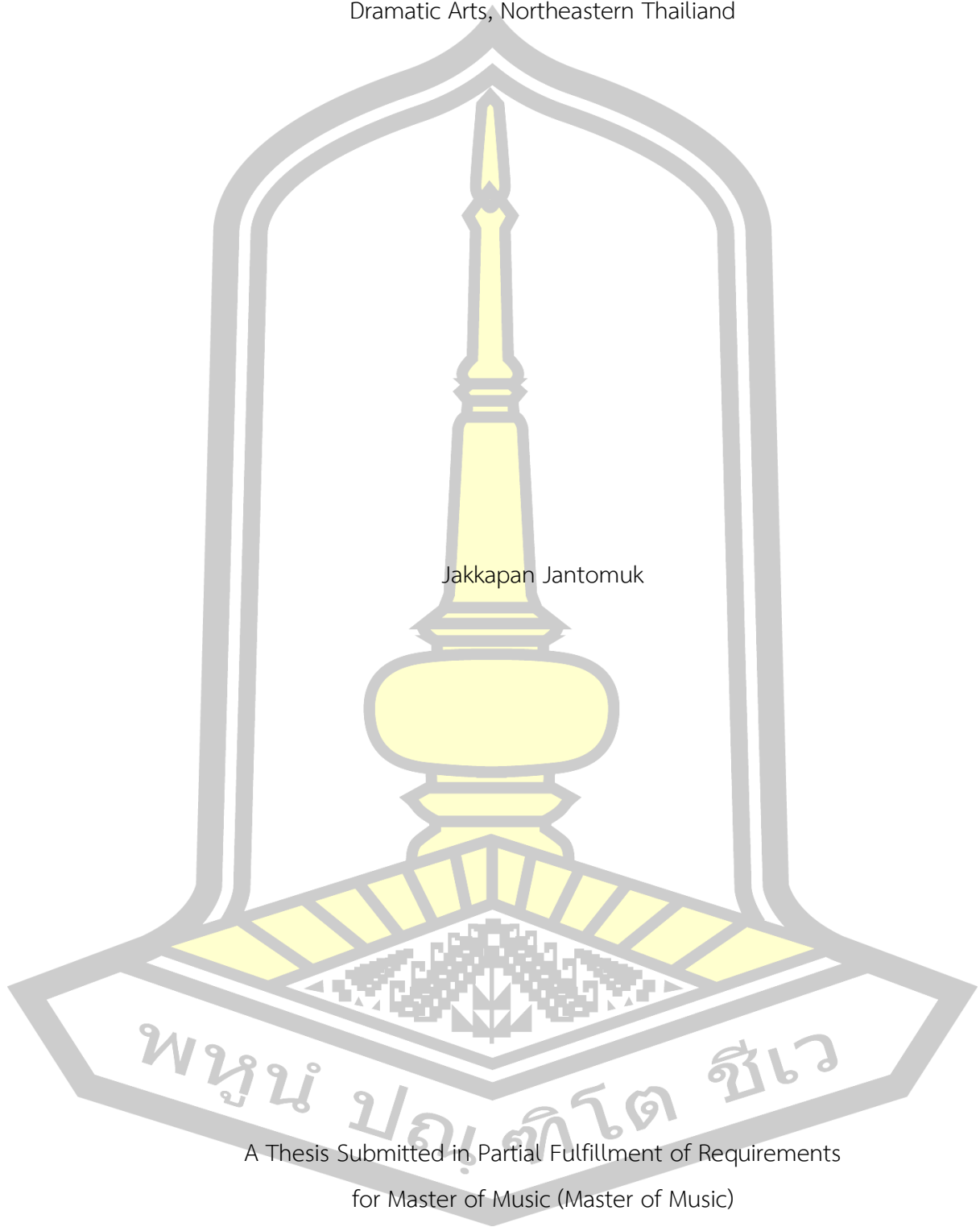
พูน บุญเกิด ชีเว

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาตรีวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาดุริยางคศาสตรมหาบัณฑิต

พฤษภาคม 2563

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

A suway of The conditions of Teaching and Learning Western Music in The College of
Dramatic Arts, Northeastern Thailand

Jakkapan Jantomuk

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of Requirements
for Master of Music (Master of Music)

May 2020

Copyright of Mahasarakham University

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ของนายจักรพันธ์ จันโทมุข
แล้วเห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาตรียางคศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาตรียางคศาสตรมหาบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ

(ผศ. ดร. สยาม จวงประโคน)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(ผศ. ดร. คมกริช การินทร์)

.....กรรมการ

(ผศ. ดร. เจริญชัย ชนไพโรจน์)

.....กรรมการ

(ผศ. ดร. พิทยวัฒน์ พันธะศรี)

มหาวิทยาลัยอุม്മัดีให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญา ตรียางคศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาตรียางคศาสตรมหาบัณฑิต ของมหาวิทยาลัย
มหาสารคาม

.....
(ผศ. ดร. คมกริช การินทร์)

คณบดีวิทยาลัยดุริยางคศิลป์

.....
(รศ. ดร. กริสน์ ชัยมูล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ชื่อเรื่อง	การสำรวจสภาพการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคตะวันออกเฉียงเหนือ		
ผู้วิจัย	จักรพันธ์ จันโทมุข		
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คมกริช การินทร์		
ปริญญา	ดุริยางคศาสตรมหาบัณฑิต	สาขาวิชา	ดุริยางคศาสตรมหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัย	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	ปีที่พิมพ์	2563

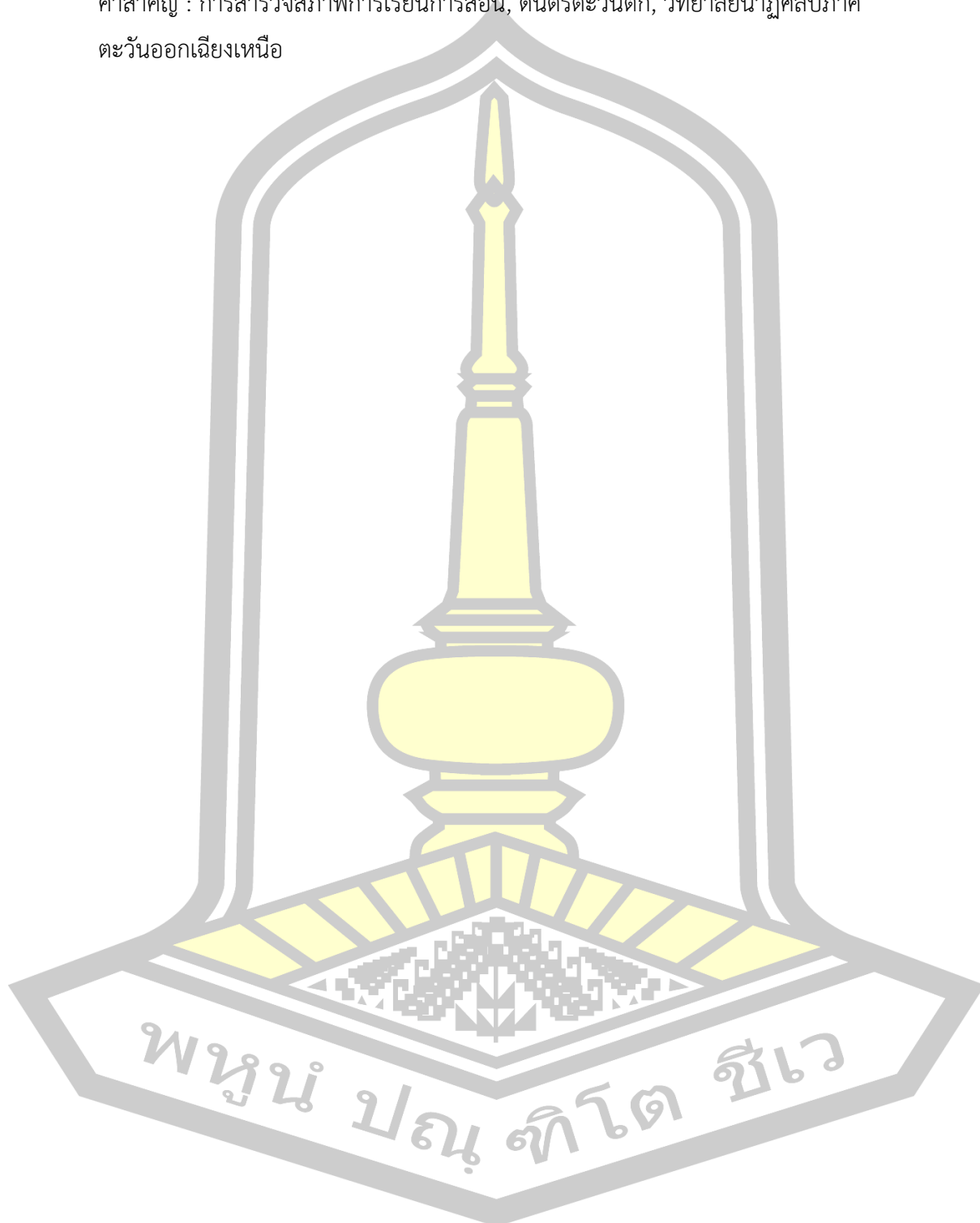
บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่อง การสำรวจสภาพการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เป็นการวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed method research) คือ การวิจัยเชิงปริมาณ และเชิงคุณภาพ 1.กเพื่อสำรวจสภาพการจัดการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคตะวันออกเฉียงเหนือและ 2.กเพื่อวิเคราะห์ปัญหาการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ใช้แบบสอบถามในการเก็บรวบรวมข้อมูล จากกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง ประกอบด้วย ผู้บริหาร อาจารย์ผู้สอน และนักเรียน ในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 3 แห่ง ผลการศึกษาพบว่า

1. การจัดการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคตะวันออกเฉียงเหนือ สภาพโดยรวม เมื่อพิจารณาจากการสัมภาษณ์จาก ผู้บริหารวิทยาลัยนาฏศิลปทั้ง 3 แห่ง สภาพโดยรวมทั่วไปของงานทั้ง 6 ด้าน พบว่า มีการส่งเสริมและบริหารงานในด้านการจัดการเรียนการสอนอย่างเต็มกำลังความสามารถของสถานศึกษาที่จะส่งเสริมได้ ทั้งในด้านการบริหารด้านวิชาการ การบริหารงานบุคคล การบริหารด้านกิจการนักเรียน การบริหารด้านธุรการ การเงิน และพัสดุการบริหารด้านอาคารสถานที่ การบริหารด้านความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับชุมชน

2. ปัญหาการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกของวิทยาลัยนาฏศิลปภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ของครูผู้สอน ในภาพรวม มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง (=2.59) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการพัฒนากระบวนการเรียนรู้ มีปัญหาสูงสุดเป็นอันดับแรก โดยมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง (=2.81) รองลงมาคือ สื่อการเรียนรู้ มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง (=2.74) การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ (=2.43) และหลักสูตรและการบริหารหลักสูตร (=2.37) มีปัญหาอยู่ในระดับน้อย ตามลำดับ

คำสำคัญ : การสำรวจสภาพการเรียนการสอน, ดนตรีตะวันตก, วิทยาลัยนาฏศิลปภาค
ตะวันออกเฉียงเหนือ

TITLE	A survey of The conditions of Teaching and Learning Western Music in The College of Dramatic Arts, Northeastern Thailand		
AUTHOR	Jakkapan Jantomuk		
ADVISORS	Assistant Professor Khomkrit Karin , Ph.D.		
DEGREE	Master of Music	MAJOR	Master of Music
UNIVERSITY	Maharakham University	YEAR	2020

ABSTRACT

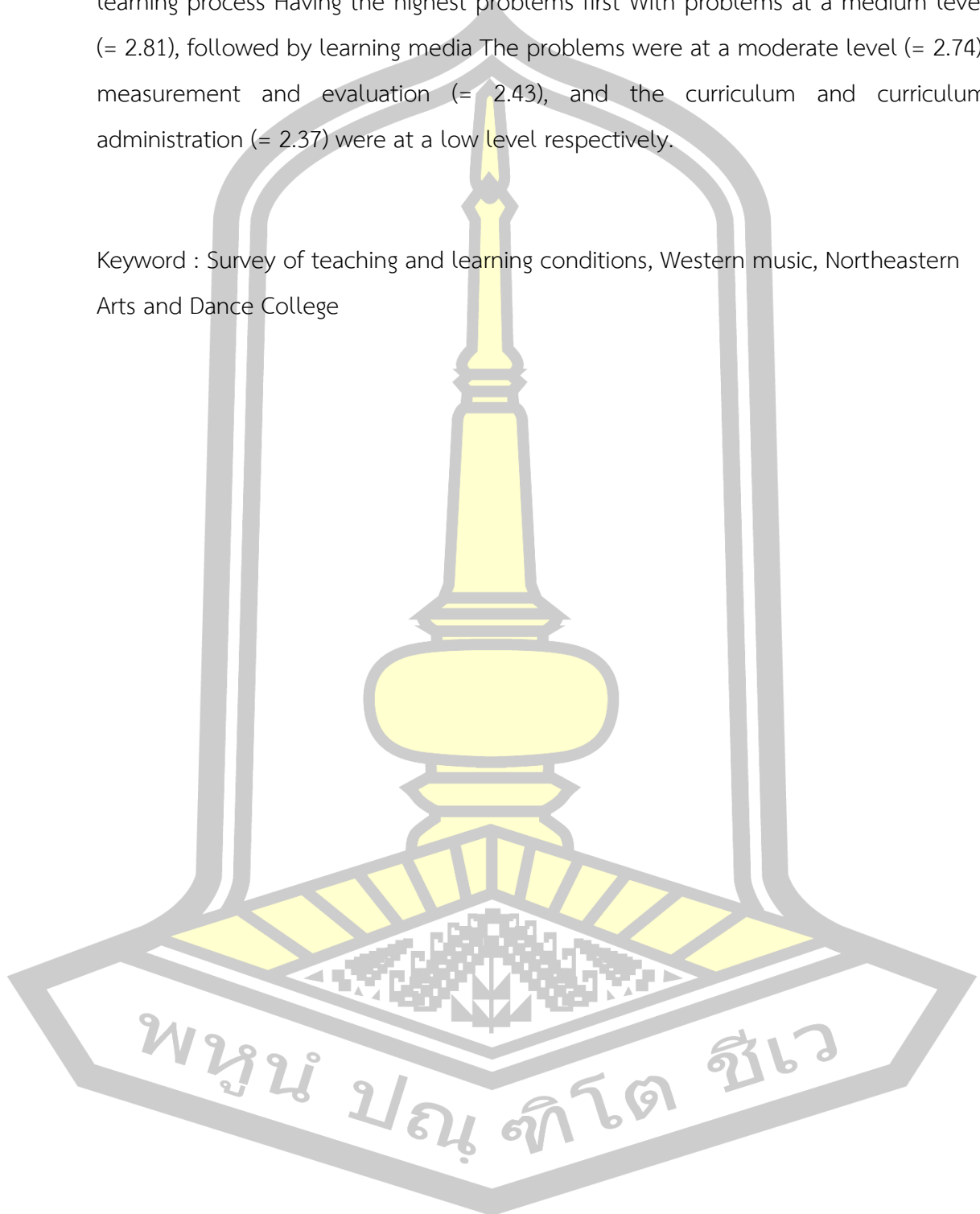
Research subject The Survey of Western Music Teaching and Learning Conditions in the College of Dramatic Arts in the Northeast Is a mixed method research, which is quantitative research And qualitative 1.a to explore the state of Western music teaching and learning in the College of Dramatic Arts in the Northeast and 2. Kor in order to analyze problems of western music teaching and learning in the College of Dramatic Arts, Northeast Use questionnaires to collect data From a specific sample consisting of administrators, teachers, and students in the 3 colleges of the northeastern dance arts.

1. The teaching and learning of western music in the Northeastern Dramatic Arts College in the overall condition when considering from interviews from The 3 administrators of the College of Dramatic Arts, general condition of all 6 aspects of the work, found that there was a promotion and administration of the teaching and learning management to the full capacity of the school that can be promoted. Both in academic administration Personnel Management Student Affairs Administration Administrative administration, finance and supplies, building management Administration of the relationship between the school and the community.

2. Problems of teaching and learning western music of the Northeastern College of Dramatic Arts of teachers in general problems were at a moderate level (=

2.59). When considering in each aspect, it was found that the development of learning process Having the highest problems first With problems at a medium level (= 2.81), followed by learning media The problems were at a moderate level (= 2.74), measurement and evaluation (= 2.43), and the curriculum and curriculum administration (= 2.37) were at a low level respectively.

Keyword : Survey of teaching and learning conditions, Western music, Northeastern Arts and Dance College

กิตติกรรมประกาศ

รายงานการศึกษาการสำรวจและวิเคราะห์ความรู้ดนตรีอาเซียนเบื้องต้นของวิทยาลัยนาฏศิลป์ ภาควัฒนออกเฉียงเหนือ ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ผู้วิจัยได้รับความอนุเคราะห์และความกรุณาอย่าง ดียิ่ง จาก ผศ.ดร. คมกริช การินทร์ ที่ได้ให้คำแนะนำช่วยเหลือและแก้ไขข้อบกพร่องจนทำให้วิจัยฉบับนี้ มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณท่านเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้และขอขอบพระคุณ ผู้บริหาร ครูผู้สอน และนักศึกษาวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาควัฒนออกเฉียงเหนือ ทุกท่านที่ให้ความร่วมมือ เป็นอย่างดีในการช่วยให้ข้อมูลในการตอบแบบสอบถาม จึงทำให้งานวิจัยครั้งนี้สำเร็จลงด้วยดี

ขอขอบพระคุณคณาจารย์ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทความรู้แก่ผู้วิจัยจนประสบความสำเร็จ คุณค่า และประโยชน์ของวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบคุณงามความดีทั้งหลายทั้งปวงให้แก่บุพพการี คณาจารย์ เพื่อน และครอบครัว ซึ่งเป็นกำลังใจให้โดยตลอดช่วยให้ วิจัยนี้สำเร็จ ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่ง ว่า วิจัยนี้จะมีประโยชน์ต่อผู้ที่ต้องการศึกษาค้นคว้าต่อไป

จักรพันธ์ จันโทมุข

พหุณ ปณ กิโต ชีเว

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ฉ
กิตติกรรมประกาศ.....	ช
สารบัญ.....	ฅ
สารบัญตาราง.....	ฉ
สารบัญรูปภาพ.....	ฉ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
ความสำคัญของปัญหา.....	3
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
กรอบแนวคิด.....	4
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	5
หลักการจัดการเรียนการสอนดนตรี.....	5
ความรู้เกี่ยวกับดนตรีตะวันตก.....	21
องค์ความรู้ที่เกี่ยวกับการสอนดนตรี.....	28
บริบทพื้นที่ที่ทำการศึกษา.....	31
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	33
งานวิจัยในประเทศ.....	33
งานวิจัยต่างประเทศ.....	40
บทที่ 3 วิธีการดำเนินการศึกษา.....	43

ขอบเขตของการวิจัย.....	43
วิธีดำเนินการวิจัย	45
บทที่ 4 ผลการศึกษา.....	48
การสำรวจสภาพการเรียนรู้การสอนดนตรีตะวันตกในวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	48
การวิเคราะห์ปัญหาการเรียนรู้การสอนดนตรีตะวันตกของวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	56
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	68
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	68
สรุปผล	68
อภิปรายผล.....	72
ข้อเสนอแนะ.....	77
บรรณานุกรม.....	78
ภาคผนวก.....	82
ภาคผนวก ก เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	83
ภาคผนวก ข รายนามผู้ให้สัมภาษณ์.....	95
ภาคผนวก ค หนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย	97
ภาคผนวก ง หนังสือขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย.....	101
ภาคผนวก จ รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ.....	105
ประวัติผู้เขียน.....	107

สารบัญตาราง

	หน้า
ตาราง 1 สิ่งที่ต้องการพัฒนาเพิ่มเติมของวิทยาลัยนาฏศิลป์ทั้ง 3 แห่ง.....	54
ตาราง 2 จำนวน และคำร้อยละ สถานภาพทั่วไป.....	56
ตาราง 3 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกของวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ.....	58
ตาราง 4 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกของวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ด้านหลักสูตรและการบริหารหลักสูตร.....	59
ตาราง 5 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกของวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ด้านการพัฒนากระบวนการเรียนรู้.....	60
ตาราง 6 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกของวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ด้านสื่อการเรียนรู้.....	61
ตาราง 7 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกของวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้.....	62
ตาราง 8 จำนวน และคำร้อยละ สถานภาพทั่วไป.....	63
ตาราง 9 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับความรู้การเรียนการสอนดนตรีตะวันตกของวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ.....	64
ตาราง 10 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับความรู้การเรียนการสอนดนตรีตะวันตกของวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ด้านการเตรียมการเรียนการสอน.....	65
ตาราง 11 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับความรู้การเรียนการสอนดนตรีตะวันตกของวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ด้านการดำเนินการเรียนการสอน.....	66
ตาราง 12 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับความรู้การเรียนการสอนดนตรีตะวันตกของวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ด้านการวัดผลประเมินผล.....	67

สารบัญรูปภาพ

หน้า

ภาพประกอบ 1	กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย.....	4
ภาพประกอบ 2	สัมภาษณ์ ดร.โยธิน พลเขต ประธานหลักสูตร วิทยาลัยนาฏศิลป์ร้อยเอ็ด.....	48
ภาพประกอบ 3	สัมภาษณ์ ดร.จำเริญ แก้วเพ็ญกรอ ผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป์กาฬสินธุ์.....	51
ภาพประกอบ 4	สัมภาษณ์ นายพงศกร ทิพยะสุขศรี ผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป์นครราชสีมา..	53

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ดนตรีเป็นศาสตร์และศิลป์ที่เกิดมาคู่กับมนุษย์เป็นเครื่องที่ช่วยจรรโลงจิตใจ และทำให้เกิดความผ่อนคลาย ในแต่ละเชื้อชาติต่างมีเอกลักษณ์ที่แตกต่างกันไปตามสภาพแวดล้อมความเป็นอยู่ซึ่งดนตรีเป็นสมบัติของกลุ่มชนที่มีการสืบทอดถ่ายทอด จากรุ่นสู่รุ่น โดยต่างมีวิธีการถ่ายทอด ที่แตกต่างกันไป วิธีการต่าง ๆ นั้นมีเทคนิค วิธีการเฉพาะของแต่ละคนแต่ละกลุ่มแต่ละพื้นที่เพื่อให้ดนตรีนั้นได้มีการดำรงอยู่สืบไป ดังนั้นดนตรีเป็นศาสตร์หนึ่งที่มีแบบขององค์ความรู้ ทักษะและระบบวิธีคิดที่แตกต่างไปจากศาสตร์อื่นเนื่องจากเป็นศาสตร์เฉพาะรูปแบบของดนตรี สังคมต้องการให้ผู้เรียนมีความสามารถในการปฏิบัติดนตรีได้ (เล่น/ร้อง) มีความคิดสร้างสรรค์ทางดนตรีและฟังดนตรีเป็นเข้าใจอย่างถ่องแท้ นักเรียนสามารถรับรู้ เข้าใจ สามารถเข้าถึงรากฐานทางวัฒนธรรมสามารถพัฒนาศักยภาพของตนเองทางด้านดนตรี ทั้งในเรื่องของความคิดสร้างสรรค์ทางดนตรีและสามารถแสดงออกทางด้านอารมณ์และความรู้สึกของตนเอง ดนตรีช่วยทำให้ผู้เรียนเข้าใจพฤติกรรมของเพื่อนมนุษย์ นักเรียนควรเป็นผู้ฟังที่มีประสิทธิภาพ เข้าใจถึงสัญลักษณ์ของดนตรีและเพิ่มพูนคุณภาพชีวิตจากดนตรีได้ จุดประสงค์พื้นฐานของการดนตรีคือ มุ่งสู่การพัฒนางานศิลปวัฒนธรรมเพื่อความก้าวหน้าและขยายตัวของตนเอง มุ่งพัฒนาองค์ความรู้ ความสามารถของศิลปิน มุ่งพัฒนางานศิลปะ ดนตรี ที่ประกอบด้วยคุณภาพและพัฒนาคุณประโยชน์ของงานศิลปะ ดนตรี ผู้ชมผู้ฟังได้รับรู้สุนทรียภาพของดนตรีให้ถูกต้องก้าวจากบุคคลธรรมดาให้เป็นบุคคลที่มีการศึกษารอบรู้สูงเพื่อเหมาะแก่การขยายตัวของระบอบสังคมและกฎเกณฑ์ชีวิตของมนุษย์ ดังนั้นการศึกษาหลายประเทศจัดให้มีวิชาดนตรีศึกษาให้เป็นวิชาบังคับในหลักสูตรการศึกษาสามัญของประเทศตามเงื่อนไข และตามความเหมาะสมในแต่ละระดับที่แตกต่างกันแต่มีจุดประสงค์มุ่งหมายเดียวกัน (ศักดิ์ชัย หิรัญรักษ์ 2558)

ดนตรีศึกษาเป็นแขนงหนึ่งของสาระความรู้เกี่ยวข้องกับกระบวนการให้การศึกษาดนตรีกับผู้เรียน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาความมีดนตรีการตามความสามารถของแต่ละบุคคลจนถึงที่สุด กระบวนการสอน ก็คือ แนวทางในการดำเนินการสอน การจัดแบบแผนการสอน รวมถึงวิธีสอน อย่างเป็นลำดับต่อเนื่องกันไปตั้งแต่ต้นจนจบ แล้วเสร็จตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ กิจกรรมที่ครูผู้สอนทำอย่างมีระบบแบบแผน วิธีการ อย่างเป็นลำดับขั้น (ณรุทธ์ สุทธจิตต์ 2555) ในปัจจุบันมีสถาบันการศึกษามากมายที่มุ่งเน้นในการเรียนการสอนที่เกี่ยวข้องกับวิชาดนตรี ประกอบกับความต้องการที่จะเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาหรือในระดับที่สูงขึ้นไปสถานศึกษาหรือแหล่งประกอบการที่ให้ความรู้ทางด้านดนตรีจะเพิ่มขึ้นตามไปด้วย ทั้งของในส่วนภาครัฐและส่วนภาคเอกชน ในส่วนของภาครัฐก็จะเป็นในส่วนของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ เช่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยราชภัฏต่าง ๆ ที่กระจายตัวอยู่ทั่วประเทศ หรือแม้แต่กระทั่ง

โรงเรียนในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการก็มีการเรียนการสอนที่เกี่ยวกับวิชาดนตรีเช่นเดียวกัน ในส่วนของภาคเอกชนนั้นก็มีการเปิดทำการเรียนการสอนดนตรีมากมาย ยกตัวอย่าง เช่น มหาวิทยาลัยรังสิต สถาบันดนตรียามาฮา สถาบันดนตรีฟ้า หรือโรงเรียนที่เปิดสอนทั่วไปในรูปแบบของธุรกิจส่วนตัว

ดนตรีเป็นสื่อสากลที่มนุษย์โลกพึงพอใจ เป็นเครื่องจรรโลงใจของมนุษย์ทั้งยามทุกข์ ยามสุข ตั้งแต่เกิดจนตาย ดนตรีจึงเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต ทุกชาติทุกภาษาจะมีการสร้างสรรค์ดนตรีขึ้นในด้านให้ความผ่อนคลายแล้วดนตรียังนำไปใช้ในการจัดกิจกรรม และประกอบพิธีกรรมประจำกลุ่มของคน จนกลายเป็นลักษณะเฉพาะของดนตรี ดังนั้นดนตรี ถือเป็นวัฒนธรรมสำคัญอย่างหนึ่ง ที่ต้องได้รับการปลูกฝังตั้งแต่เด็ก ๆ จะเป็นการดี ซึ่งปัจจุบันได้ถูกบรรจุเข้าไปในหลักสูตรทางการศึกษาของไทย ซึ่งมีการเรียนการสอนตั้งแต่ประถมศึกษาจนถึงปริญญาเอก ดังนั้นดนตรีตะวันตก จึงถือเป็นเรื่องที่สำคัญอย่างยิ่ง ที่จำเป็นต้องมีการศึกษาเรียนรู้และเผยแพร่ให้ประชาชนคนไทยได้เรียนรู้ ศึกษาและเข้าใจในดนตรีของตะวันตกเพื่อเป็นการเข้าใจถึงวัฒนธรรม จิตใจ ความเป็นอยู่ของประเทศในตะวันตก โดยสิ่งที่เป็นที่สุดในขั้นต้นคือ ผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องดนตรีตะวันตก และพร้อมที่จะนำไปบอกกล่าว สอน หรือเผยแพร่ นั่นก็คือครูผู้สอนดนตรีนั่นเอง ซึ่งครูผู้สอนดนตรีนั้นต้องเรียนรู้ในวิชาเอกดนตรี ซึ่งมีการเปิดสอนในระดับอุดมศึกษาของไทย ตั้งแต่ระดับปริญญาตรี โท และเอก ซึ่งเมื่อจบปริญญาตรีแล้ว ก็สามารถสอบบรรจุเป็นครูได้ ตามระเบียบข้อบังคับของประเทศไทย ดังนั้นในหลักสูตรปริญญาตรี เอกวิชาดนตรี ควรมีการบรรจุเรื่องดนตรีตะวันตก และสอนดนตรีตะวันตกด้วย

วิทยาลัยนาฏศิลป์ เป็นสถาบันการศึกษาแห่งหนึ่งที่เล็งเห็นความสำคัญต่อการศึกษาโดยมุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นบุคคลที่มีความรู้ทางด้านวิชาชีพเฉพาะทางที่ได้มาตรฐานในด้านวิชาการและศิลปวัฒนธรรม เน้นการเรียนการสอนดนตรีตั้งแต่ระดับพื้นฐานคือ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลาย คือชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1- 6 จนถึงระดับปริญญาตรี แตกต่างจากสถาบันอื่นที่จัดการศึกษาที่เน้นการสอนดนตรีตั้งแต่ในระดับปริญญาตรีขึ้นไป วิทยาลัยนาฏศิลป์ ปัจจุบันมีทั้งหมดทั่วประเทศ 12 แห่ง กระจายตัวอยู่ในแต่ละภูมิภาคของประเทศไทย มีการจัดการเรียนการสอนดนตรีตามบริบทและวัฒนธรรมในแต่ละท้องถิ่น ส่วนของวิทยาลัยนาฏศิลป์ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ นั้นประกอบด้วย วิทยาลัยนาฏศิลป์ร้อยเอ็ด วิทยาลัยนาฏศิลป์นครราชสีมา วิทยาลัยนาฏศิลป์กาฬสินธุ์ ซึ่งทั้ง 3 สถาบันมีการบรรจุการเรียนการสอนวิชาที่เกี่ยวข้องกับดนตรีเข้าไปในหลักสูตรของแต่ละสถาบัน จึงทำให้เห็นว่า การเรียนการสอนดนตรีนั้นมีความสำคัญที่จะสามารถพัฒนาผู้เรียนไม่แตกต่างจากวิชาแขนงอื่น ๆ อีกเช่นกัน ซึ่งวิทยาลัยนาฏศิลป์ เป็นสถาบันหนึ่งที่เล็งเห็นความสำคัญของดนตรีตะวันตก และจากการศึกษาทวนเรื่องรายวิชาในหลักสูตรระดับปริญญาตรี ในวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่า ดนตรีตะวันตก เป็นสิ่งใหม่ยังไม่มีเนื้อหาที่ลงตัวและตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียน และผู้ใช้ คือ นิสิตนักศึกษาวิชาเอกดนตรี และครูดนตรี ดังนั้นจึงได้มีการใช้หลักสูตรเกี่ยวกับดนตรีตะวันตก และได้มีการปรับปรุง พัฒนาอย่างต่อเนื่อง ในเนื้อหาด้านความรู้เรื่องดนตรีตะวันตกทั้งทางปฏิบัติและทฤษฎี เพื่อให้รองรับ และตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียน

เพื่อที่จะนำไปประกอบวิชาชีพในการสอนในอนาคตและเพื่อนำไปสู่การเรียนรู้และเข้าใจวัฒนธรรมด้านอื่น ๆ ของประเทศตะวันตกต่อไป

จากข้อมูลข้างต้นแสดงให้เห็นว่า การเรียนการสอนดนตรีในประเทศไทยนั้นมีบทบาทที่สำคัญในสถาบันการศึกษาซึ่งจะส่งต่อผู้เรียนโดยตรงทั้งในส่วนของร่างกาย อารมณ์ และสติปัญญา ฉะนั้นจะเห็นได้ว่าการเรียนการสอนดนตรีจึงมีความสำคัญไม่น้อยกว่าการเรียนการสอนวิชาในแขนงอื่นแต่การที่จะดำเนินการเรียนการสอนดนตรีให้มีประสิทธิภาพนั้น การทำการเรียนการสอนดนตรี จำเป็นต้องอาศัยองค์ประกอบหลาย ๆ ด้านมาพิจารณาหลอมรวมกัน ทั้งส่วนของตัวผู้บริหารเองที่มีส่วนส่งเสริมและขับเคลื่อนงานในด้านต่าง ๆ ในด้านนโยบาย การวางแผน การจัดองค์การ การอำนวยการ การควบคุมเกี่ยวกับการสรรหา การพัฒนา การให้ค่าตอบแทน การบำรุงรักษาบุคลากร เพื่อช่วยให้เป้าหมายขององค์การบรรลุผลสำเร็จ (Flippo 1971) ครูผู้สอนก็สอนตรงตามเนื้อหาของรายวิชาและทุ่มเทอย่างเต็มความสามารถในวิชาที่ทำการเรียนการสอน เพราะดนตรีเป็นศาสตร์และเป็นศิลปะการสอนให้เข้าใจถึงทั้งสองอย่างนั้น ต้องอาศัยเวลา ความตั้งใจทั้งผู้เรียนและผู้สอนเทคนิคในการสอน (Leonard 1975) นักเรียนก็เรียนอย่างเต็มกำลังความสามารถและสติปัญญา หรือแม้แต่กระทั่งบุคลากรอื่น ๆ ในสถาบันก็มีส่วนช่วยให้การเรียนการสอนดนตรีประสบผลสำเร็จเช่นกัน

ด้วยเหตุข้างต้นจึงทำให้ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาเรื่อง “การสำรวจสภาพการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคตะวันออกเฉียงเหนือ” เพื่อให้ทราบถึงปัญหา และแนวทางการจัดการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกให้มีประสิทธิภาพและพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อีกทั้งยังได้ ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการปรับปรุงการเรียนการสอนดนตรี ในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคตะวันออกเฉียงเหนือให้มีคุณภาพและนำผลที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้ไปใช้เพื่อเป็นแนวทางพัฒนาปรับปรุง การเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ให้ดียิ่ง ๆ ขึ้นไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อสำรวจสภาพการจัดการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
2. เพื่อวิเคราะห์ปัญหาการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ความสำคัญของปัญหา

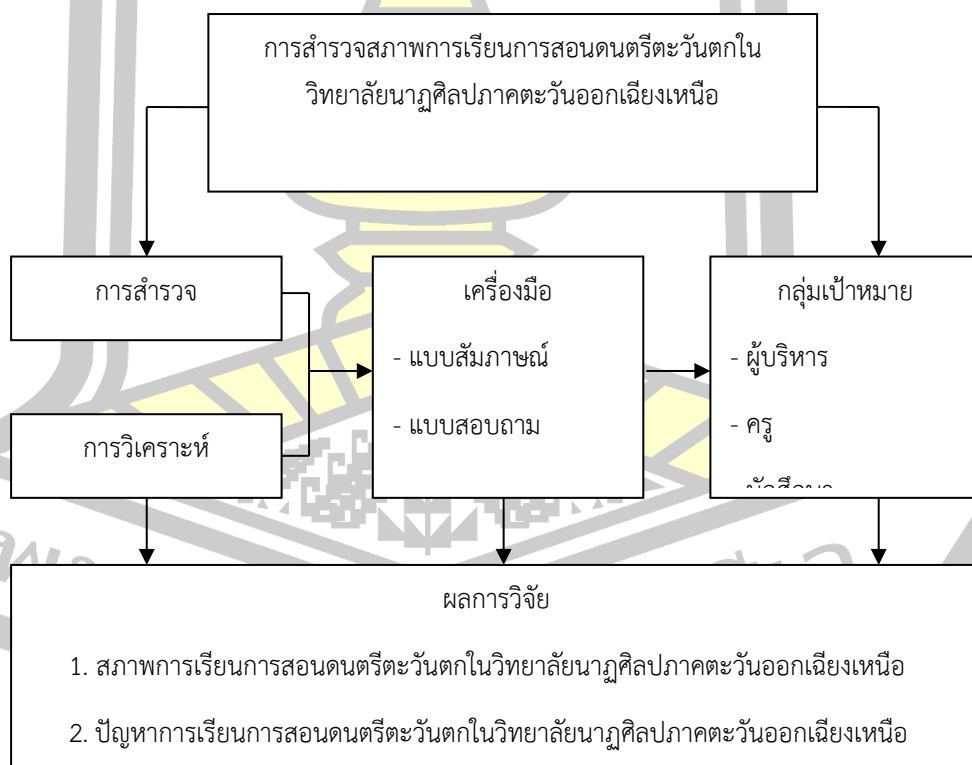
1. ทำให้ทราบการจัดการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
2. ได้ทราบปัญหาการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การสำรวจ หมายถึง การรวบรวมข้อมูลที่ส่งเสริมด้านการเรียนการสอนวิชาความรู้ดนตรีตะวันตกของวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
2. วิทยาลัยนาฏศิลป์ หมายถึง วิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ประกอบด้วย วิทยาลัยนาฏศิลป์ร้อยเอ็ด วิทยาลัยนาฏศิลป์นครราชสีมา วิทยาลัยนาฏศิลป์กาฬสินธุ์
3. ผู้บริหาร หมายถึง ผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
4. ครูผู้สอน หมายถึง ผู้ปฏิบัติการสอนในรายวิชาดนตรีของวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
5. นักศึกษา หมายถึง ผู้ที่เรียนในรายวิชาดนตรีตะวันตกในระดับมัธยมศึกษาของวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

กรอบแนวคิด

ในการวิจัยเรื่อง การสำรวจสภาพการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกในวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือผู้วิจัยใช้การเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การสำรวจสภาพการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกในวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. หลักการจัดการเรียนการสอนดนตรี
 - 1.1 หลักการจัดการเรียนการสอนดนตรีในไทย
 - 1.2 หลักการจัดการเรียนการสอนดนตรีต่างประเทศ
2. ความรู้เกี่ยวกับดนตรีตะวันตก
3. องค์ความรู้ที่เกี่ยวกับการสอนดนตรี
4. บริบทพื้นที่ที่ทำการศึกษา
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 5.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 5.2 งานวิจัยต่างประเทศ

หลักการจัดการเรียนการสอนดนตรี

1. หลักการจัดการเรียนการสอนดนตรีในไทย

การสอนดนตรีควรจัดให้มีการเรียนการสอนในลักษณะกระบวนการเริ่มปลูกฝังด้านความคิดแก่ผู้เรียนเพราะดนตรีนั้นเป็นเรื่องของความสุข ที่จะเกิดกับผู้เรียนได้ 3 ทาง คือ เกิดจากความรู้สึก (Feeling) เกิดจากอารมณ์ (Emotion) และเกิดจากการกระทำเองหลังจากการเลียนแบบ (รังสี เกษมสุข 2555)

การเรียนการสอนสอนต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล เปิดโอกาสให้เด็กได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมด้วยตัวของเขาเอง หลักสูตรที่ดีต้องสอดคล้องกับพัฒนาการของผู้เรียนโดยเริ่มจากจุดที่เด็กรู้ก่อนแล้วเพิ่มเนื้อหาตามลำดับ จุดประสงค์ของการสอนดนตรีคือสามารถให้อ่านโน้ต ขับร้องเพลงได้อย่างดี การบรรเลงดนตรี ความซาบซึ้งในดนตรี และความเข้าใจในเนื้อหาสาระ การสร้างหลักสูตรต้องสร้างปรัชญาในทางดนตรีเสียก่อน (วัชชัย นาควงษ์ 2553)

การสอนดนตรีมุ่งให้นักเรียนได้รับความรู้ทางดนตรี มีทักษะพื้นฐานทางดนตรีสามารถนำความรู้และทักษะที่มีอยู่ไปใช้ในชีวิตประจำวัน เกิดทัศนคติที่ดีต่อดนตรี และรู้คุณค่าของดนตรี หลักการสอนจะเน้นเรื่องความเข้าใจในเรื่องโครงสร้างของดนตรี มีทักษะพื้นฐานทางดนตรี และรู้วรรณคดีดนตรีได้เสนอความคิดของตนเองไว้ดังนี้ คือ การสอนดนตรีแต่ละครั้งควรดำเนินการตามลำดับ ดังนี้ (อรรวรรณ บรรจงศิลป์ 2558)

ขั้นที่ 1 กำหนดมโนทัศน์ที่เด็กจะได้เรียนรู้

ขั้นที่ 2 เด็กควรจะได้รับทักษะอะไร เพื่อช่วยให้เข้าใจมโนทัศน์มากที่สุด

ขั้นที่ 3 ในการเลือกรรณคดีดนตรี ควรพิจารณาจากคุณค่าทางดนตรี และความสำคัญทางด้านวัฒนธรรม

หลักการสอนดนตรีมีดังนี้ (ณรุทธ์ สุทธจิตต์ 2555)

1. หลักการสอนเสียงก่อนสัญลักษณ์ ดนตรีเป็นโสตศิลป์ที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับเสียงควรให้นักเรียนได้ฟังและรับรู้เกี่ยวกับเสียงของดนตรีก่อนที่จะเรียนเรื่องโน้ตดนตรี ทำให้เด็กมีแนวคิดเกี่ยวกับเสียง ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของดนตรีได้ การเรียนดนตรีใช้หลักการเรียนรู้ทางภาษา คือ การเรียนรู้ภาษาจากการฟัง จนเข้าใจและพูดได้ ซึ่งเปรียบกับดนตรี คือ ฟังเพลงและร้องเพลงได้ก่อน จึงหัดเขียน หัดอ่าน ในที่นี้คือการหัดอ่านโน้ตและเขียนโน้ตในเวลาต่อมา

2. หลักการให้เด็กมีส่วนร่วมในการฝึกปฏิบัติ ดนตรีเป็นวิชาที่ต้องมีการฝึกฝนทักษะการปฏิบัติ และสอนหลักการทางดนตรีไปพร้อม ๆ กัน ในการเรียนการสอนที่เหมาะสมควรเปิดโอกาสให้เด็กมีส่วนร่วมในการฝึกทักษะปฏิบัติทางดนตรีอย่างต่อเนื่อง ครูเป็นเพียงผู้ให้ การสนับสนุนส่งเสริมให้กำลังใจ จัดเตรียมสื่ออุปกรณ์ต่าง ๆ อย่างพร้อมเพรียง จัดบรรยากาศในชั้นเรียนให้เป็นกันเองครูจะสอนเพียงหลักการและทฤษฎี

3. หลักความหลากหลายของกิจกรรม การเรียนการสอนที่ตื้นตื้นต้องไม่ทำให้ผู้เรียนเบื่อหน่าย เมื่อยล้า เคร่งเครียดในการเรียนหรือฝึกปฏิบัติ ครูต้องคิดค้นกิจกรรมต่าง ๆ ที่จะนำมาสอนไว้หลายอย่าง แต่ละอย่างควรเปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม เช่น ร้องเพลง ฟังเพลง พูดคุย แลกเปลี่ยนประสบการณ์ ความคิดเห็นต่าง ๆ คิดสร้างสรรค์กระโดดโลดเต้น ศึกษา สังเกต ทำรายงานปฏิบัติ หรือจัดการแสดงสด

4. หลักความเหมาะสมของกิจกรรมต่อวัยของนักเรียน การเรียนการสอนดนตรีหากเด็กยังไม่พร้อม จะทำให้การเรียนไม่มีความสุข ดังนั้นกิจกรรมและเนื้อหาต้องเหมาะสมกับพัฒนาการของเด็ก

จากการศึกษา สรุปได้ว่า หลักการสอนดนตรีนั้นจะเน้นการใช้การเคลื่อนไหวเป็นหลักคือการบูรณาการทักษะทางดนตรีและการเคลื่อนไหวเข้าด้วยกัน โดยให้ผู้เรียนเรียนรู้แนวคิดทางดนตรีโดยใช้พื้นฐานทางการเคลื่อนไหว และทักษะทางดนตรีเป็นสื่อ โดยมุ่งเน้นให้นักเรียนได้รับความรู้ทางดนตรี มีทักษะพื้นฐานทางดนตรีสามารถนำความรู้และทักษะที่มีอยู่ไปใช้ในชีวิตประจำวัน ให้ผู้เรียนเกิดทัศนคติที่ดีต่อดนตรี และรู้คุณค่าของดนตรี เน้นเรื่องความเข้าใจในเรื่องโครงสร้างของดนตรี มีทักษะพื้นฐานทางดนตรี และรู้วรรณคดีดนตรี ผู้สอนต้องคำนึงถึงสิ่งที่ผู้เรียนจะได้รับคือความรู้ทักษะเห็นคุณค่าของดนตรี เน้นการสอนด้านเสียงก่อนสัญลักษณ์ การปฏิบัติต้องเป็นอย่างต่อเนื่องกิจกรรมต่าง ๆ ต้องมีอย่างหลากหลาย เน้นการสอนคล้ายกับภาษาไทย คือ มีทั้งทักษะ การพูด อ่าน เขียนโดยต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล เปิดโอกาสให้เด็กได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมด้วยตัวของเขาเอง

แนวคิดและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ตามจุดหมายของหลักสูตร จึงเน้นให้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยยึดหลักสำคัญ 2 ประการ คือ (กรมวิชาการ 2554)

1. จัดการเรียนการสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง หมายถึง การสอนที่จัดเนื้อหาและกิจกรรมให้สอดคล้องกับการดำเนินชีวิตที่เหมาะสม ความสามารถ และความสนใจของผู้เรียนเป็นการสอนที่ให้ผู้เรียนได้คิดค้นหาความรู้ และลงมือปฏิบัติจริงทุกขั้นตอนจนเรียนรู้ได้ด้วยตนเองผู้สอนจำต้องเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการสอนที่เน้นความรู้เนื้อหาวิชาต่าง ๆ เป็นผสมผสานการให้ความรู้ให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติ และเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้วิธีการหาความรู้ (Learn How to Learn)

2. จัดการเรียนการสอนที่หลากหลาย เน้นกระบวนการเรียนรู้ หมายถึง ผู้สอนใช้เทคนิควิธีการสอนหลาย ๆ แบบให้เหมาะสมกับเนื้อหาและจุดประสงค์การสอนและเน้นการเรียนรู้อย่างมีลำดับขั้นตอน เพื่อนำไปสู่จุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้

จัดกิจกรรมการเรียนการสอนควรมีลักษณะดังนี้ (ชลลดา จิตติวัฒนพงษ์ 2557)

1. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความคิด และตัดสินใจอย่างเป็นระบบ เช่น กระบวนการคิด เพื่อยึดการคิดวิเคราะห์ การใฝ่หาความรู้ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เพื่อนำไปใช้ในการพัฒนาคนแลประกอบอาชีพแก้ปัญหาชีวิตประจำวันได้อย่างเหมาะสม ตลอดจนให้ผู้เรียนเกิดความซาบซึ้งในศิลปะและความงดงามตามธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมอย่างสร้างสรรค์

2. จัดระบบเครือข่ายการเรียนรู้ให้เป็นแหล่งสำหรับการค้นคว้าหาความรู้ทุกด้านที่ผู้เรียนต้องการนอกจากห้องสมุด เช่น สื่อมวลชนทุกแขนง เครื่องคอมพิวเตอร์ ทรัพยากรท้องถิ่นและหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งภาครัฐและเอกชน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเอง พัฒนาอาชีพพัฒนาสังคมและสิ่งแวดล้อม

3. จัดกิจกรรมทั้งในและนอกหลักสูตร เพื่อเสริมประสบการณ์ทางสังคมเป็นการให้ผู้เรียนได้ฝึกสถานการณ์จำลองของสังคม เพื่อรับผิดชอบที่จะสร้างสรรค์สังคมและสิ่งแวดล้อม

4. จัดสิ่งแวดล้อมทั้งในสถานศึกษาและนอกสถานศึกษาให้เอื้อต่อการจัดกิจกรรมทุกด้านรวมถึงกิจกรรมพัฒนาสุขภาพ ภาษา คุณธรรม ความคิด การตัดสินใจและซาบซึ้งในความงามตามธรรมชาติ โดยประสานกับหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

5. ปรับกระบวนการเรียนการสอนและเทคนิคการสอนของครูให้สอดคล้องกับเป้าหมายการศึกษาเน้นให้ครูเป็นเพียงผู้อำนวยความสะดวกชี้แนะให้ผู้เรียนทำการศึกษาค้นคว้าคิดและตัดสินใจด้วยตนเองขณะเดียวกันครูต้องเป็นต้นแบบทางด้านคุณธรรมและจริยธรรม

การสอนดนตรีที่จะให้ประสบผลสำเร็จ และสอดคล้องกับหลักสูตรอย่างแท้จริง ควรยึดหลักดังนี้ (สมพงษ์ สิงหะพล 2552)

1. หลักพัฒนาการตามวัยเด็กประถมและมัธยมศึกษามีการพัฒนาที่แตกต่างกัน ในการสอนดนตรีจึงต้องพิจารณาลักษณะพัฒนาการด้านต่าง ๆ ตามวัยของเด็กให้มากกล่าวคือ

1.1 ด้านร่างกาย ควรพิจารณาถึงเรื่องเครื่องดนตรี เพลง การเคลื่อนไหวว่าเหมาะสมเพียงใด

1.2 ด้านอารมณ์และสังคม ควรเข้าใจระดับบุคลิกภาพด้านอารมณ์และสังคม บางคนมีอาการก้าวร้าว รุนแรง เข้ากับเพื่อนไม่ได้

1.3 ด้านสติปัญญา พิจารณาด้านความสามารถด้านสมองของเด็กโดยรวมเป็นเช่นไร มีเด็กที่มีปัญหาด้านสมองหรือไม่

1.4 ด้านบุคลิกภาพเฉพาะตัว ควรพิจารณาว่าบุคลิกภาพของเด็กแต่ละคนว่าเป็นอย่างไร เช่นกล้าแสดงออก ไม่กล้าแสดงออก เก็บกด กระฉับกระเฉง เป็นต้น

2. หลักความสามารถพิเศษทางด้านดนตรี เด็กแต่ละคนมีความสามารถที่ซ่อนเร้นอยู่ภายในแตกต่างกัน ครูต้องค้นหาความสามารถของเด็กแต่ละคนว่าอยู่ในระดับใด พยายามหาทางส่งเสริม สนับสนุนให้ดีที่สุด และเปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงออกทางด้านดนตรีอย่างเหมาะสม

3. หลักการฝึกปฏิบัติที่ถูกต้อง คือ การสอนผสมผสานระหว่างทฤษฎีและปฏิบัติอย่างกลมกลืน โดยเน้นปฏิบัติเป็นสำคัญ และให้เด็กปฏิบัติก่อนสรุปเป็นทฤษฎี

4. สอนให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ การคิดสร้างสรรค์เป็นคุณสมบัติข้อหนึ่งที่สำคัญ ครูผู้สอนดนตรีต้องปลูกฝังให้เกิดขึ้นในตัวนักเรียน การจัดกิจกรรมต่าง ๆ ต้องเปิดโอกาสให้นักเรียนได้คิดด้วยตนเองให้มากที่สุด ครูมีหน้าที่ให้ความรู้พื้นฐาน หลักการและความสะดวก

5. หลักการนำดนตรีทุกด้านมาผสมผสานกัน กิจกรรมดนตรีทั้ง 3 คือ กิจกรรมเน้นจังหวะ กิจกรรมการฟัง กิจกรรมการร้อง การสอนต้องผนวกกิจกรรมดังกล่าวเข้าด้วยกันไม่แยกจากกัน

6. หลักการสอนให้เชื่อมโยงหรือเกี่ยวข้องกับวิชาอื่น วิชาดนตรีสามารถนำมาเป็นวิชาแกนกลางในการสอนวิชาอื่น ๆ ได้ด้วย เช่น ร้องเพลงปลุกใจ สามารถเชื่อมโยงไปหาวิชาประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ ภาษาไทยได้ เพลงรุ่ม สามารถโยงไปสู่วิทยาศาสตร์ ดาราศาสตร์ เพลงพื้นเมืองของแต่ละจังหวัดก็สามารถไปสอนเกี่ยวกับจังหวัดนั้นได้

7. หลักการสอนโดยเน้นลักษณะนิสัยที่ดี คุณลักษณะนิสัยที่ต้องการเช่น ความอดทนความรับผิดชอบ ความมีสมาธิ ระเบียบวินัยในตนเอง การทำงานร่วมกัน เป็นต้น

การจัดการเรียนการสอนดนตรีนั้นได้อธิบายไว้ดังนี้ (กรมวิชาการ, 2555: 45)

1. กิจกรรมดนตรี เป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสแสดงออกในลักษณะต่าง ๆ อย่างสนุกสนาน และการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนดนตรี จะมีส่วนช่วยให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนาในด้านต่าง ๆ คือ

1.1 การมีส่วนร่วมในกิจกรรมดนตรี ช่วยให้ผู้เรียนเคยชินกับการแสดงออกทำให้เกิดความเชื่อมั่นในตัวเอง ยอมรับสภาพความเป็นจริง ปรับตัวให้เข้ากับสภาพต่าง ๆ ได้มีลักษณะความคล่องแคล่ว กระฉับกระเฉง ก่อให้เกิดบุคลิกภาพที่ดีในที่สุด

1.2 ด้านสังคม การเข้าร่วมกิจกรรมดนตรี ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจในเรื่องกลุ่มการเป็นผู้นำ และผู้ตามที่ดี ได้เรียนรู้ปรับตัวกับผู้อื่น พร้อมทั้งจะแสดงความสามารถของตัวเองออกมาเมื่อเกิดความผิดพลาดก็พร้อมที่จะให้อภัยผู้อื่น และพร้อมที่จะยอมรับความผิดพลาดของตนเอง

1.3 ด้านอารมณ์ การจัดกิจกรรมดนตรี ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมอย่างสนุกสนาน ช่วยให้เกิดความอบอุ่น รู้สึกว่าได้รับการยอมรับจากเพื่อนและครู ผ่อนคลายความเครียดหรืออารมณ์ ถ้าเข้าร่วมกิจกรรมอย่างสม่ำเสมอ ผู้เรียนจะมีอารมณ์แจ่มใส สนุกสนานร่าเริง เกิดการพัฒนาของอารมณ์

1.4 ด้านเจตนคติ ผู้เรียนจะเห็นความสำคัญของดนตรี ว่ามีประโยชน์ต่อชีวิตประจำวันทำให้ชีวิตมีความสุขอย่างสมบูรณ์ เข้าใจเห็นความสำคัญของดนตรีในฐานะที่เป็นศิลปวัฒนธรรมอันดีงามของชาติ จากการพัฒนาในจุดนี้ จะช่วยจูงใจให้ผู้เรียนเกิดความสนใจที่จะร่วมกิจกรรม หรือศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับดนตรีเพิ่มเติม ซึ่งจะช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางด้านต่าง ๆ ของผู้เรียนในอนาคตต่อไป

2. แนวทางการจัดการเรียนการสอนดนตรี การจัดการเรียนการสอนเพื่อให้เป็นเอกภาพ และประสบความสำเร็จตามจุดมุ่งหมาย ได้กำหนดแนวการดำเนินการ ดังนี้

2.1 การจัดการเรียนการสอนให้ยืดหยุ่นตามเหตุการณ์และสภาพท้องถิ่น โดยให้ท้องถิ่นพัฒนาหลักสูตรและสื่อการเรียนการสอนที่เกี่ยวข้องกับท้องถิ่นอย่างเหมาะสม

2.2 การจัดการเรียนการสอน โดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ให้สอดคล้องกับความสนใจและสภาพชีวิตจริงของผู้เรียน และให้โอกาสพัฒนาเท่าเทียมกันในการพัฒนาตนเองตามความสามารถ

2.3 การจัดการเรียนการสอนจะให้ความสำคัญเชิงโยง หรือบูรณาการทั้งภายในกลุ่มประสบการณ์ และระหว่างกลุ่มประสบการณ์ให้มากที่สุด

2.4 การจัดการเรียนการสอนโดยเน้นกระบวนการเรียนรู้ กระบวนการคิดอย่างมีเหตุผล และการสร้างสรรค์กระบวนการกลุ่ม

2.5 การจัดการเรียนการสอนโดยให้ผู้เรียนปฏิบัติจริงให้มากที่สุด และเน้นให้เกิดความคิดรวบยอดในกลุ่มประสบการณ์ต่าง ๆ

2.6 การจัดให้มีการศึกษา ติดตามและแก้ไขข้อบกพร่องของผู้เรียนอย่างต่อเนื่อง

2.7 ให้สอดคล้องหลักการอบรมด้านจริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ในการจัดการเรียนการสอนและกิจกรรมต่าง ๆ อย่างสม่ำเสมอ

2.8 ในการเสริมสร้างค่านิยมที่ระบุไว้ในจุดหมาย ต้องปลูกฝังค่านิยมที่เป็นพื้นฐานเช่น ขยัน ซื่อสัตย์ ประหยัด อดทน มีวินัย รับผิดชอบ ฯลฯ ควบคู่กันไปด้วย

2.9 จัดสภาพแวดล้อมและสร้างบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้และการปฏิบัติจริงของผู้เรียน

ระบบการสอน หมายถึง การจัดองค์ประกอบการสอนได้อย่างมีลำดับขั้นตอน และมีความสัมพันธ์กันเพื่อสะดวกต่อการนำไปสู่จุดมุ่งหมายปลายทางของการสอนที่ได้กำหนดไว้ โดยมีแนวทางการจัดองค์ประกอบระบบการสอน 4 องค์ประกอบ ดังนี้ (อาภรณ์ ใจเที่ยง 2557)

1. ข้อมูลสู่การสอน (Input) ได้แก่ การวางแผนการสอน ทั้งด้านจุดประสงค์ การสอนเนื้อหา การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลแล้วเขียนเป็นแผนการสอน
2. กระบวนการสอน (Process) เป็นขั้นดำเนินการสอนตามแบบแผนการสอน นับตั้งแต่ขั้นดำเนินการ นำเข้าสู่บทเรียน ขั้นการสอน และขั้นสรุป กิจกรรมสำคัญอยู่ที่กิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้ทักษะ เทคนิคการสอนที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เมื่อดำเนินการสอนต้องมีการวัดผลประเมินผลการเรียนรู้
3. ผลการสอน (Output) เป็นขั้นประเมินพฤติกรรมผู้เรียนว่า ผลสัมฤทธิ์มากน้อยเพียงใด หลังจากที่ได้ผ่านกระบวนการเรียนการสอนแล้ว โดยนำผลการวัดมาประเมินถ้าผู้เรียนบรรลุตามผลตรงตามจุดประสงค์ ก็แสดงว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนประสบผลสำเร็จ
4. ขั้นย้อนกลับ (Feedback) เป็นขั้นการวิเคราะห์ผลหรือย้อนกลับมาพิจารณาว่า ในการเรียนการสอนนั้นมีข้อบกพร่อง มีปัญหาเพื่อจะได้ปรับปรุงแก้ไขให้ระบบการสอนมีประสิทธิภาพ

ขั้นตอนการสอนของแอร์บาร์ตเป็นวิธีการที่เป็นวิทยาศาสตร์ สามารถทำการตรวจสอบหาจุดบกพร่องได้ นอกจากนี้การเรียนการสอนยังเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นจากการปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนในทุกขั้นตอน ซึ่งกระบวนการดังกล่าวมีขั้นตอน ดังนี้ (ทิศนา เขมมณี 2556)

1. การเตรียมการเรียนการสอน ประกอบด้วยขั้นตอน ได้แก่ รวบรวมปัญหาและความต้องการของนักเรียน เตรียมความพร้อมของนักเรียน กำหนดจุดประสงค์และความคิดรวบยอด กำหนดโครงสร้าง เนื้อหา ประสบการณ์ กำหนดวิธีสอน และกิจกรรม เตรียมสื่อและสภาพแวดล้อมทางการเรียน
2. การดำเนินการเรียนการสอน ประกอบด้วยขั้นตอน ได้แก่ บูรณาการเนื้อหาและวิธีสอนสร้างความสนใจ เสนอสถานการณ์ ปัญหา ประเด็นสำคัญ แนะนำแหล่งวิทยาการ และการใช้เครื่องมือสื่อ ทำกิจกรรมตามวิธีสอนที่กำหนดไว้ จัดประสบการณ์ที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ เช่น บรรยากาศในการเรียน การเสริมแรง การสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล การเปิดโอกาสให้มีส่วนร่วมในกิจกรรม เป็นต้น
3. การสรุป และทบทวน ประกอบด้วยขั้นตอน คือ การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การสังเกตพฤติกรรม และเจตคติที่เปลี่ยนแปลงไปตามลำดับ การประเมินผลการสอน การทบทวน และปรับปรุงผลการเรียนการสอน ทบทวนและปรับปรุงบทบาทของครูและนักเรียน

นอกจากนี้ครูผู้สอนยังมีภาระหน้าที่ที่จะต้องปฏิบัติ คือ (พันทิพา อุทัยสุข 2555)

1. การเตรียมการสอน เป็นภาระหน้าที่ที่ครูจำเป็นต้องเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งในเนื้อหาวิชาที่สอน และเข้าใจธรรมชาติของเด็กที่จะสอนเพื่อจะได้เตรียมวิธีสอน วัสดุอุปกรณ์ กำหนดเนื้อหาสาระ และวางแผนการสอนให้เหมาะสมกับนักเรียน

2. การดำเนินการสอน เป็นภาระหน้าที่ที่ครูจะต้องรู้จักเทคนิควิธีการที่จะกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจในบทเรียน ใฝ่ใจนักเรียน คอยติดตามส่งเสริมให้นักเรียนร่วมกิจกรรมแนะนำและกระตุ้นให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นหรือแสดงความสามารถ ตลอดจนการจัดกิจกรรมอื่น ๆ ที่จะช่วยให้นักเรียนการสอนดำเนินไปอย่างราบรื่น และมีประสิทธิภาพ

3. การวัดผลประเมินผล เป็นภาระหน้าที่ที่ครูจะต้องเข้าใจวิธีการวัดผลและประเมินผลตลอดจนการนำผลจากการประเมินไปปรับปรุงการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ครูกับบทบาทในฐานะผู้จัดการและอำนวยความสะดวก บทบาทในฐานะผู้จัดการซึ่งกำหนดเป้าหมายในการจัดการว่า ให้ผู้เรียนได้พัฒนาเต็มตามศักยภาพของตนเอง ดังนั้นครูจะต้องมีข้อมูลของผู้เรียนแต่ละคนรอบด้าน เพื่อนำมาวิเคราะห์และจัดการอย่างเหมาะสมเป็นงานหลักที่สำคัญ (นวลจิตต์ เขาวงกิตพิงศ์ และคณะ 2555)

1. วางแผนการจัดการเรียนรู้ ประกอบด้วย

1.1 การวางแผนอำนวยความสะดวก เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลของผู้เรียนซึ่งจำเป็นต้องมีข้อมูลผู้เรียนรอบด้าน เพื่อนำมาวิเคราะห์และจัดการได้อย่างเหมาะสม เช่น จัดการด้านแหล่งเรียนรู้ จัดกิจกรรมสนับสนุน การให้การส่งเสริม เป็นต้น หรือการสร้างความสัมพันธ์กับหน่วยงานอื่น ชุมชน บุคคลอื่น เพื่อเอื้อต่อการจัดการเรียนรู้

1.2 การวางแผนการเรียนรู้ รวมถึงการบริหารชั้นเรียนสอดคล้องกับรูปแบบหรือวิธีการจัดการเรียนรู้แต่ละครั้ง

1.3 การวางแผนการจัดการเรียนรู้ในแต่ละครั้ง มีขั้นตอนสำคัญ คือ กำหนดจุดประสงค์ ประเมินพฤติกรรมหรือความสามารถของผู้เรียน กำหนดวิธีสอน และประเมินผล

2. กำหนดบทบาทของตนเอง โดยเฉพาะการเป็นตัวกลางที่จะทำให้เกิดการเรียนรู้ เช่น การสร้างความสัมพันธ์เชิงบวกกับผู้เรียน การเป็นแบบอย่างที่ดี การสร้างภาพแวดล้อมที่เกื้อกูลต่อการเรียนรู้ และการประพฤติปฏิบัติของผู้เรียน การสร้างระบบและการสื่อสารกับผู้เรียนให้ชัดเจนการสร้างระบบควบคุม กำกับดูแลด้วยความเป็นธรรมและประชาธิปไตย

บทบาทในฐานะผู้จัดการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาผู้เรียนแต่ละคนให้เต็มศักยภาพครูมีบทบาทที่สำคัญดังนี้

1. การเตรียมการสอน ครูควรเตรียมการสอนดังนี้

1.1 วิเคราะห์ข้อมูลของผู้เรียน เพื่อจัดกลุ่มผู้เรียนตามความรู้ความสามารถและเพื่อกำหนดเรื่องหรือเนื้อหาสาระการเรียนรู้

1.2 การวิเคราะห์หลักสูตร เพื่อเชื่อมโยงกับผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยเฉพาะการกำหนดเรื่องหรือเนื้อหาสาระในการเรียนรู้ ตลอดจนวัตถุประสงค์สำคัญที่จะนำไปสู่การพัฒนาผู้เรียนสู่ความเป็นสากล

1.3 เตรียมแหล่งเรียนรู้ เตรียมห้องเรียน

1.4 วางแผนการสอน ควรเขียนให้ครอบคลุมองค์ประกอบ ดังต่อไปนี้

1.4.1 กำหนดเรื่อง

1.4.2 กำหนดวัตถุประสงค์ให้ชัดเจน

1.4.3 กำหนดเนื้อหา ครูควรมีรายละเอียดพอที่จะเติมเต็มผู้เรียนได้ ตลอดจนมีความรู้ในเนื้อหาของศาสตร์นั้น ๆ

1.4.4 กำหนดกิจกรรม เน้นกิจกรรมที่ผู้เรียนได้คิดและลงมือปฏิบัติ ได้ศึกษาข้อมูลจากแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย นำข้อมูลหรือความรู้นั้นมาสังเคราะห์เป็นความรู้หรือเป็นข้อสรุปของตนเอง ผลงานที่เกิดจากการเรียนรู้ของผู้เรียนอาจมีความหลากหลายตามความสามารถ ถึงแม้จะเรียนรู้จากแผนการเรียนรู้เดียวกัน

1.4.5 กำหนดวิธีการประเมินที่สอดคล้องกับจุดประสงค์

1.4.6 กำหนดสื่อ วัสดุอุปกรณ์ ละครื่องมือประเมิน

2. การสอน ครูควรคำนึงถึงองค์ประกอบต่าง ๆ ดังนี้

2.1 สร้างบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้

2.2 กระตุ้นให้ผู้เรียนร่วมกิจกรรม

2.3 จัดกิจกรรมหรือดูแลให้กิจกรรมดำเนินไปตามแผน และต้องคอยสังเกตบันทึกพฤติกรรมที่ปรากฏของผู้เรียนแต่ละคนหรือแต่ละกลุ่ม เพื่อสามารถปรับเปลี่ยนกิจกรรมให้มีความเหมาะสม

2.4 ให้การเสริมแรง หรือให้ข้อมูลย้อนกลับ ให้ข้อสังเกต

2.5 ประเมินผลการเรียน เป็นการเก็บรวบรวมผลงานและประเมินผลงานของผู้เรียน ประเมินผลการเรียนรู้ตามที่กำหนดไว้

จากที่กล่าวมาข้างต้นมีลักษณะเป็นหลักการที่ครูสามารถนำมาขยายความเพิ่มเติมในเชิงปฏิบัติเพื่อเป็นแนวทางและใช้เป็นข้อสังเกตในการปฏิบัติงานตนเองที่ผ่านมา ครูได้แสดงบทบาทมากขึ้นเพียงใดในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มีส่วนใดที่ยังไม่ได้ทำหรือต้องปรับปรุงแก้ไขบ้าง พิจารณาได้ดังนี้

1. การเตรียมการจัดการเรียนรู้ ครูควรมีบทบาทดังต่อไปนี้

1.1 วิเคราะห์หลักสูตร

1.2 ปรับเนื้อหาให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนหรือสอดคล้องกับท้องถิ่นหรือบูรณาการเนื้อหาสาระระหว่างกลุ่มประสบการณ์ หรือรายวิชา

1.3 เตรียมแหล่งเรียนรู้ เอกสาร สื่อประกอบการเรียนรู้

ดังนี้

- 1.4 มีข้อมูลผู้เรียนที่จะนำไปเป็นพื้นฐานในการจัดการเรียนรู้
2. การจัดการเรียนรู้ควรให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ

- 2.1 เลือกเรื่องที่จะเรียน
- 2.2 วางแผนการเรียนรู้ด้วยตนเอง
- 2.3 เรียนโดยแลกเปลี่ยนความรู้
- 2.4 เรียนด้วยกระบวนการเรียนรู้
- 2.5 เรียนจากห้องสมุด
- 2.6 เรียนจากแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย ทั้งในและนอกโรงเรียน
- 2.7 เรียนโดยบูรณาการสาระ ทักษะ และคุณธรรม

3. ผลการจัดการเรียนรู้ของผู้เรียน สิ่งที่คุณเรียนได้รับมีดังนี้
 - 3.1 มีผลงานการเรียนรู้ที่หลากหลาย แม้เรียนจากแผนการเรียนรู้เดียวกัน
 - 3.2 มีผลงานเชิงสร้างสรรค์
 - 3.3 มีผลงานที่ภาคภูมิใจ
 - 3.4 สรุปความรู้ได้ด้วยตนเอง
 - 3.5 มีความสัมพันธ์ที่ดีกับกลุ่ม
 - 3.6 ตัดสินใจ ลงความเห็น เลือกปฏิบัติได้อย่างเหมาะสมกับเรื่องและ

สถานการณ์

- 3.7 มีความมั่นใจและกล้าแสดงออก
4. การประเมินผล ครูจะต้องคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้
 - 4.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์ ประเมินตามสภาพจริง
 - 4.2 มีวิธีการและเครื่องมือสอดคล้องกัน
 - 4.3 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการประเมิน
 - 4.4 นำผลการประเมินไปพัฒนาผู้เรียนอย่างต่อเนื่อง

การประเมินผลตามสภาพจริง เป็นการประเมินผลผู้เรียนรอบด้านตามสภาพจริงของผู้เรียน มีลักษณะสำคัญดังนี้ (นวลจิตต์ เขาวงกิตพงศ์ และคณะ 2555)

1. เน้นการประเมินที่ดำเนินไปพร้อม ๆ กันกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งสามารถทำได้ตลอดเวลา ทุกสภาพการณ์
2. เน้นการประเมินที่ยึดพฤติกรรมการแสดงออกของผู้เรียนจริง ๆ
3. เน้นการพัฒนาจุดเด่นของผู้เรียน
4. ใช้ข้อมูลที่หลากหลาย ด้วยเครื่องมือที่หลากหลายและสอดคล้องกับวิธีการประเมินตลอดจนจุดประสงค์ในการประเมิน

5. เน้นคุณภาพผลงานของผู้เรียนที่เกิดจากการบูรณาการความรู้ ความสามารถ
หลายด้าน

6. ประเมินด้านความคิด เน้นความคิดเชิงวิเคราะห์ สังเคราะห์

7. เน้นให้ผู้เรียนประเมินตนเอง และการมีส่วนร่วมในการประเมินของผู้เรียน
ผู้ปกครอง และครู

การวัดและประเมินผลตามสภาพจริง เป็นการประเมินการแสดงออกของผู้เรียนรอบ
ด้านตลอดเวลา ใช้ข้อมูลและวิธีการหลากหลาย ด้วยวิธีการและเครื่องมือ ดังนี้

1. ศึกษาวัตถุประสงค์ของการประเมิน เป็นการประเมินเพื่อพัฒนาผู้เรียนรอบ
ด้าน ดังนั้น จึงใช้วิธีการที่หลากหลาย ขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ เช่น การสังเกต การสัมภาษณ์ การตรวจ
ผลงานการทดสอบ บันทึกจากผู้เกี่ยวข้อง การรายงานตนเองของผู้เรียน แฟ้มสะสมงาน เป็นต้น

2. กำหนดเครื่องมือในการประเมิน เพื่อกำหนดวัตถุประสงค์ของการประเมิน
ให้เป็นการประเมินพัฒนาการของผู้เรียนรอบด้านตามสภาพจริงแล้ว การกำหนดเครื่องมือจึงเป็น
เครื่องมือที่หลากหลาย เป็นต้น

2.1 การบันทึกข้อมูล จากการศึกษา ผลงาน โครงการงาน หนังสือที่ผู้เรียน
ผลิต แบบบันทึกต่าง ๆ ได้แก่ แบบบันทึกความรู้สึกรู้จัก บันทึกความคิด บันทึกของผู้เกี่ยวข้อง (นักเรียน
เพื่อน ครูผู้ปกครอง) หลักฐานร่องรอยหรือผลงานจากการร่วมกิจกรรม เป็นต้น

2.2 แบบสังเกต เป็นการสังเกตพฤติกรรมการร่วมกิจกรรมในสถานการณ์
ต่าง ๆ

2.3 แบบสัมภาษณ์ เป็นการสัมภาษณ์ความรู้สึก ความคิดเห็น ทั้งตัวผู้เรียน
และผู้ที่เกี่ยวข้อง

2.4 แฟ้มสะสมงาน เป็นสื่อที่รวบรวมผลงานหรือตัวอย่างหรือหลักฐานที่
แสดงผลสัมฤทธิ์ความสามารถ ความพยายาม หรือความถนัดของบุคคลหรือประเด็นสำคัญที่ต้องเก็บ
ไว้อย่างเป็นระบบ

2.5 แบบทดสอบ เป็นเครื่องมือวัดความรู้ ความเข้าใจที่ยังคงมีความสำคัญ
ต่อการประเมินสำหรับผู้ประเมิน ประกอบด้วยผู้เรียนประเมินตนเอง ครู เพื่อน/กลุ่มเพื่อน ผู้ปกครอง
และผู้เกี่ยวข้องกับนักเรียน

การนำแนวคิดการประเมินผู้เรียนตามสภาพจริงไปใช้ในการจัดการเรียนการ
สอนมีแนวปฏิบัติ ดังนี้

1. ก่อนนำไปใช้ ครูต้องเรียนรู้กับแนวทางการประเมินตามสภาพจริง ที่
สำคัญที่สุดคือการศึกษาด้วยตนเองและลงมือปฏิบัติจริง พัฒนาความรู้จากการลงมือปฏิบัติ

2. การแนะนำให้ผู้เรียนจัดทำแฟ้มสะสมงาน นอกจากจะแสดงพัฒนาการ
ของผู้เรียนแล้ว ยังเป็นการสะท้อนการสอนของครู เพื่อจะนำไปปรับปรุงการเรียนการสอนต่อไป

จากการศึกษา สรุปได้ว่า หลักการและวิธีสอนดนตรีโดยทั่วไปนั้นต้องคำนึงถึงวัย วุฒิ ภาวะความพร้อมทางด้านอารมณ์ สังคม สติปัญญา รวมทั้งสรีระร่างกายของเด็กกว่ามีความพร้อมหรือความเหมาะสมเพียงไร ครูต้องค้นหาความเป็นตัวตนของผู้เรียนให้พบ การสอนต้องมีการจัดเรียงลำดับขั้นตอนให้เป็นระบบ ดังนี้ ประการแรก การเตรียมการเรียนการสอน ประการที่สอง การดำเนินการเรียนการสอน ประการที่สาม การวัดผลประเมินผล ซึ่งทำให้นักเรียนได้เรียนรู้ทักษะการปฏิบัติกับทฤษฎีบูรณาการไปพร้อม ๆ กัน และควรให้เด็กได้แสดงความคิดของตนเองอย่างสร้างสรรค์ การเรียนการสอนต้องอาศัยเวลา ความตั้งใจทั้งผู้เรียนและผู้สอน สิ่งสำคัญคือควรให้เด็กได้ฝึกฝนทักษะต่าง ๆ อย่างต่อเนื่องเพื่อให้เกิดความชำนาญ

ทฤษฎีเพื่อพัฒนาสุนทรียภาพทางดนตรีมีแนวคิด 3 ส่วนดังนี้ (สุกรี เจริญสุข 2550)

1. ทฤษฎีความเหมือน ทฤษฎีความเหมือนเป็นแม่บทหรือเป้า แบบคือตัวครู เป็นแบบอย่างให้เด็กเรียนรู้ ทฤษฎีความเหมือนประกอบด้วย ทฤษฎี 2 ทฤษฎีคือ

1.1 ทฤษฎีการเลียนแบบ การเลียนแบบเป็นการสร้างความประทับใจให้เกิดขึ้นกับเด็กเพื่อสร้างความกระตือรือร้นในการสร้างสรรค์สิ่งต่าง ๆ เช่น ดนตรีเด็กจะต้องได้ยินเสียงที่เกิดขึ้นในธรรมชาติ เช่น เสียงลมพัด ใบไม้ไหว เสียงนก เป็นแหล่งสร้างแรงบันดาลใจให้คนเลียนแบบเป็นเสียงดนตรี อาศัยการเลียนแบบเพื่อที่จะกระทำตามให้เหมือนแบบที่พบเห็นมีสิ่งจำเป็นในการเลียนแบบ ดังนี้

1.1.1 มีต้นแบบที่ดี เด็กมีโอกาสได้ฟัง ได้เห็น ได้สัมผัสเสียงดนตรีที่ไพเราะจากครูหรือนักดนตรีที่ดี เด็กมีโอกาสได้เห็นการเล่นดนตรีจนเกิดความตื่นเต้นและเร้าใจ แบบจึงเป็นเสมือนเส้นกรอบของกฎเกณฑ์ การกระทำที่เหมือนแบบและสมบูรณ์แบบนั้น คือ สิ่งที่ถูกต้อง ตัวอย่างเช่น การสอนดนตรีโดยวิธี “ต่อเพลง” ครูเป็นผู้สอนปฏิบัติเล่นให้เด็กฟังก่อน เมื่อครูเล่นจบก็ให้เด็กปฏิบัติตามวรรคต่อวรรค

1.1.2 ความประทับใจ แบบที่ดีจะเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดความประทับใจ จำได้ ฟังใจ ตรึงใจ และจดจำแบบที่ได้ยินได้เห็นได้สัมผัส ในที่สุดก็นำไปเป็นแบบอย่าง

1.1.3 การเลียนแบบที่จำไว้ฟังใจประทับใจในใจนำมาลอกเลียนแบบทำตามในรูปของการร้องเพลง เล่นดนตรีหรือทำท่าทางประกอบ

ตัวอย่างการเรียนดนตรี ก็คือ ลงมือปฏิบัติเล่นดนตรี เรียนดนตรี โดยการเล่นเครื่องดนตรี มีสำนวนอยู่ว่า “เป็นความผิดอย่างมหันต์ที่มีใครสักคนหนึ่งมาเล่าถึงเพลงของหลวงประดิษฐไพเราะให้ฟัง แต่จะมีคุณอนันต์หากจะให้ได้ฟังหรือเล่นเพลงของหลวงประดิษฐ์ไพเราะ” ดังนั้นในการเริ่มต้นเรียนดนตรี ก็คือ การเริ่มเรียนจากการเลียนแบบและการเลียนแบบให้เหมือนตามแบบได้นั้น เป็นเพียงทฤษฎีบทที่ 1 เท่านั้น หมายเหตุ ครูผู้สอนจะต้องมีความรู้ความสามารถทางดนตรี เล่นเครื่องดนตรีได้

1.2 การทำซ้ำ เป็นการย้ำทักษะเพื่อให้เกิดความแม่นยำ “ไม่เก่งแต่ชำนาญ ไม่เชี่ยวชาญแต่เคยมือ” การทำซ้ำทำให้เกิดความชำนาญ และสามารถควบคุม กำกับและจัดการ (เล่น

เครื่องดนตรี) ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในกระบวนการเรียนดนตรี จำเป็นจะต้องฝึกด้วยการทำซ้ำ การฝึกซ้อมบทเพลงโดยการทำซ้ำ เป็นร้อยเที่ยว พันเที่ยว จนชินใจ หลับตาทำก็ได้ ทำซ้ำนำกลับไปฝึกเมื่อแสดงบนเวทีก็มีความมั่นใจที่จะแสดง ผู้ชมที่เห็นก็ชื่นชม

การฝึกฝน ก็คือ การทำซ้ำ ทำให้ทุกอย่างมีความสมบูรณ์ ซ้ำจนกระทั่งทำไม่ผิด ทำอีกก็ครั้งก็ไม่ผิด การทำซ้ำมีเป้าหมาย ดังนี้

1.2.1 ทำซ้ำให้ท่องจำขึ้นใจ เป็นการทำให้เหมือนแบบไม่ให้เกิดเพี้ยนหลับตาทำก็ได้

1.2.2 จำทรงเอาไว้ เมื่อทำซ้ำตามแบบได้แล้วจึงต้องจำและทรงเอาไว้ให้ชินใจจะนำมาทำซ้ำอีกครั้งก็สามารถทำได้ไม่ผิดเพี้ยน

1.2.3 ฝึนเห็นการปฏิบัติเป็นเสียงดนตรี การละเมอเพื่อฝึน เป็นพฤติกรรมที่ตามมาจากการทำซ้ำจนท่องจำขึ้นใจ แล้วเก็บไปฝึน ฝึนเป็นเสียงดนตรี ฝึนว่าเล่นได้เล่นดนตรี ฝึนว่าได้ยินเสียงดนตรี ฝึนว่ามีคนปรบมือมากมาย ฝึนว่ามีนักดนตรีมาเล่นให้ฟัง ฯลฯ

2. ทฤษฎีความแตกต่าง

2.1 การแหกคอก เป็นการทำซ้ำจนท่องจำขึ้นใจแล้ว ซ้ำจนเกิดความเบื่อหน่ายจำเจมีความรู้สึกที่ต้องการเปลี่ยนแปลง ต้องการที่จะแหกคอกออกมา ต้องการความแตกต่าง ต้องการบรรยากาศใหม่ ในกลุ่มผู้ที่มีความคิด “แหกคอก” ทั้งหลายอาจจะมีลักษณะได้ในหลาย ๆ รูปแบบ อาทิ ลักษณะเหมือนกับพวก “หัวล้านนอกครู” หรือเป็นพวก “วัดรอยเท้าครู” บางทีก็เป็นพวก “นอกคอก” แม้แต่กลุ่มที่มีความคิด “หัวก้าวหน้า” หรือ “หัวก้าวร้าว” ก็ตาม แต่ขึ้นอยู่กับว่าใครเป็นผู้มอง มองจากมุมมองไหน ในกลุ่มสุดท้ายของพวกแหกคอก (ทางดนตรีหรือศิลปะ) อาจจะถูกเรียกว่า “พวกกบฏ” กล่าวคือ การปฏิเสธต่อรูปแบบและวิถีทางดั้งเดิมที่มีอยู่ แต่มีการแสวงหาและสร้างแนวทางขึ้นมาใหม่

2.1.1 การค้นตามแบบ “ร้อยเนื้อทำนองเดียว” โดยการค้นเนื้อแต่อาศัยทำนองเดิม ยังมีส่วนหนึ่งส่วนใดของเพลงคงอยู่ และสามารถค้นได้ในบางส่วนเช่น ยังคงรักษาทำนองเพลงไว้เปลี่ยนแปลงเฉพาะเนื้อร้อง ตัวอย่างเพลง “ลामะลิลลา” ลามะลิลลาขึ้นต้นอะไรก็ได้ แต่ขอให้ลงท้ายด้วยสระอา หรือเพลง “จุดเทียนเวียนวน” เป็นต้น อาศัยทำนองเดิมแต่เนื้อร้องเปลี่ยนไปได้เรื่อย ๆ เพลงไทยเดิม เป็นการยึดทำนองเพลงดั้งเดิมเอาไว้ แล้วนำมาใส่เนื้อร้องใหม่ โดยนำเอาคำร้องมาจากวรรณคดีตอนหนึ่งตอนใดที่ประทับใจ ซึ่งอาจจะไม่เกี่ยวกับทำนองเพลง ก็ได้

2.1.2 การยึดลูกตกในเพลง (เสียงเดิม) แล้วสร้างทำนองระหว่างกลางของลูกตกขึ้นมาใหม่ในรูปแบบของดนตรีไทยหรือยัดคอร์ด (Chord) ของดนตรีสากลแล้วสร้างทำนองให้ตกเสียงอยู่ในคอร์ดนั้น ๆ อย่างดนตรีแจ๊ส ตัวอย่าง เพลงประเภทเพลงเถา เพลงที่แปรทาง (Theme and Variation) การแสวงหาตนเอง ผู้เรียนรู้ว่าสิ่งที่เป็นอยู่ ทำอยู่ไม่ใช่ของตนเอง ไม่เป็นตัวของตัวเอง จึงมีความพยายามที่จะสร้างอะไรขึ้นมาใหม่ เพื่อที่จะแสดงถึงความเป็นตัวของตัวเอง (ความเป็นฉัน) แม้จะน้อยนิดก็ยังดีเป็นการแสวงหาทิศทางการใหม่

2.2 ทางเวทดา ทางเวทดาเป็นทางที่สมบูรณ์ในการสร้างผลงานออกมาให้มีทักษะที่สมบูรณ์มีความถูกต้องแม่นยำ การเป็นตัวของตัวเองสร้างสรรค์ผลงานขึ้นมาใหม่จนกระทั่ง “มุตโตแตก” หรือ “ตัน” ได้

มุตโต คือ ปฏิภาณและไหวพริบทางดนตรี การที่แม่เพลงพ่อเพลงสามารถโต้ตอบกันได้อย่างว่องไว และแตกฉานก็เพราะว่า มุตโตได้ ผู้ที่สามารถมุตโตได้จนชำนาญ เรียกกันว่า “มุตโตแตก” หมายถึง ความแตกฉานและมีความแม่นยำในตัวเอง

การตัน (Improvisation) หรือเป็นภาษาแขกว่า “คิตปฏิภาณ” หรือ “ดุริยปฏิภาณ” หมายถึง ความสามารถในการตันเพลงได้อย่างฉับพลันทันใด โดยอาศัยความชำนาญไม่ต้องคิดสามารถที่จะปฏิบัติได้

ตำนานทางเวทดา เล่ากันว่า ครูหลวงประดิษฐไพเราะ สอนลูกศิษย์แตกต่างกันให้ลูกศิษย์ไม่เหมือนกัน ลูกศิษย์แต่ละคนได้เพลงไม่เหมือนกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความสามารถและฝีมือของ ลูกศิษย์ ความรู้ที่ครูให้จึงมีรสที่แตกต่างกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ทางเดี่ยวระนาดเพลง “กราวใน” ศิษย์ระนาดของครูหลวงประดิษฐไพเราะ ได้ทำมาไม่เหมือนกัน จึงสร้างความแปลกใจให้กับ ลูกศิษย์เป็นอย่างมากว่า “ครูได้ทำมาจากไหน” ครูก็ตอบได้ว่าเป็นทางเวทดาสำหรับศิลปินที่มีความสามารถตันได้หรือมุตโตแตกแล้วจะไม่จนทาง สามารถคิดทางออกมาได้เรื่อย ๆ อย่าง แตกฉาน และชำนาญโดยไม่ซ้ำกัน ทางเวทดาจึงเป็นขั้นสูงสุดของฝีมือนักดนตรี

3. ทฤษฎีความเป็นฉันท ทฤษฎีความเป็นฉันทยึดหลักสุนทรียภาพตั้งอยู่บนรากเหง้าของความยุติธรรม (ความเป็นฉันท) วัฒนธรรมอันเป็นหัวใจของงานศิลปะก็คือ ความเป็นฉันท ซึ่งเป็นวิญญาณของคนและผลงานดนตรีที่ได้แสดงออกมา วัฒนธรรมทางศิลปะมี 2 ระดับด้วยกันคือ

3.1. วัฒนธรรมที่เป็นสันดานภายใน (สันดานสุก) สิ่งที่เป็นครูอยู่ภายใน การเก็บสั่งสมความรู้ความสามารถที่ทับถมเอาไว้ภายในเป็นคุณสมบัติทางวัฒนธรรมที่มีอยู่แสดงถึงความเป็นฉันท

3.2 วัฒนธรรมที่เป็นสันดานภายนอก เป็นเข้าหลอมให้คนในชุมชนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน มีความรู้สึกนึกคิดคล้าย ๆ กัน รับรู้ว่าเป็นวัฒนธรรมของกันและกัน เช่น เพลงที่แสดงความเป็นเชื้อชาติ มอญ ลาว เขมร ญวน มาเลย์ ไทย พม่า ฝรั่งเศส เป็นต้น ศิลปะที่ยิ่งใหญ่ ศิลปินที่ยิ่งใหญ่ก็คือ ผู้ที่สามารถสร้างความเป็นฉันทได้อย่างชัดเจน เด็กไทยทุกคนจะต้อง “อวดความเป็นฉันท” หรือจะเรียกว่า “อวดความเป็นไทย” ทางดนตรีนั้นให้ได้ความชัดเจนออกมาทางเสียง กลิ่นอายวิญญาณทางวัฒนธรรม จะต้องอยู่ในกระบวนการศึกษาของไทย

จากการศึกษา สรุปได้ว่า การสอนวิชาดนตรีนั้นจำเป็นต้องใช้ทฤษฎีทางจิตวิทยามาบูรณาการในการจัดการเรียนการสอนซึ่งเป็นเรื่องสำคัญที่จะทำให้การเรียนการสอนประสบผลสำเร็จสิ่งที่ควรคำนึงถึงในการจัดการเรียนการสอนคือ ประการแรก เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมครูต้องจัดสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ให้มีบรรยากาศน่าเรียน ประการที่สอง ต้องทราบว่าความพร้อมในตัวผู้เรียนพร้อมที่จะรับรู้หรือไม่ ประการที่สาม เมื่อมีความพร้อมต้องให้ผู้เรียนฝึกความสามารถในการใช้ประสาท

ต่างๆ เพื่อให้สามารถเรียนรู้ในทักษะการปฏิบัติได้รวดเร็วขึ้น ประการที่สี่ ต้องจัดประสบการณ์ดนตรีให้มีระบบระเบียบ เช่น จากแนวคิดที่ง่าย ๆ ไปสู่แนวคิดที่สลับซับซ้อน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้สาระดนตรีอย่างเป็นลำดับขั้น ซึ่งเป็นผลให้การเรียนการสอนดนตรีดำเนินไปอย่างมีความหมาย ผู้เรียนสามารถพัฒนาแนวคิดทางดนตรีไปได้อย่างต่อเนื่องสัมพันธ์กันและผู้เรียนจะเกิดความพึงพอใจในผลงาน ประการที่ห้าครูจำเป็นต้องมีความรู้ ความสามารถทางดนตรี สามารถเป็นแบบอย่างที่ดีให้ผู้เรียนได้เลียนแบบและเกิดความประทับใจในตัวผู้สอนและบทเรียนเป็นผลให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นอยากเรียน ประการที่หก ต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นความสามารถออกมาอย่างอิสระ ประการที่เจ็ด ครูต้องยอมรับในความคิดเห็นและความรู้สึกนึกคิดภายในของผู้เรียนและต้องมีการเสริมแรงอย่างสม่ำเสมอ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับผู้สอนจะพิจารณาว่าอะไรเหมาะกับนักเรียนที่สุดและใช้สิ่งนั้นเป็นหลักในการจัดการเรียนการสอนดนตรี ซึ่งจะทำให้ผู้เรียน เรียนดนตรีด้วยความสนใจ มีความหมายและเจตคติที่ดีต่อวิชาดนตรีสิ่งต่าง ๆ ที่กล่าวมาถ้านำมาประยุกต์หรือบูรณาการในการจัดการเรียนการสอนแล้ว ก็น่าจะทำให้การเรียนการสอนดนตรีประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้

2. หลักการจัดการเรียนการสอนดนตรีต่างประเทศ

หลักการสอนดนตรีในต่างประเทศ ดังนี้ (ณรุทธ์ สุทธจิตต์ 2555)

หลักการสอนของ Dalcroze หลักการสอนของ Dalcroze จะเน้นการเคลื่อนไหวเกี่ยวกับจังหวะที่เรียกว่า (Rhythmics) วิธีสอนคือ ให้ผู้เรียนฟังดนตรี และตอบสนองต่อดนตรีอย่างอิสระเพื่อค้นพบด้วยตนเองไม่ว่าจะเป็นทางด้านร่างกาย ทางอารมณ์ หรือความคิด แล้วนำสิ่งที่ค้นพบมาอภิปรายร่วมกัน และทดลองสิ่งที่ค้นพบเพื่อการเรียนรู้ทางดนตรีและหาทางแก้ไขปรับปรุงต่อไป

หลักการสอนของ Orff เน้นการสำรวจเกี่ยวกับเสียงรอบ ๆ ตัว และการสำรวจเกี่ยวกับรูปแบบ ผู้เรียนเริ่มเรียนรู้เสียงโดยการร้อง และการเล่นดนตรี เรียนรู้เกี่ยวกับที่ว่างรอบ ๆ ตัวโดยการเคลื่อนไหว และเรียนรู้รูปแบบโดยการสร้างสรรค์กระบวนการ การเรียนการสอน เนื้อหาที่ผู้เรียนได้รับขั้นแรกจึงง่าย ธรรมดาที่สุด และค่อย ๆ ลึกซึ้งไปเรื่อย ๆ ไปถึงขั้นที่ผู้เรียนสัมผัสถึงสุนทรียรสของดนตรีกระบวนการที่ใช้คือ การที่ผู้เรียนสัมผัสกับดนตรีและถ่ายทอดเป็นการเคลื่อนไหว

หลักการสอนของ Kodaly Method หลักการสอนเน้นการร้องเป็นหลัก โดยใช้วรรณคดีดนตรีพื้นบ้านซึ่งถือว่าเป็นดนตรีในลักษณะเป็นภาษาแม่ของผู้เรียน ในการเรียนการสอนยึดหลักพัฒนาการของเด็กเป็นหลัก การเสนอเนื้อหาดนตรีมีการจัดขั้นตอนอย่างรัดกุม และการใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ เพื่อช่วยให้เกิดการเรียนรู้ของผู้เรียนมีลักษณะเป็นรูปธรรมซึ่งช่วยให้ผู้เรียนรับรู้ดนตรีในลักษณะของเสียงง่ายขึ้น

หลักการสอนของ Comprehensive Musicianship ได้เสนอหลักการสำคัญของการสอนดนตรีคือ ใช้หลักพื้นฐานที่ว่า องค์ประกอบดนตรีทุกอย่างควรนำมาผสมผสานกัน โดยการจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนมีบทบาทเป็นทั้งผู้ฟัง ผู้แสดงและผู้สร้างสรรค์ ซึ่งทำให้ผู้เรียนได้รับสาระทางดนตรี และกระบวนการทางดนตรีไปพร้อม ๆ กันการให้ผู้เรียนค้นพบสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง ทำให้

ผู้เรียนเข้าใจดนตรีอย่างลึกซึ้ง และทำให้มีประสบการณ์ในกระบวนการคิด ซึ่งนำไปใช้ในการเรียนรู้ดนตรีในลักษณะอื่น ๆ ต่อไป การใช้วรรณคดีดนตรีทั่วโลกในการสอนทำให้ผู้เรียนมีใจเปิดกว้างพร้อมที่จะเรียนรู้และเข้าใจดนตรีในทุกลักษณะ

หลักการสอนของ Suzuki เชื่อว่าเด็กมีความพร้อมที่จะเรียนดนตรีมาตั้งแต่เกิด ดังนั้นจึงไม่ควรเสียเวลา ให้สอนดนตรีให้เด็กเร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้ ถ้าเด็กได้ฟังดนตรีดี ๆ ตั้งแต่เด็ก จะทำให้รักดนตรี เมื่อเติบโตใหญ่ การสอนของซูซูกิเน้นการฝึกซ้อมอย่างเอาใจจริงเอาใจจิง วิธีการสอนเทคนิคยาก ๆ ในการสอน ไวโอลินไปใช้กับเพลงง่าย ๆ แล้วนำไปสู่การเล่นเพลงคลาสสิกยาก ๆ โดยเพลงที่เด็ก จะสืเด็กต้องฟังให้เคยชินไว้ล่วงหน้าเป็นเวลานาน ๆ เพื่อให้เกิดความซาบซึ้งก่อน นอกจากการฝึกซ้อมดนตรีแล้วเด็กต้องได้ฟังเพลงชั้นดีจากวงดนตรีจริง เด็กจะได้เห็นแบบอย่างการบรรเลงที่ดี จากนั้นดนตรีชั้นนำการสอนที่เด่นอีกอย่างคือ การสร้างเครื่องดนตรีย่อส่วนให้มีขนาดเหมาะสมกับสรีระของเด็ก วัย 4 – 5 ขวบก็สามารถบรรเลงได้ (รัชชชัย นาควงษ์ 2553)

การจัดการเรียนการสอนดนตรีที่ยังสามารถใช้ได้ในปัจจุบันมีดังนี้ (ณรุทธ์ สุทธจิตต์, 2555: 97-98 อ้างอิงจาก Pestalozzi and Klotman, 1984: 11)

1. สอนให้รู้จักเสียงก่อนสัญลักษณ์ เพื่อให้เด็กได้มีโอกาสร้องเพลงก่อนเรียนเขียนโน้ตหรือชื่อน้ต
2. ให้เด็กได้สังเกต ฟังเสียงดนตรี และเสียงต่าง ๆ ที่ได้ยินเพื่อให้เห็นความแตกต่างความเหมือนและผลที่เกิดจากเสียง ซึ่งจะ让孩子ได้รับประสบการณ์ตรงและมีส่วนร่วมในกิจกรรมด้วยตนเอง
3. สอนในสิ่งต่าง ๆ ทีละอย่าง ได้แก่จังหวะ ทำนองและลีลาของดนตรี โดยมีทั้งการสอนฝึกปฏิบัติไปพร้อมกัน ก่อนที่จะให้เด็กเรียนทักษะที่ยากขึ้น
4. ในการฝึกปฏิบัติแต่ละขั้นตอนให้เด็กปฏิบัติได้อย่างดีเสียก่อน ก่อนที่จะก้าวไปฝึกในบทที่ยากขึ้น
5. ควรใช้วิธีอุปนัย (Induction) ในการสอน คือ ให้ตัวอย่างฝึกปฏิบัติ แล้วจึงสรุปกฎเกณฑ์ต่อไป
6. ให้เด็กคิดวิเคราะห์ และฝึกปฏิบัติในเรื่องคุณภาพของเสียง และประโยชน์ที่ได้รับจากดนตรี
7. การสอนตัวโน้ต ควรสอดคล้องสัมพันธ์กับบทเพลงที่นำมาสอนโดยตรง ดนตรีเป็นศาสตร์และเป็นศิลปะ การสอนให้เข้าใจถึงทั้งสองอย่างนั้น ต้องอาศัยเวลาความตั้งใจทั้งผู้เรียนและผู้สอน เทคนิคในการสอนทั่วไปมีดังนี้ (สมจิตร์ เค้าอัน 2553)

1. การฝึกทักษะปฏิบัติของดนตรี ดำเนินการสอนด้วยวิธีต่าง ๆ ต่อไปนี้
 - 1.1 การสาธิตการบรรเลงด้วยเครื่องดนตรี แล้วผู้เรียนนำความรู้ที่ได้ไปฝึกให้เกิดทักษะ
 - 1.2 การสอนเป็นรายบุคคล โดยแนะนำและสาธิตให้ดู

1.3 การแนะนำและดำเนินการฝึกซ้อมเป็นหมู่คณะ นำเทปบันทึกเสียงไปเปิดฟัง และบรรเลงไปพร้อม ๆ กับเทปบันทึกเสียงจนเกิดทักษะ

2. การฝึกทักษะการอ่านโน้ต จะดำเนินการสอนด้วยวิธีการต่อไปนี้

2.1 ผู้สอนสาธิตการอ่าน โดยออกเสียงไม่ให้เพี้ยน ผู้เรียนฝึกตาม

2.2 ด้านการบรรยายสาธิตการดำเนินจังหวะ

2.3 ด้านการปฏิบัติ และฝึกฝนจนเกิดทักษะ

3. การฝึกภาคความรู้

3.1 การบรรยายและสาธิต

3.2 การบรรยาย และใช้เสียงจากเพลง จากเทปบันทึกเสียงประกอบ

แนวคิดของ Herbart (สุรพันธ์ ต้นศรีวงษ์ 2558) เชื่อว่า การเรียนรู้ในเรื่องใหม่ ๆ นั้นมีความสัมพันธ์กับประสบการณ์เดิมอยู่ ดังนั้นในการสอน ครูจึงควรกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ ก่อนที่จะให้เนื้อหาสาระวิชานั้นๆเป็นลำดับต่อไป ซึ่งได้จัดไว้เป็นขั้นตอน คือ

1. ขั้นเตรียมการหรือนำเข้าสู่บทเรียน (Preparation) เป็นการเตรียมผู้เรียนให้พร้อมจะเรียนด้วยการเล่าความสนใจด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น นำสาระแปลก ๆ ที่เกี่ยวกับเนื้อเรื่องมาสร้างปัญหาที่น่าคิด เพื่อให้ผู้เรียนคอยติดตามบทเรียนต่อไป

2. ขั้นการเสนอเนื้อหาสาระ (Presentation) เป็นขั้นตอนการนำเนื้อหาที่ต้องการสอนเสนอกับผู้เรียน

3. ขั้นประสานสัมพันธ์ (Association) เป็นขั้นตอนที่ครูจะต้องแจ้งรายละเอียดและนำผู้เรียนให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเชื่อมโยงความรู้ เพื่อเกิดความเข้าใจในเนื้อหาบทเรียน

4. ขั้นสรุป (Generalization) เป็นขั้นที่ครูจะนำผู้เรียนให้เห็นความสำคัญของเนื้อหาสาระในบางตอนบางช่วง เพื่อให้ผู้เรียนจะได้จับเอาใจความสำคัญเมื่อจะจบการบรรยายเนื้อหาได้โดยถูกต้อง

5. ขั้นนำไปใช้ (Application) เป็นขั้นของการนำความรู้ที่ได้ศึกษามาใช้เพื่อแก้ไขปัญหากับงานจริง ๆ ขั้นนี้ครูอาจใช้ให้งานทำในชั้น เป็นต้นว่าแบบฝึกหัด การฝึกปฏิบัติงาน หรืออาจให้ทำนอกชั้น เช่น การทำการบ้าน

จากการศึกษา สรุปได้ว่า หลักการสอนของนักการศึกษาในต่างประเทศนั้นมีความแตกต่างกันอยู่บ้าง เช่นเน้นการเคลื่อนไหวเกี่ยวกับจังหวะ การฟังดนตรี ให้เด็กสำรวจเกี่ยวกับเสียงรอบ ๆ ตัวและการสำรวจเกี่ยวกับรูปแบบของเสียง เน้นการร้องเป็นหลัก โดยยึดหลักพัฒนาการของเด็กเป็นสำคัญยึดหลักว่าองค์ประกอบดนตรีทุกอย่างควรนำมาผสมผสานกันโดยให้ผู้เรียนมีบทบาทเป็นทั้งผู้ฟัง ผู้แสดงและผู้สร้างสรรค์ ซึ่งทำให้ผู้เรียนได้รับสาระทางดนตรี และกระบวนการทางดนตรีไปพร้อม ๆ กัน การให้ผู้เรียนค้นพบสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง ทำให้ผู้เรียนเข้าใจดนตรีอย่างลึกซึ้ง และทำให้มีประสบการณ์สอนเด็กให้เร็วที่สุดเพราะเชื่อว่าเด็กทุกคนมีความพร้อมอยู่แล้ว ควรสอนจากทักษะ

ที่ง่าย ๆ ไปหายากและก่อนการฝึกปฏิบัติเด็กควรได้รับฟังเพลงที่จะฝึกหลาย ๆ เที้ยวให้เกิดความซาบซึ้งก่อนและควรรหาโอกาสให้เด็กได้เห็นความสามารถของนักดนตรีชั้นนำที่มีความสามารถมาก ๆ เพื่อเป็นแรงจูงใจให้เด็กมีใจรักดนตรีและมีความกระตือรือร้นอยากที่จะเรียนรู้มากขึ้น

ความรู้เกี่ยวกับดนตรีตะวันตก

ประวัติดนตรีตะวันตก

เนื่องจากโครงสร้างของดนตรีตะวันตกมีการพัฒนาเปลี่ยนไปเสมอ ตามแนวความคิดของผู้ประพันธ์เพลง จึงทำให้เกิดเป็นลักษณะของดนตรีในแต่ละยุคขึ้นมา การศึกษาและทำความเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะของบทเพลงในแต่ละยุค จะช่วยให้ที่ความเข้าใจเกี่ยวกับโครงสร้างของดนตรีในแต่ละยุค ดังนี้ (นัฐริกา สุนทรชนผล 2557)

1. ยุคกลาง (Middle Ages) ยุคนี้คือ ช่วงเวลาระหว่างศตวรรษที่ 5-15 (ราว ค.ศ. 450-1400) อาจเรียกว่า ยุคเมดิอวัล (Medieval Period) ดนตรีในยุคนี้เป็น vocal polyphony คือ เป็นเพลงร้องโดยมีแนวทำนองหลายแนวสอดประสานกัน ซึ่งพัฒนามาจากเพลงสวด (Chant) และเป็นเพลงแบบมีทำนองเดียว (Monophony) ในระยะแรกเป็นดนตรีที่ไม่มีอัตราจังหวะ (Non-metrical) ในระยะต่อมาใช้อัตราจังหวะ $\frac{3}{4}$ ต่อมาในศตวรรษที่ 14 มักใช้อัตราจังหวะ $\frac{2}{4}$ เพลงร้องพบได้ทั่วไป และเป็นที่ยอมรับมากกว่าเพลงที่บรรเลงด้วยเครื่องดนตรี รูปแบบของเพลงเป็นแบบล้อทำนอง (Canon) นักดนตรีที่ควรรู้จักคือ มาไซท์และแลนดีนี

2. ยุคเรเนซองส์ (Renaissance Period) เป็นดนตรีในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 15-16 (ราว ค.ศ. 1450-1600) การสอดประสาน (Polyphony) ยังเป็นลักษณะของเพลงในยุคนี้โดยมีการล้อกันของแนวทำนองเดียวกัน (Imitative style) ลักษณะบันไดเสียงเป็นแบบโหมด (Modes) ยังไม่นิยมแบบบันไดเสียง (Scales) การประสานเสียงเกิดจากแนวทำนองแต่ละแนวสอดประสานกัน มิได้เกิดจากการใช้คุณสมบัติของคอร์ด ลักษณะของจังหวะมีทั้งเพลงแบบมีอัตราจังหวะ และไม่มีอัตราจังหวะ ลักษณะของเสียงเกี่ยวกับความดังค่อย ยังมีน้อยไม่ค่อยพบ ลักษณะของเพลงมีความนิยมพอกๆกัน ระหว่างเพลงร้องและบรรเลงด้วยเครื่องดนตรี เริ่มมีการผสมวงเล็กๆ เกิดขึ้น นักดนตรีที่ควรรู้จักคือ จอสิกัน-เดอส์ เพรซ์ ปาลสตรีนา และเบิร์ด

3. ยุคบาโรค (Baroque Period) เป็นยุคของดนตรีในระหว่างศตวรรษที่ 17-18 (ราว ค.ศ. 1600-1750) การสอดประสาน เป็นลักษณะที่พบได้เสมอในปลายยุค ช่วงต้นยุคมีการใช้ลักษณะการใส่เสียงประสาน (Homophony) เริ่มนิยมการใช้เสียงเมเจอร์ และไมเนอร์ แทนการใช้โหมดต่างๆ การประสานเสียงมีหลักเกณฑ์เป็นระบบ มีการใช้เสียงหลัก (Tonal center) อัตราจังหวะเป็นสิ่งสำคัญของบทเพลง การใช้ลักษณะของเสียงเกี่ยวกับความดังค่อย เป็นลักษณะของความดัง-ค่อย มากกว่าจะใช้ลักษณะค่อยๆ ดังขึ้นหรือค่อยๆ ลง (Crescendo, diminuendo) ไม่มีลักษณะของความดังค่อยอย่างมาก (Fortissimo, pianissimo) บทเพลงบรรเลงด้วยเครื่องดนตรีเป็นที่นิยมมากขึ้น บทเพลงร้องยังคงมีอยู่และเป็นที่ยอมรับเช่นกัน นิยมการนำวงดนตรีเล่นผสมกับการเล่น

เดี่ยวของกลุ่ม เครื่องดนตรี 2-3 ชิ้น (Concerto grosso) นักดนตรีที่ควรรู้จัก คือ มอนเมแวร์ดี คอเรลลี วิวัลดี บาค ฮันเดล

4. ยุคคลาสสิก (Classical period) เป็นยุคที่ดนตรีมีกฎเกณฑ์แบบแผนอย่างมาก อยู่ในระหว่างศตวรรษที่ 18 และช่วงต้นศตวรรษที่ 19 (ค.ศ. 1750-1825) การใส่เสียงประสานเป็นลักษณะเด่นของยุคนี้ การสอดประสานพบได้บ้างแต่ไม่เด่นเท่าการใส่เสียงประสาน การใช้บันไดเสียงเมเจอร์และไมเนอร์ เป็นหลักในการประพันธ์เพลง ลักษณะของบทเพลงมีความสวยงามมีแบบแผน บริสุทธิ์ มีการใช้ลักษณะของเสียงเกี่ยวกับความดังค่อยเป็นสำคัญ ลีลาของเพลงอยู่ในขอบเขตที่นักประพันธ์ในยุคนี้ยอมรับกัน ไม่มีการแสดงอารมณ์ หรือความรู้สึกของผู้ประพันธ์ไว้ในบทเพลงอย่างเด่นชัด การผสมวงดนตรีพัฒนามากขึ้น การบรรเลงโดยโซ่วงและการเดี่ยวดนตรีของผู้เล่นเพียงคนเดียว (Concerto) เป็นลักษณะที่นิยมในยุคนี้ บทเพลงประเภทซิมโฟนีมีแบบแผนที่นิยมกันในยุคนี้ เช่นเดียวกับ เพลงเดี่ยว (Sonata) ด้วยเครื่องดนตรีชนิดต่างๆ บทเพลงบรรเลงด้วยเครื่องดนตรีที่นิยมเป็นอย่างมาก บทเพลงร้องมีลักษณะซับซ้อนกันมากขึ้น เช่นเดียวกับบทเพลงบรรเลงด้วยเครื่องดนตรี นักดนตรีที่ควรรู้จักในยุคนี้ คือ กลุค ไฮเดิน โมทซาร์ท และเบโธเฟน

5. ยุคโรแมนติก (Romantic period) เป็นยุคของดนตรีระหว่างคริสต์ศตวรรษที่ 19 (ราว ค.ศ. 1825-1900) ลักษณะเด่นของดนตรีในยุคนี้ คือ เป็นดนตรีที่แสดงความรู้สึกของนักประพันธ์เพลงเป็นอย่างมาก ฉะนั้นโครงสร้างของดนตรีจึงมีหลากหลายแตกต่างกันไปในรายละเอียด โดยการพัฒนาหลักการต่างๆ ต่อจากยุคคลาสสิก หลักการใช้บันไดเสียงไมเนอร์และเมเจอร์ ยังเป็นสิ่งสำคัญ แต่ลักษณะการประสานเสียงมีการพัฒนาและคิดค้นหลักใหม่ๆ ขึ้นอย่างมากเพื่อเป็นการสื่อสารแสดงออกทางอารมณ์และความรู้สึกของผู้ประพันธ์เพลง การใส่เสียงประสานจึงเป็นลักษณะเด่นของเพลงในยุคนี้ บทเพลงมักจะมีควมยาวมากขึ้น เนื่องจากมีการขยายรูปแบบของโครงสร้างดนตรี มีการใส่สีสันทันของเสียงจากเครื่องดนตรีเป็นสื่อในการแสดงออกทางอารมณ์ ลักษณะการผสมวงพัฒนาไปมาก วงออร์เคสตร้ามีขนาดใหญ่มากขึ้นกว่าในยุคคลาสสิก บทเพลงมีลักษณะต่างๆ กันออกไป เพลงซิมโฟนี โซนาตา และเซมเบอร์มิวสิก ยังคงเป็นรูปแบบที่นิยมนอกเหนือไปจากเพลงลักษณะอื่นๆ เช่น Prelude, Etude, Fantasia เป็นต้น นักดนตรีที่ควรรู้จักในยุคนี้มีเป็นจำนวนมาก เช่น เบโธเฟน ชูเบิร์ต โชแปง ลิสซท์ เมนเดลซอน เบอร์ลิโอส ชูมานน์ แวร์ดี บราห์มส์ ไชคอฟสกี ริมสกี-คอร์ดสคอฟ รัคมานินอฟ ปุกชินี วากเนอร์ กรีก ริชาร์ด สเตราห์ มาร์เลอร์ และชิเบลุส เป็นต้น

6. ยุคอิมเพรสชันนิสติก (Impressionistic Period หรือ Impressionism) เป็นดนตรีอยู่ในช่วงระหว่าง ค.ศ. 1890 – 1910 ลักษณะสำคัญของเพลงยุคนี้คือ ใช้บันไดเสียงแบบเสียงเต็ม ซึ่งทำให้บทเพลงมีลักษณะลึกลับ คลุมเครือไม่กระจ่างชัด เนื่องมาจากการประสานเสียงที่ใช้ในบันไดเสียงแบบเสียงเต็ม บางครั้งจะมีความรู้สึกโล่งๆ ว่างๆ เสียงไม่หนักแน่น ดังเช่น เพลงในยุครอมานติก การประสานเสียงไม่เป็นไปตามกฎเกณฑ์ ในยุคก่อนๆ สามารถพบการประสานเสียงแปลก ๆ ไม่คาดคิดได้ในบทเพลงประเภทอิมเพรสชันนิซึม รูปแบบของเพลงเป็นรูปแบบง่าย มักเป็นบทเพลงสั้นๆ รวมเป็นชุด นักดนตรีที่ควรรู้จัก คือ เดอบุสซี ราเวล และเดลีอุส

7. ยุคศตวรรษที่ 20 (Contemporary Period) ดนตรีในยุคศตวรรษที่ 20 เป็นยุคของการทดลองสิ่งแปลกๆ ใหม่ๆ และนำเอาหลักการเก่าๆ มากพัฒนาเปลี่ยนแปลงปรับปรุงให้เข้ากับแนวความคิดในยุคปัจจุบัน เช่น หลักการเคาเตอร์พอยต์ (Counterpoint) ของโครงสร้างดนตรีแบบการสอดประสาน มีการใช้ประสานเสียงโดย การใช้บันไดเสียงต่างๆ รวมกัน (Polytonality) และการไม่ใช่เสียงหลักในการแต่งทำนองหรือประสานเสียงจึงเป็นเพลงแบบใช้บันไดเสียง 12 เสียง (Twelve-tone scale) ซึ่งเรียกว่า Atonality อัตรากำลังที่ใช้ที่การกลับไปกลับมา ลักษณะสำคัญอีกประการหนึ่งคือ การใช้การประสานเสียงที่ฟังระคายหูเป็นพื้น (Dissonance) วงดนตรีกลับมาเป็นวงเล็กแบบแชมเบอร์มิวสิก ไม่นิยมวงออร์เคสตรา มักมีการใช้อิเล็กทรอนิกส์ ทำให้เกิดเสียงดนตรีซึ่งมีสีสันทันที่แปลกออกไป เน้นการใช้จังหวะรูปแบบต่างๆ บางครั้งไม่มีทำนองที่โดดเด่น ในขณะที่แนวคิดแบบโรแมนติกมีการพัฒนาควบคู่ไปเช่นกัน เรียกว่า นีโอโรแมนติก (Neo-Romantic) กล่าวโดยสรุปคือ โครงสร้างของเพลงในศตวรรษที่ 20 นี้มีหลากหลายมาก สามารถพบสิ่งต่างๆ ตั้งแต่ยุคต่างๆ มาที่ผ่านมา แต่มีแนวคิดใหม่ที่เพิ่มเข้าไป นักดนตรีที่ควรรู้จักในยุคนี้ คือ สตราวินสกี โชนเบิร์ก บาร์ตอก เบอร์ก โอฟส์ คอปแลนด์ ซอสตาโกวิช โปโกเฟียฟ อินเดมิธ เคจ เป็นต้น

ดนตรีสมัยศตวรรษที่ 20 (THE TWENTIETH CENTURY ค.ศ. 1900-ปัจจุบัน)

หลังจากดนตรีสมัยโรแมนติกผ่านไป ความเจริญในด้านต่าง ๆ ก็มีความสำคัญและมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องตลอดมา ความเจริญทางด้านการค้าความเจริญทางด้านเทคโนโลยี ความก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์ การขนส่ง การสื่อสาร ดาวเทียม หรือ แม้กระทั่งทางด้านคอมพิวเตอร์ ทำให้แนวความคิดทัศนคติของมนุษย์เราเปลี่ยนแปลงไปและแตกต่างจากแนวคิดของคนในสมัยก่อน ๆ จึงส่งผลให้ดนตรีมีการพัฒนาเกิดขึ้นหลายรูปแบบ คีตกวีทั้งหลายต่างก็ได้พยายามคิดวิธีการแต่งเพลง การสร้างเสียงใหม่ ๆ รวมถึงรูปแบบการบรรเลงดนตรี เป็นต้น ความเปลี่ยนแปลงในทางดนตรีของคีตกวีในศตวรรษนี้ก็คือ คีตกวีมีความคิดที่จะทดลองสิ่งใหม่ ๆ แสวงหาทฤษฎีใหม่ ๆ ขึ้นมาเพื่อรองรับความคิดสร้างสรรค์กับสิ่งใหม่ ๆ ให้กับตัวเอง ดนตรีในศตวรรษที่ 20 นี้ กล่าวได้ว่าเป็นลักษณะของดนตรีที่มีหลายรูปแบบนอกจากนี้ยังมีการใช้บันไดเสียงมากกว่า 1 บันไดเสียงในขณะเดียวกันที่เรียกว่า “โพลีโทนาลิตี” (Polytonality) ในขณะที่การใช้บันไดเสียงแบบ 12 เสียง ที่เรียกว่า “อโทนาลิตี” (Atonality) เพลงจำพวกนี้ยังคงใช้เครื่องดนตรีที่มีมาแต่เดิมเป็นหลักในการบรรเลง

ลักษณะของบทเพลงในสมัยศตวรรษที่ 20

ดนตรีในศตวรรษที่ 20 นี้ไม่อาจที่จะคาดคะเนได้มากนัก เนื่องจากมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วตามความเจริญก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีการเลือนไหลทางวัฒนธรรม คนในโลกเริ่มใกล้ชิดกันมากขึ้น (Globalization) โดยใช้เครือข่ายคอมพิวเตอร์ หรืออินเทอร์เน็ต (Internet) ในส่วนขององค์ประกอบทางดนตรีในศตวรรษนี้มีความซับซ้อนมากขึ้นมาตรฐานของรูปแบบที่ใช้ในการประพันธ์

และการทำเสียงประสานโดยยึดแบบแผนมาจากสมัยคลาสสิก ได้มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงและสร้างทฤษฎีขึ้นมาใหม่เพื่อรองรับ

ดนตรีอีกลักษณะคือ บทเพลงที่ประพันธ์ขึ้นมาเพื่อบรรเลงด้วยเครื่องดนตรีอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งเสียงเกิดขึ้นจากคลื่นความถี่จากเครื่องอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic) ส่งผลให้บทเพลงมีสีสันของเสียงแตกต่างออกไปจากเสียงเครื่องดนตรีประเภทธรรมชาติ (Acoustic) ที่มีอยู่ อย่างไรก็ตาม การจัดโครงสร้างของดนตรียังคงเน้นที่องค์ประกอบหลัก 4 ประการเหมือนเดิม กล่าวคือระดับเสียงความดัง ค่อยของเสียง ความสั้นยาวของโน้ต และสีสันของเสียง

ประวัติผู้ประพันธ์เพลง

1. อาร์โนลด์ โชนเบิร์ก (Arnold Schoenberg, 1874-1951) เกิดที่กรุงเวียนนาประเทศออสเตรีย เมื่อวันที่ 13 กันยายน 1874 ซึ่งเป็นผู้ประพันธ์เพลงไว้หลายรูปแบบตามแนวความคิดในช่วงปลายสมัยโรแมนติก โดยเริ่มต้นในฐานะผู้ที่เดินตามรอยของวากเนอร์ (Wagner) สเตราส์ (R. Strauss) มาห์เลอร์ (Mahler) และบราห์มส์ (Brahms) โชนเบิร์กได้ศึกษาดนตรีกับครูอย่างจริงจังเพียงเครื่องไวโอลินเท่านั้น ส่วนเครื่องดนตรีชนิดอื่น ๆ เขาใช้เวลาว่างในการฝึกหัดเล่นเอาเองทั้งนั้น ไม่ได้เรียนจากใครเลย แต่เขาก็สามารถเล่นได้ทุกอย่าง สไตส์การแต่งเพลงของโชนเบิร์กเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวโดยเขาได้ริเริ่มคิดการแต่งเพลงโดยใช้แนวคิดใหม่คือใช้ระบบทเว็ลฟ-โทน (Twelve Tone System) คือ การนำเสียงสูง – ต่ำทั้งหมด 12 เสียง มาเรียงกันเป็นลำดับที่แน่นอนโดยหลีกเลี่ยงไม่ให้มีเสียงหลัก (Tonic) ซึ่งหลักสำคัญคือ ทฤษฎีที่ว่าด้วยเสรีภาพของเสียง และความสำคัญเท่าเทียมกันของเสียงทุกเสียง ในดนตรี (The Freedom of Musical Sound : The Atonality) อันเป็นจุดเริ่มต้น และเป็นพื้นฐานที่สำคัญยิ่งของดนตรี “เซเรียล มิวสิก” (Serial Music) ซึ่งพัฒนาความคิดรวบยอดของมนุษย์ในปรัชญาดนตรีแห่งศตวรรษที่ 20 ให้ก้าวไกลควบคู่ไปกับวิทยาการสมัยใหม่ โชนเบิร์กใช้ “ระบบทเว็ลฟ - โทน” ในผลงานหมายเลขสุดท้ายของ Five Pieces for Piano ในปี 1923 และในตอนที่ 4 ของ Serenade ในปีเดียวกัน ผลงานการประพันธ์ชิ้นแรกของโชนเบิร์กที่สร้างขึ้นด้วย “ระบบทเว็ลฟ - โทน” โดยตลอดคือ Suite for Piano ในปี 1924 ระบบ “ระบบทเว็ลฟโทน” กลายเป็นเครื่องมือ การทำงานของโชนเบิร์กที่เขาใช้ด้วยความชำนาญอย่างน่าพิศวงและไม่ซ้ำซากจำเจ นอกจากประสบความสำเร็จในด้านการต้อนรับของผู้ฟัง

2. เบล่า บาร์ตอค (Bela Bartok, 1881-1945) เกิดวันที่ 25 มีนาคม 1881 ตำบล Nagyszentmiklos ประเทศ ฮังการี บิดาเป็นผู้อำนวยการโรงเรียนกสิกรรมประจำตำบล มารดา เป็นครู ทั้งพ่อและแม่มีความสามารถทางด้านดนตรี แต่บาร์ตอคไม่มีโอกาสที่จะได้เรียนจากพ่อเนื่องจากพ่อถึงแก่กรรมเมื่อบาร์ตอคอายุได้ 8 ขวบ เพลงที่บาร์ตอคประพันธ์ขึ้นมีแนวการประพันธ์เพลงสมัยใหม่โดยใช้เพลงพื้นเมืองของฮังการีและรูมาเนียเป็นวัตถุดิบเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งทำที่สุดทำให้เขามีกิตติศัพท์เลื่องลือไปทั่วนานาชาติว่าเป็นผู้รอบรู้ใน ดนตรีพื้นเมืองอย่างดียิ่งบาร์ตอคเป็นอีกผู้หนึ่งที่มีหลักการประพันธ์เพลงเป็นเอกลักษณ์ของตนเองซึ่งทำให้มีชื่อเสียงในฐานะผู้ประพันธ์เพลงชั้นแนว

หน้าผู้หนึ่งในสมัยศตวรรษที่ 20 ผลงานของบาร์ตอคที่น่าสนใจมีมากมายได้แก่ โอเปร่า Duke Bluebeard's Castle, บัลเลต์ The Miraculous Mandarin เปียโนคอนแชร์โต 3 บท ไวโอลินคอนแชร์โต 2 บท สตริงควอเตต 6 บทและดนตรีสำหรับเปียโนอีกมากมาย โดยเฉพาะชุด Mikrokosmos บทเพลงสำหรับฝึกเทคนิคการเล่นเปียโนกว่า 150 บท

3. อีгор สตราวินสกี (Igor Stravinsky, 1882-1971) ผู้ประพันธ์เพลงชาวรัสเซียโดยกำเนิด เกิดวันที่ 17 มิถุนายน 1882 ที่เมือง โลโมโนซอฟใกล้กับเมืองเซ็นต์ปีเตอร์สเบิร์กแล้วย้ายมาอยู่ในประเทศฝรั่งเศส จากนั้นย้ายมาตั้งรกรากที่สหรัฐอเมริกา พ่อเป็นนักร้องโอเปร่าประจำเมืองเซ็นต์ปีเตอร์สเบิร์กและหวังที่จะได้เห็นลูกเรียนจบกฎหมายและทำงานราชการ ชีวิตในตอนเริ่มต้นของสตราวินสกีคล้ายกับไชคอฟสกี (Tchaikovsky) ตรงที่ได้เรียนเปียโนตั้งแต่วัยเด็ก โดยที่บิดามารดาไม่ได้หวังให้เอาดีทางดนตรี ดังที่กล่าวข้างต้น เขาได้เรียนการประพันธ์ดนตรีกับริมสกี คอร์ซาคอฟ (Rimsky - Korsakov) งานของสตราวินสกีมีหลายสไตล์เช่น Neo - Classic คำว่า "Neo" แปลว่า "ใหม่" งานสไตล์ "คลาสสิกใหม่" กล่าวคือ คลาสสิกที่คงแบบแผนการประพันธ์เดิมแต่มีทำนอง เสียงประสาน ฯลฯ สมัยใหม่ นอกจากนี้ก็มีสไตล์ อิมเพรสชันนิส (Impressionis) ซึ่งมีหลักการสอดคล้องกับงานนามธรรม (Abstractionism) ทางจิตรกรรม ผลงานแต่ละชิ้นของสตราวินสกีไม่มีซ้ำกันเลยแม้จะเป็นสไตล์เดียวกันก็ตาม เขาพยายามแทรกแนวคิดใหม่ ๆ ในการประสานเสียง การใช้จังหวะลีลาแปลก ๆ และการเรียบเรียงแนวบรรเลงให้เกิดเสียงที่มีสีสันอันประหลาดลึกลับและเขาก็ทำงานด้วยความเชื่อมั่นในตัวเองอย่างสมเหตุสมผลมีผู้กล่าวในทำนองที่ว่าทฤษฎีที่ผิดของสตราวินสกีนั้นเป็นทฤษฎีที่ถูกต้อง เขาเองมีความเชื่อว่าเสียงดนตรีทุกเสียงมีความบริสุทธิ์และมีความสำคัญในตัวมันเองเท่าเทียมกันหมดในทุกกรณี

4. อับราน เบิร์ก (Aban Berg, 1885 - 1935) นักประพันธ์เพลงชาวออสเตรียเป็นลูกศิษย์ของโซนเบิร์กและนำเอาหลักการใช้บันไดเสียงแบบ 12 เสียง (Atonality) มาพัฒนารูปแบบให้เป็นของตนเอง เพื่อต้องการพิสูจน์ให้เห็นว่าลักษณะบันไดเสียงแบบนี้สามารถนำมาใช้ในการประพันธ์เพลงให้มีลักษณะเป็นดนตรีที่มีความไพเราะสวยงามและเต็มไปด้วยอารมณ์ในปัจจุบัน เบิร์กเป็นที่รู้จักในฐานะผู้ประพันธ์เพลงประเภทโอเปร่าและไวโอลินคอนแชร์โต (นฎฐิกา สุนทรธนะผล, 2557: 112)

5. เซอร์เก โปรโกเฟียฟ (Sergei Prokofiev, 1891-1953) นักประพันธ์เพลงชาวรัสเซียเกิดวันที่ 23 เมษายน 1891 ทางภาคใต้ของรัสเซีย เริ่มเรียนเปียโนจากมารดาตั้งแต่เด็ก ต่อจากนั้นไม่นานนักเขาก็สามารถประพันธ์ดนตรี ทั้งประเภทดนตรีบรรเลงและดนตรีสำหรับโอเปร่า (Opera) ตั้งแต่อายุเพียง 9 ขวบ ประวัติการสร้างสรรคของเขาเริ่มต้นตั้งแต่เยาว์วัย จึงไม่น่าแปลกใจเลยที่เขาเติบโตมาเป็นคีตกวีเอกคนหนึ่งของโลกคนเราอาจเริ่มต้นดีได้ด้วยกันทั้งนั้น แต่น้อยคนที่จะยืนหยัดได้ตลอดรอดฝั่ง ด้วยเหตุนี้เองจึงเป็นความจริงที่ว่า "สิ่งที่พิสูจน์คุณค่าของคนไม่ได้อยู่ที่ตอนเริ่มแต่ทำอยู่ที่ตอนจบ" โปรโกเฟียฟ เป็นอีกบทพิสูจน์หนึ่งที่ทำให้ชนรุ่นหลังควรนำมาเป็นแบบอย่างทั้งทางด้านความวิริยะอุตสาหะ ในการฝึกฝนดนตรี ผลงานที่ประพันธ์ที่สำคัญที่ประสบผลสำเร็จมาก

ที่สุดจำนวนหนึ่งถูกเขียนขึ้นซึ่งรวมทั้งซิมโฟนีหมายเลข 5 ประกอบด้วย นิทานดนตรี Peter and the Wolf บัลเล็ทเรื่อง Romeo and Juliet และโอเปร่าเรื่อง War and Peace (นัฏฐิกา สุนทรธรรณผล 2557)

6. พอล ฮิน데미ธ (Paul Hindemith, 1895-1963) ผู้ประพันธ์ เพลงและนักไวโอลิน วิโอลา ชาวเยอรมัน ซึ่งต่อมาได้ย้ายมาตั้งรกรากที่สหรัฐอเมริกา หลังจากนาซีมีอำนาจในยุโรป ฮิน데미ธ ประพันธ์เพลงเด่นในลักษณะของดนตรีสำหรับชีวิตประจำวันมากกว่าดนตรีศิลปะ ที่เรียกว่า “Gebrauchsmusik” ผลงานสองชิ้นของเขายังคงเป็นผลงานดีเด่นที่บรรเลงในการแสดงคอนเสิร์ต คือ Symphonic Mathis der Maler ดัดแปลงจากโอเปร่าของฮิน데미ธเอง และ Symphonic Metamorphose on Themes of Wehse แนวการประพันธ์ของฮิน데미ธได้ยึดหลักการใช้บันไดเสียง 12 เสียง (Atonality) โดยไม่ละทิ้งระบบเสียงที่มีเสียงหลัก ซึ่งฮิน데미ธถือว่าเป็นหลักสำคัญต่างไปจากหลักการของโซเนเบิร์ก (ณรุทธ์ สุทธจิตต์ 2555)

7. จอร์จ เกร์ชวิน (George Gershwin, 1898 - 1937) ผู้ประพันธ์และนักเขียนเพลง ชาวอเมริกัน เกิดเมื่อวันที่ 26 กันยายน 1898 บิดาเป็นชาวยิวอพยพจากรัสเซีย เกร์ชวินเริ่มอาชีพเป็นนักเขียนเพลง ในระหว่างปี 1920-1930 เพลงแรกของจอร์จ คือ Since I Found You ซึ่งไม่เคยตีพิมพ์มาก่อน จอร์จชื่นชมผลงานของเออร์วิง เบอร์ลิน (Irving Berlin) ซึ่งเป็นนักประพันธ์เพลงป๊อป ปู่ล่าสมัยนั้นเพลงที่มีชื่อเสียงเพลงแรกของเบอร์ลิน คือ Alexander’s Ragtime Band ผลงานชิ้นเอกของเกร์ชวินได้แก่ Rhapsody in Blue สำหรับเปียโนและวงออร์เคสตราหรือวงดนตรีประเภทแจ๊ส Cuban Overture สำหรับวงออร์เคสตรา Concerto in F สำหรับเปียโนและวงออร์เคสตรา Piano Preludes, Porgy and Bess (Folk opera), An American in Paris งานชิ้นแรกสำหรับเวทีบรอดเวย์คือ La La Lucille นอกจากนี้แล้วผลงานเพลงของเกร์ชวินถือได้ว่ามีอิทธิพลต่อคีตกวี ในงานดนตรีประเภทที่เรียกว่า “เซียเรียส มิวสิค” (Serious Music) และมีผลต่อดนตรีแจ๊ส (Jazz) การที่ผลงานของเขามีอิทธิพลต่อวงการดนตรีอย่างกว้างขวางนี้แหละที่ทำให้เกร์ชวิน และคีตกวีคนอื่น ๆ เป็นผู้ที่ประวัติศาสตร์ดนตรีไม่อาจตัดชื่อของเขาทิ้งไปได้

8. อารอน คอปแลนด์ (Aaron Copland, 1900-1991) ผู้ประพันธ์เพลงชาวอเมริกันซึ่งวิถุคติในการแต่งเพลงนำมาจากสังคมของอเมริกันเองไม่ว่าจะเป็นเพลงประเภทพื้นเมือง เพลงเต้นรำ ดนตรีแจ๊ส หรือเหตุการณ์อื่น ๆ ในสังคมอเมริกันผลงานเพลงของคอปแลนด์ประกอบด้วย ดนตรีบัลเล็ท Billy the Kid, Rode และ Appalachian Spring เป็นเพลงที่นิยมบรรเลงโดยไม่มีบัลเล็ท ประกอบในระยะต่อ ๆ มา เพลงสำหรับออร์เคสตรา El Salon Mexico และ A Lincoln Portrait มีการบรรยายประกอบวงออร์เคสตรา นอกจากนี้ยังแต่งเพลงประกอบภาพยนตร์อีกจำนวนหนึ่ง

9. ดมิทรี ชอสตาโกวิช (Dmitri Shostakovich, 1906 - 1975) ผู้ประพันธ์เพลงชาวรัสเซีย เกิดที่เซ็นต์ปีเตอร์สเบิร์ก เมื่อวันที่ 25 กันยายน 1906 เข้าเรียนดนตรีในสถาบันดนตรีแห่งเซ็นต์ปีเตอร์สเบิร์ก ขณะอายุ 13 ปี ได้เรียนเปียโนกับ Nikolaev ในผลงานของชอสตาโกวิชในระยะแรกมักถูกวิจารณ์อย่างรุนแรงว่ายากและก้าวล้ำสมัยเกินกว่าความเข้าใจของผู้ฟังที่จะรับได้ ไม่มีลักษณะของ

ชาตินิยมอยู่ในผลงานและเขาเองก็ต้องทนทุกข์กับคำติเตียนอย่างหนักขอस्ताโกวิชยึดหลักในการแต่งเพลงที่ต้องการสนองความต้องการของตนเองโดยไม่ละทิ้งความต้องการของประเทศและประชาชนชาวรัสเซีย ผลงานดนตรีส่วนใหญ่ของเขาที่เป็นที่ยอมรับกันทั่วโลกและประวัติศาสตร์ของรัสเซียต้องยกย่องเขาให้เป็นคีตกวีคนสำคัญทางดนตรีตะวันตกในศตวรรษที่ 20 นี้ นอกจากนี้แล้วทำนองเพลงที่สำคัญของเขาที่เขียนให้กับภาพยนตร์เรื่อง *Vstrechnyi* ได้ถูกนำมาใช้เป็นบทเพลงแห่งสหประชาชาติ (United Nations Hymn) ผลงานการประพันธ์ของขอस्ताโกวิชที่เป็นผลงานขนาดใหญ่ คือ ซิมโฟนี 15 บท บางบทมีสาระเนื้อหาเกี่ยวกับการเมืองและความรักชาติ เช่น หมายเลข 7 *Leningrad Symphony* (ซึ่งบางส่วนเขียนขึ้นขณะที่เมืองเลนินกราดถูกล้อมในปี 1914 ระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 และเพื่ออุทิศให้แก่ผู้ที่ต่อสู้ป้องกันเมืองเลนินกราด) นอกจากนี้ยังมีเพลงประเภทคอนแชร์โตสำหรับเครื่องดนตรี สตริงควอเตตดนตรีสำหรับเปียโน และโอเปร่าเรื่อง *Lady Macbeth of Mt. Sensk District* เขียนขึ้นจากงานวรรณกรรมของ Leskov ซึ่งต่อมาเปลี่ยนชื่อเป็น *Katerina Ismailova* เป็นผลงานที่ทำให้ขอस्ताโกวิชพบกับความยุ่งยากทางการเมือง มีคนที่จะพยายามใช้คำพูดอธิบายลักษณะดนตรีของขอस्ताโกวิช ส่วนใหญ่มักใช้คำว่า “รุนแรง” “เด็ดขาด” “ชัดเจน” และ “เปิดเผยตรงไปตรงมา”

10. คาร์ลไฮนซ์ สตอคเฮาเซน (Karlheinz Stockhausen 1928) ผู้ประพันธ์เพลงชาวเยอรมัน ซึ่งมีความเพ้อฝันและการสร้างสรรค์เกี่ยวกับดนตรีอย่างมากที่สุดผู้หนึ่งในศตวรรษที่ 20 ส่วนหนึ่งของผลงานการประพันธ์ใช้หลักการของโซนเบิร์ก คือ การใช้บันไดเสียง 12 เสียง (Atonality) การใช้เครื่องดนตรีประเภทอิเล็กทรอนิกส์ และพัฒนาความคิดของผู้ฟังให้มีส่วนในการทำความเข้าใจกับดนตรีด้วยตนเอง (ฌูร์ท สุธัจิตต์, 2555 : 183) ผลงานของสตอคเฮาเซนประกอบด้วย *Gruppen* สำหรับวงออร์เคสตรา 3 กลุ่ม *Zyklus* สำหรับเครื่องประกอบจังหวะ *Kontakte* สำหรับเสียงอิเล็กทรอนิกส์ เปียโน และเครื่องประกอบจังหวะ *Hymnen* เป็นดนตรีอิเล็กทรอนิกส์โดยนำแนวทำนองของเพลงชาติประเทศต่าง ๆ มาเป็นวัตถุดิบและ *Stimmung* สำหรับเครื่องอิเล็กทรอนิกส์ 6 เครื่อง สตอคเฮาเซนเป็นผู้ประพันธ์เพลงคนแรกที่พิมพ์โน้ตเพลงอิเล็กทรอนิกส์ในรูปแบบของ แผนภูมิ นอกจากนี้เป็นผู้ประพันธ์แล้วเขายังเป็นครูสอนแนวคิดทางดนตรีที่เป็นของตนเองด้วย

11. ฟิลิป กลาส (Philip Glass, 1937) ผู้ประพันธ์เพลง ชาวอเมริกันผู้ซึ่งในระยะแรกยึดหลักการแต่งแบบมาตรฐานที่ใช้กันมาในสมัยต่าง ๆ หลังจากไปศึกษาเพิ่มเติมด้านดนตรีในปารีส แนวคิดของกลาสเริ่มเปลี่ยนไปในทางสร้างสรรค์ผลงานใหม่ ๆ ที่ต่างไปจากรูปแบบมาตรฐาน อย่างไรก็ตามกลาสเลิกจริงจังกับการประพันธ์เพลงไปพักใหญ่ โดยเปลี่ยนไปประกอบอาชีพเป็นคนขับรถแท็กซี่ ช่างไม้ และช่างประปา จนกระทั่งไปพบกับ ผู้ประพันธ์เพลงแนวเดียวกันอีกครั้งหนึ่งกลาสจึงตั้งวงดนตรีที่ประกอบด้วย ออร์แกนอิเล็กทรอนิกส์ 2 ตัว ซึ่งกลาสเล่นเอง 1 ตัว ผู้เล่นเครื่องเป่า 4 คน และนักร้องหญิง 1 คน ซึ่งมีได้ถือเป็นการร้องเพลงแต่ทำหน้าที่เป็นเสมือนเครื่องดนตรีชิ้นหนึ่ง วงดนตรีนี้เล่นเพลงที่กลาสประพันธ์เอง ซึ่งระยะแรกไม่มีผู้สนใจฟังสักเท่าไร แต่เมื่อเวลาผ่านไปผู้ฟังเริ่ม

สนใจและติดตามผลงานของกลาสมากขึ้นหลักการที่กลาสใช้ในการประพันธ์เพลง คือ การบรรเลงแนวทำนองหนึ่งซ้ำ ๆ กัน และเริ่มบรรเลงแนวทำนองต่อไป ซึ่งพัฒนามาจากทำนองเดิมโดยเพิ่มตัวโน้ตเข้าไปทีละ 2 ตัว และทำเช่นนี้เรื่อย ๆ ไปจนในที่สุดแนวทำนองเดิมจะกลายเป็นแนวทำนองใหม่ที่มีความยาวมากถึงกับมีตัวโน้ต 210 ตัว จากดั้งเดิมมี 8 ตัว (ณรุทธ์ สุทธจิตต์ 2555)

เครื่องดนตรีสากล

เครื่องดนตรีตะวันตกแบ่งตามหลักในการทำเสียงหรือวิธีการบรรเลงเป็น 5 ประเภท ดังนี้ (ณรุทธ์ สุทธจิตต์ 2555)

1. เครื่องสาย เครื่องดนตรีประเภทนี้ ทำให้เกิดเสียงโดยการทำให้สายสั่นสะเทือนสายที่ใช้เป็นสายโลหะหรือสายเอ็น เครื่องดนตรีประเภทเครื่องสาย แบ่งตามวิธีการเล่นเป็น 2 จำพวก คือ

1.1 เครื่องดีด ได้แก่ กีตาร์ แบนโจ ฮาร์ป

1.2 เครื่องสี ได้แก่ ไวโอลิน วิโอลา เชลโล่ ดับเบิลเบส

2. เครื่องเป่าลมไม้ เครื่องดนตรีประเภทนี้แบ่งตามวิธีทำให้เกิดเสียงเป็น 2 ประเภท คือ จำพวกเป่าลมผ่านช่องลม ได้แก่ เรคอร์เดอร์ ปิคโคโล ฟลูต และจำพวกเป่าลมผ่านลิ้น ได้แก่ คลาริเน็ต แซกโซโฟน

3. เครื่องเป่าโลหะ เครื่องดนตรีประเภทนี้ ทำให้เกิดเสียงโดยการเป่าลมให้ผ่านริมฝีปากไปปะทะกับช่องที่เป่า ได้แก่ ทรัมเปต ทรอมโบน เป็นต้น

4. เครื่องดนตรีประเภทคีย์บอร์ด เครื่องดนตรีประเภทนี้เล่นโดยใช้นิ้วกดลงบนลิ้นนิ้วของเครื่องดนตรี ได้แก่ เปียโน เมโลเดียน คีย์บอร์ดไฟฟ้า อิเล็กโทรน

5. เครื่องดนตรีประเภทเครื่องตี แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ เครื่องตีที่ทำทำนอง ได้แก่ ไซโลโฟน เบลโลรา ระฆังราว และเครื่องตีที่ทำจังหวะ ได้แก่ ทิมปานี กลองใหญ่ กลองแตร็ก ทอมบา กลองชุด ฉาบ กรับ ลูกแซก

องค์ความรู้ที่เกี่ยวกับการสอนดนตรี

หลักการสอนดนตรีเกี่ยวกับเรื่องดนตรีช่วยเพิ่มพลังสมอง ได้กล่าวว่าดนตรีส่งเสริมพัฒนาการแบบองค์รวม ดนตรีเป็นสื่อที่สามารถตอบสนองความต้องการ ทางด้านร่างกาย จิตใจ และอารมณ์ของเด็กได้อย่างเป็นธรรมชาติ อีกทั้งยังช่วยส่งเสริมพัฒนาการด้านต่าง ๆ และทักษะที่จำเป็นแก่เด็กได้ ดังต่อไปนี้ (ประภัสสร เทพชาติ 2554)

1. กพัฒนาการทางด้านร่างกาย เมื่อเด็กได้ยินเสียงดนตรี เขาจะออกท่าทางอย่างสนุกสนาน ยกแหว ยกไหล่ สายสะโพกให้เข้าจังหวะ หรืออาจจะร้องเพลงหรือและเคาะจังหวะตามพร้อมทำท่าทางประกอบกิจกรรมเหล่านี้ช่วยให้เด็ก ๆ ได้ออกกำลังกายอย่างสนุกสนาน ได้บริหารกล้ามเนื้อเล็กและกล้ามเนื้อใหญ่เกือบทุกส่วนของร่างกาย ทำให้ร่างกายแข็งแรง ฉะนั้นกิจกรรมการเคลื่อนไหวร่างกายประกอบดนตรี จึงเป็นกิจกรรมจำเป็นสำหรับเด็กปฐมวัย

2. พัฒนาการด้านอารมณ์ กิจกรรมดนตรีเป็นสื่อเร้าให้เด็ก ๆ ได้แสดงออกทางอารมณ์และความรู้สึก เช่น เวลาที่ได้ฟังเพลงเบา ๆ หรือฟังเพลงบรรเลงที่มีจังหวะช้า ๆ เขาจะรู้สึกผ่อนคลายและสงบ แต่ท่าฟังเพลงที่มีจังหวะเร็ว จะตื่นตัวคึกคัก และสนุกสนาน ซึ่งการที่เด็กได้ระบายอารมณ์และปลดปล่อยความรู้สึกนี้ จะช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางด้านอารมณ์ และจะส่งผลดีด้านสังคมต่อไป สิ่งสำคัญคือ การจัดกิจกรรมดนตรีสำหรับเด็กนั้น คุณพ่อคุณแม่และคุณครูต้องคำนึงถึงความต้องการทางด้านอารมณ์ตามวุฒิภาวะของเด็กด้วย ตัวอย่างเช่นธรรมชาติของเด็กเล็กจะยึดตัวเองเป็นศูนย์กลาง (Egocentric) เพราะฉะนั้นเขาจะสนใจตัวเองและสิ่งแวดล้อมที่อยู่ใกล้ตัวเขาเท่านั้น ดังนั้น เวลาเลือกเพลงให้เด็กเล็ก คุณพ่อคุณแม่และคุณครูต้องเลือกเพลงที่เหมาะสมกับเด็กเป็นเพลงที่เด็กเคยมีประสบการณ์ ค้นเคย และเป็นเพลงที่เด็กสนใจ เช่น เพลงเกี่ยวกับสัตว์และธรรมชาติ เพลงเกี่ยวกับการแปร่งฟันหรือเข้านอน เป็นต้น

3. พัฒนาสังคม การจัดกิจกรรมดนตรีสำหรับเด็กมีทั้งแบบกลุ่มและแบบเดี่ยว ซึ่งทั้งสองแบบ เพื่อให้เด็กได้มีพัฒนาการด้านสังคมอย่างครบถ้วน กิจกรรมดนตรีแบบกลุ่ม เช่น การร้องเพลง เต้นระบำ รำละคร หรือเล่นดนตรีกับเพื่อน ๆ ในวัยเดียวกัน การกิจกรรมกลุ่มส่วนใหญ่จะมีการผลัดกันเป็นผู้นำและผู้ตาม ซึ่งช่วยให้เด็กได้เรียนรู้การทำงานร่วมกับผู้อื่น และรู้จักปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่นได้ดีขึ้น รวมทั้งพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองและพัฒนาบุคลิกภาพของเด็กไปในตัวด้วย ข้อควรคำนึงสำหรับการทำกิจกรรมดนตรีแบบเดี่ยวก็คือ คุณพ่อคุณแม่และคุณครูต้องระวังไม่ให้กิจกรรมนี้ออกมาในลักษณะ “ฉันทันคนเดียว” หรือ “One man show”

4. พัฒนาการด้านสติปัญญา ดนตรีสามารถพัฒนาสติปัญญาได้ เพราะขณะฟังเพลงเขามีโอกาสได้ใช้ความคิดสร้างสรรค์โดยการคิดทำเต็นของตัวเองได้ค้นหาวิธีเล่นดนตรีประเภทต่าง ๆ ด้วยตัวเอง และขณะเล่นดนตรีเด็ก ๆ ก็ได้ลองถูกลองผิด ได้หัดอ่านโน้ตดนตรี และบางทีอาจแต่งเนื้อเพลงหรือทำนองเพลงเอง นอกจากนี้เด็ก ๆ ยังได้พัฒนาทักษะด้านภาษาจากเพลงที่มีคำซ้ำ ๆ และเพลงที่มีคำศัพท์ที่ใหม่ ๆ ที่เด็ก ๆ ไม่เคยได้ยินมาก่อน พัฒนาทักษะทางด้านคณิตศาสตร์ จากเพลงที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับจำนวนและการนับ พัฒนาทักษะทางด้านวิทยาศาสตร์ และธรรมชาติจากเนื้อเพลงที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับนก แมลง ลม พระอาทิตย์ เป็นต้น

การจัดการดนตรีศึกษาเป็นเรื่องของการวางระบบ ระเบียบแบบแผนเพื่อให้ความรู้ความสามารถแก่ผู้เรียน ตั้งแต่เกิดจนกระทั่งโตขึ้น แล้วสามารถนำไปใช้ตัดแปลง สร้างสรรค์และสามารถนำไปใช้ตัดแปลง สร้างสรรค์และสามารถนำมาใช้ให้สอดคล้องกับสภาพของแต่ละคน เพราะดนตรีศึกษาเกี่ยวข้องกับทุกสิ่งทุกอย่าง ตั้งแต่สังคม ปรัชญา และการจัดการ เพราะฉะนั้น การศึกษาดนตรีที่ดีนั้นคือการศึกษาที่มีการวางระบบระเบียบแบบแผน และมีปรัชญาที่ดี รวมถึงมีผู้เชี่ยวชาญที่ดีด้วย

ดนตรีได้ถูกยอมรับจากนักการศึกษาว่า เป็นวิชาที่มีจุดประสงค์ที่สำคัญอย่างหนึ่งของวิทยาศาสตร์การศึกษา เพราะว่าผลของการศึกษาเล่าเรียน เพื่อการเรียนรู้ ทักษะ และประสบการณ์ทางด้านนั้น มันเป็นความมุ่งหวัง และความสามารถเฉพาะตัว ซึ่งมันเกิดเป็นประโยชน์ในการดำรงชีวิต เป็นหุ้นส่วนสำคัญของแต่ละส่วนบุคคล และสังคม ดนตรีเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรม และดนตรีเป็นศาสตร์ ซึ่งผูกพันกับชีวิต และสังคมของมนุษย์ อย่างกว้างลึก และเห็นว่าเป็นอันขาดไม่ได้ เพราะ ฉะนั้น ดนตรีจึงเป็นความต้องการอันจำเป็นพิเศษสำหรับการศึกษา

และสร้างประสบการณ์เพื่อเกิดมีความรู้ ความสามารถอย่างระบบ ความเป็นเชี่ยวชาญ ความชำนาญดนตรีเป็นเรื่องของทักษะ ความรู้ทางดนตรีเป็นเรื่องของประสบการณ์ก็จริง แต่เท่านี้ยังไม่พอ จึงเห็นต้องมีดนตรีศึกษา (Music Education) อย่างเป็นทางการมีความเชี่ยวชาญ ให้ความชำนาญให้ทักษะ ให้ความเข้าใจลึกซึ้ง และให้เกิดประโยชน์เป็นอย่างยิ่ง (วิภา คงคากง, 2559)

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2554) ได้กล่าวถึงนักการศึกษา โฮเวิร์ด การ์ดเนอร์ (Howard Gardner) ไว้ว่า เขาได้ศึกษาเกี่ยวกับความหลากหลายของสติปัญญาและได้จำแนกความเก่งของคนไว้ 7 ประเภทหลัก ๆ ในหนังสือทฤษฎีความหลากหลายของสติปัญญา (Theory of Multiple Intelligences) ซึ่งความเก่งหรือความสามารถของคนแต่ละลักษณะนี้จะมีรูปแบบการพัฒนาเฉพาะตัวและมีรูปแบบทางความคิดที่แยกแตกต่างห่างออกไปชัดเจนจากสังคมวัฒนธรรมที่แตกต่างกันซึ่งมีอิทธิพลและส่งผลต่อการเสริมสร้างสติปัญญาความสามารถหรือความเก่งที่แตกต่างกันอย่างเด่นชัด คนที่มีความเก่งหรือความถนัดอย่างเด่นชัดในด้านหนึ่งด้านใดในศักยภาพของแต่ละคนไม่ได้หมายความว่าต้องดำเนินชีวิตไปตามความเก่งของตนเสมอเช่นนักเรียนที่มีความเก่งหรือความสามารถในคณิตศาสตร์หรือดนตรีตามศักยภาพของตนเองอาจจะดำเนินชีวิตที่มีความสุขกับงานที่ทำหาด้วยการเขียนหรือด้วยทักษะการจัดการก็ได้โดยที่ตนเองไม่ได้มีศักยภาพหรือความถนัดที่มีมาโดยธรรมชาติเช่นเดียวกับผู้ที่มีศักยภาพในการเขียนในบางครั้งก็อาจจะพบตนเองในสายงานทางด้านการศึกษาหรือคอมพิวเตอร์ที่เขาได้เรียนมาแต่ความสามารถในการเขียนก็เป็นข้อมูลที่มีคุณค่าในการแสวงหางานที่เหมาะสมกับตัวเองเหมาะสมกับความสามารถและความชื่นชอบและมีความสุขในตัวเอง ลักษณะความเก่งหรือความสามารถพิเศษ 7 ประเภท ดังนี้

1. ด้านภาษา (Verbal\Linguistic) เป็นศักยภาพที่จะพบมากในพวกเดียวกับนักโต้วาทีและพวกที่เรียนภาษาต่างประเทศ
2. ด้านดนตรี/การเต้นจังหวะ (Music/Rhythmic) เป็นศักยภาพที่พบมากในคนที่เล่นดนตรีแต่งเพลงนักเต้นรำ เช่น นาย มนตรี ตราโมท เป็นต้น
3. ด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ (Logic/Mathematical) เป็นศักยภาพของ นักคณิตศาสตร์ นักวิทยาศาสตร์และนักตรรกศาสตร์ เช่น นายสุกิจ นิมมานเหมินท์ ท่านจะมีความสามารถในการคิดคำนวณได้เร็วและถูกต้อง
4. ด้านการเคลื่อนไหว (Body/Kinesthetic) เป็นศักยภาพของนักกีฬาและ นักประดิษฐ์ เช่น ความสามารถในการเล่น กอล์ฟ ของไทเกอร์ วูดส์
5. ด้านศิลปะ/มิติสัมพันธ์ (Visual/Spaitial) เป็นศักยภาพที่พบในศิลปิน วิศวกร นักเดินเรือ รวมทั้งลักษณะของนักเล่นหมากรุก
6. ด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล/การสื่อสาร (Interpersonal) เป็นศักยภาพของบุคคลที่สังเกตและให้ความสำคัญกับบุคคลอื่น เช่น นักประชาสัมพันธ์ พิธีกร นักนิเทศศาสตร์ ครู และ ผู้มีหน้าที่ช่วยเหลือผู้อื่น
7. ด้านความรู้สึก/ความลึกซึ้งภายในจิตใจ (Intrapersonal) เป็นศักยภาพของบุคคลที่พบในบุคคลที่มีความเข้าใจในอารมณ์ ความรู้สึกของตนอย่างถ่องแท้ เช่น นักเขียน นักจิตวิทยา นักปรัชญา และแพทย์

จากข้อเขียนของ วิชัย วงศ์ใหญ่ ที่ได้จากคิตทางการศึกษาของนักศึกษา โฮเวิร์ด การ์ดเนอร์ (Howard Gardner) ในเรื่องทฤษฎีความหลากหลายของสติปัญญา (Theory of Multiple Intelligences) ในความเก่งของบุคคลทั้ง 7 อย่าง ซึ่งมีผลจากลักษณะกายภาพของสมองมนุษย์ และการทำความเข้าใจเพื่อที่จะพัฒนาศักยภาพของมนุษย์ในด้านที่ตนเองมีออกมาใช้ประโยชน์ให้ได้มากที่สุดจึงเป็นเรื่องที่สำคัญต่อการศึกษามาก

สุกรี เจริญสุข (2554) ได้ชี้แจงพัฒนาการของเด็กว่า เด็กมีพัฒนาการทางด้านร่างกาย ด้านจิตใจ ด้านอารมณ์ ด้านสมอง ด้านสติปัญญา และด้านสังคม ซึ่งพัฒนาการเหล่านี้ถ้าไม่มีดนตรีเด็กก็มีการพัฒนาการอย่างธรรมชาติอยู่แล้ว แต่หากมีการศึกษาดนตรี ดนตรีจะช่วยให้พัฒนาการของเด็กเป็นไปอย่างมีคุณภาพ

ศักดิ์ชัย หิรัญรักษ์ (2553) ได้เขียนไว้ว่า ดนตรีเป็นศาสตร์หนึ่งที่มีแบบขององค์ความรู้ ทักษะและระบบวิธีคิดที่แตกต่างไปจากศาสตร์อื่นเนื่องจากเป็นศาสตร์เฉพาะรูปแบบของดนตรี สังคมต้องการให้ผู้เรียนมีความสามารถในการปฏิบัติดนตรีได้ (เล่น/ร้อง) มีความคิดสร้างสรรค์ทางดนตรีและฟังดนตรีเป็น เข้าใจอย่างถ่องแท้ นักเรียนสามารถรับรู้ เข้าใจ สามารถเข้าถึงรากฐานทางวัฒนธรรมสามารถพัฒนาศักยภาพของตัวเองทางดนตรี ทั้งในเรื่องของความคิดสร้างสรรค์ทางดนตรี และการแสดงออกในเรื่องอารมณ์ และความรู้สึกของตนเอง ดนตรีช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจ พฤติกรรมของเพื่อนมนุษย์ นักเรียนควรเป็นผู้ฟังที่มีประสิทธิภาพ เข้าใจถึงสัญลักษณ์ของดนตรี และเพิ่มพูนคุณภาพชีวิตจากดนตรีได้ จุดประสงค์พื้นฐานของการดนตรีศึกษาคือ มุ่งสู่การพัฒนา งานศิลปวัฒนธรรม เพื่อความก้าวหน้าขยายตัวของมันเอง มุ่งพัฒนาองค์ความรู้ความสามารถของ ศิลปิน มุ่งพัฒนาปริมาณงานศิลปะดนตรีที่ประกอบด้วยคุณภาพ และพัฒนาคุณประโยชน์ ของงาน ศิลปะดนตรีผู้ชมผู้ฟังได้รับรู้สุนทรีย์ภาพของดนตรีให้ถูกต้องก้าวจากบุคคลธรรมดาให้เป็นบุคคลที่มีการศึกษารอบรู้สูงเพื่อเหมาะกับการขยายตัวของระบอบสังคม และกฎเกณฑ์ชีวิตของมนุษย์ ดังนั้น การศึกษาในหลายประเทศ จึงจัดให้มีวิชาดนตรีศึกษาให้เป็นวิชาบังคับในหลักสูตรการศึกษาสามัญ ของประเทศตามเงื่อนไข และตามความเหมาะสมในแต่ละระดับที่แตกต่างกันแต่มีจุดประสงค์มุ่งหมายเดียวกัน

สรุปได้ว่า นักการศึกษาโดยเฉพาะในประเทศที่พัฒนาแล้วเรามองเห็นว่าดนตรีศึกษา เป็นสิ่งจำเป็นในการสร้างทรัพยากรมนุษย์ และเป็นเรื่องที่มีการปกครองทุกชั้น ซึ่งเริ่มจากบุคคลจน รวมหมู่ จากผู้ปกครองครอบครัวจนถึงผู้บริหารปกครองสังคมประเทศ ต้องเข้าใจความสำคัญ เข้าใจปัญหาของดนตรีศึกษา เพื่อหาวิธีแก้ไขสิ่งที่ด้อย ส่งเสริมสิ่งที่เด่นของดนตรีเพื่อดนตรีศึกษา เทียบทันกับศาสตร์แขนงอื่น ๆ

บริบทพื้นที่ที่ทำการศึกษา

1. วิทยาลัยนาฏศิลปร้อยเอ็ด

วิทยาลัยนาฏศิลปร้อยเอ็ดเป็นวิทยาลัยสังกัดกองศิลปศึกษา กรมศิลปากร แห่งที่ 3 ใน จำนวนวิทยาลัยนาฏศิลปส่วนภูมิภาคทั้งหมด 9 แห่งซึ่งการจัดตั้งวิทยาลัยนาฏศิลปร้อยเอ็ดได้เริ่มจากการสำรวจพื้นที่ที่จะ จัดตั้งวิทยาลัย กล่าวคือเมื่อวันที่ 11 มกราคม 2522 ฯพณฯ รัฐมนตรีช่วยว่าการ กระทรวงศึกษาธิการ ดร. ก่อ สวัสดิทานิชย์ พร้อมคณะได้ทำการสำรวจพื้นที่ที่จะจัดตั้งวิทยาลัยนาฏ

ศิลปร้อยเอ็ด เพื่อขยายการศึกษาด้านศิลปวัฒนธรรมให้แพร่หลายในภาคตะวันออกเฉียงเหนือโดยมีผู้ร่วมชี้สถานที่หลายท่าน อาทิเช่น นายเดโช สนวนานนท์ อดีตอธิบดีกรมศิลปากร นายศักดิ์ดา อ้อพงษ์ ผู้ว่าราชการจังหวัดร้อยเอ็ด ในขณะนั้น รวมทั้งบุคคลสำคัญอีกหลายท่าน และได้ตกลงที่จะใช้ที่ดินสาธารณะประโยชน์ คือ บริเวณสระสูง และสระแก้ว รวมทั้งราชพัสดุบริเวณคูเมืองเป็นสถานที่ก่อสร้างวิทยาลัยฯ โดยใช้บริเวณสระสูงเป็นสถานที่ก่อสร้างอาคารเรียน และใช้บริเวณสระแก้วเป็นที่ก่อสร้างบ้านพักข้าราชการ

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ นายสีปนนท์ เกตุทัตต์ ได้ลงนามประกาศจัดตั้งวิทยาลัยนาฏศิลปร้อยเอ็ดเมื่อวันที่ 31 มกราคม 2522 โดยให้สังกัดกองศิลปศึกษา กรมศิลปากรกระทรวงศึกษาธิการ เปิดสอนถึงชั้นประกาศนียบัตรนาฏศิลป์ชั้นสูง ตั้งแต่วันที่ 20 พฤษภาคม พ.ศ.2522 โดยอาศัยอาคารเรียนของโรงเรียนสตรีศึกษา 1 หลัง เป็นที่เรียนชั่วคราวมีนักเรียนระดับนาฏศิลป์ชั้นต้นปีที่ 1 จำนวน 80 คน และดับนาฏศิลป์ชั้นกลางปีที่ 1 จำนวน 80 คน ครูผู้สอนได้รับการ สนับสนุนจากวิทยาลัยนาฏศิลป์ส่วนกลางในชั้นแรก จำนวน 50 คน และมีครูช่วยราชการจากจังหวัดร้อยเอ็ด 4 คน โดยมีนายล้วน เจริญใจ อาจารย์ 2 วิทยาลัยช่างศิลป์ รักษาการในตำแหน่งผู้อำนวยการ

ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2523 วิทยาลัยนาฏศิลปร้อยเอ็ด ได้รับงบประมาณ จำนวน 5,650,000 บาท เป็นค่าก่อสร้างอาคารเรียน 3 ชั้น 18 ห้องเรียน 1 หลัง โรงอาหาร 1 หลัง บ้านพักยาม 1 หลังและรั้วลวดหนามรอบบริเวณ การก่อสร้างได้ดำเนินการสร้างแล้วเสร็จในเดือน ธันวาคม 2524 และในงบประมาณ 2524 ได้ รับงบประมาณปรับปรุงพื้นที่มีวงเงินเพียง 756,329 บาท ซึ่งในเนื้อที่เกือบ 20 ไร่ และบางแห่งลึกถึง 2 เมตรเศษ ราคาที่ดินจึง ๆ จะต้องใช้เงินไม่ต่ำกว่า 2,000,000 บาท แต่วิทยาลัยได้รับความอนุเคราะห์จากองค์การบริหารส่วนจังหวัดดำเนินการให้ จนเสร็จในเดือน มีนาคม 2522 เปิดให้เรียน 20 พฤษภาคม 2525 และทำพิธีเปิดอาคารใหม่ของวิทยาลัยในวันที่ 15 กรกฎาคม 2525 โดยท่านผู้ว่าราชการ จังหวัดร้อยเอ็ด นายธวัชชัย สมสมาน

หลักสูตรการศึกษา ปัจจุบันวิทยาลัยนาฏศิลปร้อยเอ็ด เปิดสอนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน และระดับอุดมศึกษาดังนี้

1. ระดับขั้นพื้นฐาน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
2. ระดับอุดมศึกษา

2.1 หลักสูตรศิลปบัณฑิต 4 ปี สาขาวิชา ศิลปะดนตรีและการแสดงพื้นบ้าน

2.2 หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต 5 ปี ได้แก่ สาขาวิชาดนตรีคีตศิลป์ไทยศึกษา

สาขาวิชาดนตรีคีตศิลป์สากลศึกษา สาขาวิชานาฏศิลป์ไทยศึกษา และสาขาวิชานาฏศิลป์สากลศึกษา

2. วิทยาลัยนาฏศิลปกาฬสินธุ์

กระทรวง ศึกษาธิการได้ประกาศจัดตั้ง วิทยาลัยนาฏศิลปกาฬสินธุ์ เมื่อวันที่ 1 พฤษภาคม 2524 โดยให้สังกัดกองศิลปศึกษา (ปัจจุบัน กอง ศิลปศึกษา ได้ ปรับ เปลี่ยน ชื่อ เป็น สถาบัน นาฏดุริยางคศิลป์) กรมศิลปากร กระทรวงศึกษาธิการให้เปิดทำการ สอนนักเรียนตั้งแต่ระดับนาฏศิลป์ขั้นต้นจนถึงระดับนาฏศิลป์ชั้นสูงทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจ และ สังคม แห่งชาติ ระยะ 4-5 ในด้านการศึกษาที่จะต้องพัฒนาและ ขยายการศึกษาด้านนาฏศิลป์และ ดุริยางค์ไทยไปสู่ ส่วนภูมิภาคให้เพียง พอ คณะรัฐมนตรีมีมติให้เปิดดำเนินการได้ในปีการศึกษา 2525 กรมศิลปากร

อนุมัติ เงิน 6,000,000 บาทก่อสร้างอาคารเรียน 4 ชั้น 18 ห้องเรียนจำนวน 1 หลังในเนื้อที่ของราชพัสดุแปลงที่ 14633 บริเวณสนามบินเก่ากองทัพบก ตำบลกาฬสินธุ์ อำเภอกุฉินารายณ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ ในเนื้อที่ 50 ไร่ โดยรับผิดชอบและแนวการศึกษาในเขตพื้นที่อีสานตอนบน ปัจจุบันวิทยาลัยนาฏศิลปกาฬสินธุ์ ได้ปรับปรุงโครงสร้างการบริหารงานใหม่ตามนโยบายของรัฐบาลให้อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม และตามประกาศกรมศิลปากร เรื่องการแบ่งส่วนราชการหน่วยงานและสถานศึกษาของกรมศิลปากร

หลักสูตรการศึกษา ปัจจุบันวิทยาลัยนาฏศิลปกาฬสินธุ์ เปิดทำการสอนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานและระดับอุดมศึกษา ดังนี้

1. ระดับขั้นพื้นฐาน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
2. ระดับอุดมศึกษา

2.1 คณะศิลปศึกษา ปริญญาตรีปีที่ 1-5 หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต 5 ปี ประกอบด้วย สาขานาฏศิลป์ไทยศึกษา และสาขาคันทรคีตศิลป์ไทยศึกษา

2.2 คณะศิลปนาฏดุริยางค์ ปริญญาตรีชั้นปีที่ 1-4 หลักสูตรศิลปบัณฑิตและการแสดงพื้นบ้าน หลักสูตร 4 ปี

3. วิทยาลัยนาฏศิลปนครราชสีมา

วิทยาลัยนาฏศิลปนครราชสีมา เป็นสถานศึกษาในสังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ตั้งอยู่เลขที่ 444 หมู่ 10 บ้านดอน ถนนมิตรภาพ ตำบลโคกกรวด อำเภอมืองนครราชสีมา บนพื้นที่ 62 ไร่ 3 งาน 66 ตารางวา ซึ่งเดิมเป็นพื้นที่ธรณีสงฆ์ (ป่าช้า) ของวัดใหม่บ้านดอน โดยมีพันธกิจ ในการจัดการศึกษาวิชาชีพเฉพาะทาง ด้านนาฏศิลป์ ดุริยางคศิลป์และคีตศิลป์ ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานคือ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับปริญญาตรี นอกจากนี้ยังมีหน้าที่เผยแพร่ ส่งเสริมงานวิจัยและให้บริการทางวิชาการแก่สังคมอีกด้วย

กระทรวงศึกษาธิการ ได้ประกาศตั้งวิทยาลัยนาฏศิลปนครราชสีมา เมื่อวันที่ 2 มกราคม พ.ศ. 2535 ในสมัยนายก่อ สวัสดิ์พาณิชย์ ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ และกรมศิลปากร ได้แต่งตั้งให้นางเพ็ญทิพย์ จันทุม ผู้ช่วยผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลปกาฬสินธุ์ มาปฏิบัติหน้าที่ตำแหน่ง ผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลปนครราชสีมา เมื่อวันที่ 1 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2535 ได้เปิดทำการเรียนการสอนปีการศึกษา 2537 จนถึงปัจจุบัน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

ธัญดา ยอดแก้ว (2554) ได้ศึกษาสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรมของประเทศในกลุ่มอาเซียน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรมของประเทศในกลุ่มอาเซียน และหาแนวทาง การออกแบบภาพสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรมที่สามารถสื่อถึงภาพลักษณ์ของแต่ละประเทศได้อย่างชัดเจน มีความถูกต้องและเหมาะสม สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในงานต่าง ๆ ได้ ในการวิจัยนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรม จำนวน 10 ประเทศ ซึ่งประกอบไปด้วย ประเทศไทย ลาว กัมพูชา พม่า เวียดนาม สิงคโปร์ มาเลเซีย อินโดนีเซีย บรูไน และฟิลิปปินส์ ผู้วิจัยได้ดำเนินการรวบรวมข้อมูลภาค

เอกสารที่เกี่ยวข้อง ทำการวิเคราะห์สัญลักษณ์ทางวัฒนธรรม โดยการนำเสนอผลการวิเคราะห์ต่อผู้เชี่ยวชาญด้านวัฒนธรรมและผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบเพื่อขอข้อเสนอแนะ สรุปหาแนวทางการออกแบบสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรมฯ อย่างเป็นระบบ และสามารถสื่อความหมายได้อย่างชัดเจน ถูกต้อง

จตุพร ยงศร (2554) ได้ศึกษานโยบายการพัฒนาคุณภาพการศึกษาของประเทศในประชาคมอาเซียนได้แก่ ราชอาณาจักรไทย สาธารณรัฐอินโดนีเซีย สหพันธรัฐมาเลเซีย สาธารณรัฐฟิลิปปินส์ สาธารณรัฐสิงคโปร์ รัฐบรูไนดารุสซาลาม สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว สหภาพเมียนมา และราชอาณาจักรกัมพูชา โดยวิธีการศึกษาเปรียบเทียบเชิงสหวิทยาการของจอร์จ เบอร์เรเดย์ แบ่งการศึกษาเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 ศึกษาเฉพาะที่ โดยที่ยังไม่นำไปเปรียบเทียบกับประเทศใดๆ มี 2 ขั้นตอนย่อย ได้แก่ ขั้นตอนการบรรยายหรือพรรณนา และขั้นตอนการตีความ ส่วนที่ 2 การศึกษาเชิงเปรียบเทียบประเทศในประชาคมอาเซียนทั้ง 10 ประเทศ มี 4 ขั้นตอนย่อย ได้แก่ ขั้นตอนการบรรยาย ขั้นตอนการแปลความ ขั้นตอนการเทียบเคียง และขั้นตอนการเปรียบเทียบ ผลการศึกษาพบว่า นโยบายการพัฒนาคุณภาพการศึกษาของประเทศในประชาคมอาเซียนทั้ง 10 ประเทศมีจุดรวมคล้ายคลึงกัน 3 ประการ คือ (1) การขยายโอกาสทางการศึกษาให้ทั่วถึง (2) การยกระดับคุณภาพมาตรฐานการศึกษา และ (3) การพัฒนาคุณภาพการศึกษาให้สอดคล้องกับความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และเมื่อเปรียบเทียบเชิงนโยบายการพัฒนาคุณภาพการศึกษา พบว่า การเมืองการปกครอง สภาพทางภูมิศาสตร์ สังคมและวัฒนธรรมจำนวนประชากร และสภาพการณ์ทางเศรษฐกิจของประเทศในประชาคมอาเซียนส่งผลให้นโยบายการพัฒนาคุณภาพการศึกษามีความแตกต่างกัน สำหรับนโยบายการพัฒนาคุณภาพการศึกษาของราชอาณาจักรไทย พบว่า การปฏิรูปการศึกษาทั้งระบบ โดยปฏิรูปโครงสร้างและการบริหารจัดการระดมทรัพยากรเพื่อการปรับปรุงการบริหารจัดการศึกษา ส่งเสริมให้ภาคเอกชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาการศึกษา พัฒนาคู อาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษา จัดให้ทุกคนมีโอกาสได้รับการศึกษาฟรี 15 ปี ยกเว้นมาตรฐานการศึกษา ระดับอาชีวศึกษาและอุดมศึกษาไปสู่ความเป็นเลิศ ปรับปรุงระบบการบริหารจัดการกองทุนให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา ส่งเสริมให้เด็ก เยาวชน และประชาชนใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีสารสนเทศเชิงสร้างสรรค์อย่างชาญฉลาด เร่งรัดการลงทุนด้านการศึกษาและการเรียนรู้อย่างบูรณาการในทุกระดับการศึกษาและในชุมชน ผู้วิจัยได้ให้ข้อเสนอแนะ ดังนี้คือ แนวทางสำคัญของการกำหนดนโยบายการพัฒนาคุณภาพการศึกษาของประเทศไทยต้องให้ความสำคัญกับการพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษา โดยทำให้เกิดกระบวนการเชื่อมโยงกับแผนพัฒนาการศึกษาขั้นพื้นฐาน แผนพัฒนาการอาชีวศึกษา และแผนพัฒนาการอุดมศึกษาให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ให้โอกาสอย่างเท่าเทียม พัฒนาสังคมไปสู่ฐานความรู้สามารถประกอบอาชีพของตนเพื่อรองรับการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจในภูมิภาคประชาคมอาเซียน และต้องมุ่งพัฒนายกระดับคุณภาพการศึกษาที่เป็นบริบทเฉพาะของประเทศไทย โดยเน้นให้ความสำคัญกับการพัฒนาหลักสูตรการเรียนรู้ให้รองรับความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มุ่งพัฒนาและสร้างเครือข่ายความร่วมมือเพื่อให้เกิดการวิจัยและสร้างสรรค์องค์ความรู้ใหม่ในภูมิภาคอื่นๆ ที่มีศักยภาพในการแข่งขันด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในขั้นสูง

ชัยสำราญ พิมณาคณ (2555) ศึกษาเรื่อง สภาพความพร้อมการบริหารสถานศึกษาเพื่อก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25 พบว่า ระดับสภาพความพร้อม 4 ด้าน ภาพรวมมีความพร้อมอยู่ในระดับมาก เรียงตามลำดับคือ 1)ด้านการบริหารงานบุคคลภาพรวมอยู่ระดับมาก คือ การเสริมสร้างความตระหนัก ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับประชาคมอาเซียนอยู่ในระดับมาก และสถานศึกษาส่งเสริมและพัฒนาบุคลากรให้ปฏิบัติงานได้เหมาะสมกับความรู้ความสามารถและสามารถสื่อสารได้อย่างน้อย 2 ภาษาอยู่ในระดับมาก ด้านงานวิชาการภาพรวมอยู่ในระดับมาก คือ การจัดทำและพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษารองรับอาเซียนอยู่ในระดับมาก การพัฒนาและเสาะแสวงหาสื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยีทางการศึกษาอยู่ในระดับมาก การสร้างเครือข่ายความร่วมมือในการพัฒนาวิชาการกับสถานศึกษาหรือองค์กรอื่นหรือสถานศึกษาระหว่างประเทศอยู่ในระดับปานกลาง การจัดทำหลักสูตรที่ส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษภาษาจีนหรือภาษาของประเทศเพื่อนบ้านในอาเซียนอยู่ในระดับมาก ด้านงบประมาณภาพรวมอยู่ในระดับมาก คือ การส่งเสริมสนับสนุนทรัพยากรในการดำเนินงาน เช่น งบประมาณ บุคลากร วัสดุ ครุภัณฑ์ เอกสารต่าง ๆ อยู่ในระดับมาก การพัฒนาระบบข้อมูลและสารสนเทศเพื่อการจัดทำและจัดหาพัสดุ ครุภัณฑ์เป็นปัจจุบันอยู่ในระดับมาก และ 4) ด้านการบริหารทั่วไปภาพรวมอยู่ในระดับมาก คือ การจัดทำข้อมูลสารสนเทศเพื่อสนับสนุนกิจกรรมการเรียนรู้เกี่ยวกับอาเซียนอยู่ในระดับมาก จากการศึกษาจากผู้ศึกษาได้ศึกษาแนวทางการบริหารเพื่อเตรียมพร้อมการบริหารสถานศึกษาเพื่อก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25 ได้แก่ 1) พัฒนาบุคลากรเข้ารับการอบรม 2) แนวทางการจัดศูนย์อาเซียน เครือข่ายอาเซียนทั้งในและนอกโรงเรียน 3) จัดทำแนวทางการพัฒนาหลักสูตรสู่อาเซียนโดยทุกฝ่ายร่วมมือกัน 4) จัดทำแผนการพัฒนากิจการดำเนินงานปี 2555 5) สถานศึกษาจัดนิทรรศการเพื่อกระตุ้นนักเรียน 6) ประชาสัมพันธ์ให้ความรู้แก่ชุมชน

ผจญ พิบุ้ง (2555) ได้ศึกษา เจตคติของนิสิตนักศึกษาสาขาวิชาเอกดนตรีไทย ระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สถาบันอุดมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลต่อวิชาทฤษฎีดนตรีตะวันตก งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเจตคติของนิสิตนักศึกษาสาขาวิชาเอกดนตรีไทย ระดับ ปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 ที่มีต่อวิชาทฤษฎีดนตรีตะวันตก ใน 4 ด้าน คือ ด้านคุณค่าวิชา ด้านเนื้อหาวิชา ด้านกระบวนการเรียนการสอน ด้านการวัดและประเมินผล และเปรียบเทียบเจตคติที่มีต่อวิชาทฤษฎีดนตรีตะวันตกของนิสิตนักศึกษา ระหว่างกลุ่มที่เรียนในหลักสูตรทางด้านศิลปศาสตร์ กับกลุ่มที่เรียนในหลักสูตรทางด้านครุศาสตร์ โดยศึกษาจากกลุ่มประชากร ได้แก่ นิสิตนักศึกษาสาขาวิชาเอก ดนตรีไทยระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2549 สถาบันอุดมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล ที่เปิดสอนหลักสูตรวิชาเอกดนตรีไทย และมีรายวิชาทฤษฎีดนตรีตะวันตกศึกษาในหลักสูตร ทั้งหมด 7 สถาบัน (8 คณะ) จำนวนทั้งสิ้น 108 คน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล เป็นแบบวัดเจตคติต่อวิชาทฤษฎีดนตรีตะวันตกแบบมาตราส่วนประเมินค่าของลิเคอร์ท สถิติที่ใช้ ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าร้อยละ ค่ามัชฌิมเลขคณิต และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า นิสิตนักศึกษามีเจตคติต่อวิชาทฤษฎีดนตรีตะวันตกโดยรวมระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่านิสิตนักศึกษามีเจตคติที่ดีในด้านคุณค่าวิชา ส่วนด้านอื่น ๆ นิสิตนักศึกษามีเจตคติระดับปานกลาง จากการเปรียบเทียบเจตคติต่อวิชาทฤษฎีดนตรีตะวันตกของนิสิต นักศึกษาทั้งสองหลักสูตร พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ธิตี ปัญญาอินทร์ (2550) ระบบการเรียนการสอนของอาจารย์ผู้สอนวิชาทฤษฎีดนตรีตะวันตกในมหาวิทยาลัยราชภัฏ การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาระบบการเรียนการสอนและสภาพปัญหาการเรียน การสอนของอาจารย์ผู้สอนวิชาทฤษฎีดนตรีตะวันตกในมหาวิทยาลัยราชภัฏ ประชากร คือ อาจารย์ผู้สอนวิชาทฤษฎีดนตรีตะวันตกในมหาวิทยาลัยราชภัฏ จำนวน 50 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า 1. ระบบการเรียนการสอนของอาจารย์ผู้สอนวิชาทฤษฎีดนตรีตะวันตกใน มหาวิทยาลัยราชภัฏมีระดับการปฏิบัติ ทั้ง 5 ด้าน อยู่ในระดับ “ปฏิบัติมาก” เรียงตามลำดับ ดังนี้ ด้านการกำหนดจุดประสงค์การเรียนการสอน ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระสำหรับการเรียนการสอน ด้านการดำเนินการสอน ด้านการประเมินความพร้อมก่อนเรียน ด้านการวัดผลประเมินผล และปรับปรุงแก้ไข โดยสภาพปัญหาทั้ง 5 ด้านนั้น อยู่ในระดับ “แก้ไขได้ทั้งหมด” 2. ปัญหาในการเรียนการสอนของอาจารย์ผู้สอนวิชาทฤษฎีดนตรีตะวันตก ใน มหาวิทยาลัยราชภัฏที่ผู้สอนไม่สามารถแก้ไขได้ด้วยตนเอง มีดังนี้ ความแตกต่างของผู้เรียน, ความรู้และความพร้อมของผู้เรียน, พื้นฐานความรู้ด้านทฤษฎีดนตรีตะวันตกของผู้เรียน, ความ พร้อมของสื่อการสอนดนตรี, สภาพและบรรยากาศของห้องเรียน, ความรู้ในเนื้อหาเกี่ยวกับ ทฤษฎีดนตรีศตวรรษที่ 20, การวิเคราะห์ความแตกต่างของผู้เรียน, การเปลี่ยนแปลงของ หลักสูตร, การกำหนดจุดประสงค์ที่เน้นให้ผู้เรียนได้ ผึกการคิด วิเคราะห์และนำไปใช้

แพรภัทร ยอดแก้ว (2555) ได้วิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลง ความรู้เกี่ยวกับอาเซียนและทัศนคติที่มีต่อประชาคมอาเซียน ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏ นครปฐม ศึกษากรณีของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐมชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 ที่ลงทะเบียนวิชาอาเซียนศึกษา ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 2,500 คน เป็นวิจัยเชิงปริมาณโดยวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ใช้แบบสอบถามชนิดปลายปิดเป็นเครื่องมือวิจัยในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยหาขนาดของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 345 คนโดยใช้สูตรของ Taro Yamane ระดับความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่าระดับความเชื่อมั่นในการเลือกตัวอย่าง 95% โดยยอมรับความผิดพลาดได้ไม่เกิน 5% การสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เลือกตัวอย่างที่ลงทะเบียนเรียนเป็นการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) แล้วสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) เครื่องมือวิจัยมีค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ เท่ากับ .8547 ผลการวิจัยพบว่า 1) นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม มีภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงอยู่ในระดับสูง มีความรู้เกี่ยวกับอาเซียนอยู่ในระดับมาก และมีทัศนคติต่ออาเซียนอยู่ในระดับดี 2) นักศึกษาที่มีโปรแกรมวิชาต่างกันมีทัศนคติต่อประชาคมอาเซียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 ทั้งโดยรวมและรายได้ 3) นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม ที่มีภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงต่างกัน มีทัศนคติต่ออาเซียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 4) นักศึกษามีภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติอาเซียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สิทธิพร สวยกกลาง (2556) ได้ศึกษา การนำเสนอแนวทางการจัดการเรียนการสอนวิชาประวัติศาสตร์ดนตรีตะวันตกในหลักสูตรดนตรีของสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนและนำเสนอแนวทางในการจัดการเรียนการ

สอนวิชาประวัติศาสตร์ดนตรีตะวันตก ในหลักสูตรดนตรีของสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ โดยมีกลุ่มประชากร คือ รายวิชาประวัติดนตรีตะวันตกและผู้สอนในมหาวิทยาลัยของรัฐที่เปิดสอนหลักสูตรดนตรีมากกว่า 10 ปีโดยรับผู้เรียนจำนวนจำกัด จำนวน 10 สถาบันทั่วทั้งประเทศและผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนวิชาประวัติศาสตร์ดนตรีตะวันตก 5 ท่าน ใช้เทคนิคการวิจัยเอกสารและเทคนิคการวิจัยแบบเดลฟาย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบเก็บข้อมูลเอกสารและแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์เนื้อหาและสถิติเชิงบรรยาย ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่ามัธยฐาน และพิสัยระหว่างควอไทล์ ผลการวิจัยพบว่า 1) สภาพของวิชาเป็นวิชาบังคับในหลักสูตรดนตรีในทุกสถาบัน มีเนื้อหาประกอบด้วยประวัติศาสตร์และวรรณคดีดนตรีตะวันตกตั้งแต่ยุคกลางจนถึงยุคศตวรรษที่ 20 สอนโดยวิธีบรรยายเป็นหลัก ประเมินผลโดยการสอบวัดความรู้ 2) การนำเสนอแนวทางในการจัดการเรียนการสอนวิชาประวัติดนตรีตะวันตก แบ่งเป็น 3 รูปแบบ คือ 2.1) การสอนแบบประวัติศาสตร์ทั่วไป 2.2) การสอนแบบเรื่องคัดเฉพาะ 2.3) การสอนแบบผสมผสานแบบประวัติศาสตร์ทั่วไปและแบบเรื่องคัดเฉพาะ ซึ่งทั้ง 3 รูปแบบมีความเหมาะสมกับสภาพผู้เรียนและผู้สอนที่ต่างกัน โดยมีแนวทางในการจัดการเรียนการสอน คือ (1) การกำหนดจุดประสงค์ ทั้ง 3 รูปแบบควรกำหนดให้ผู้เรียนมีทักษะครบทั้ง 3 ด้าน คือ พุทธิพิสัย ทักษะพิสัยและจิตพิสัยเกี่ยวกับประวัติและวรรณคดีดนตรีตะวันตก (2) การกำหนดเนื้อหาสาระ ควรประกอบไปด้วยเนื้อหาด้านพื้นฐานสังคม แนวคิด รูปแบบและองค์ประกอบของดนตรีในแต่ละยุคสมัย ผลงานและชีวประวัติของนักประพันธ์เพลงที่สำคัญ แต่การสอนแบบเรื่องคัดเฉพาะเป็นการศึกษาในเชิงลึกของเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ (3) วิธีการสอน ควรใช้การสอนแบบบรรยายประกอบกับการอภิปราย โดยการสอนแบบเรื่องคัดเฉพาะควรสอนในชั้นเรียนขนาดเล็กที่เน้นการอภิปราย และ (4) วัดและประเมินผล ด้วยการสอบวัดความรู้ด้วยข้อสอบแบบปรนัยและอัตนัย รายงานและกิจกรรมการฟังบทเพลง

สมชาย รัตมี (2558) ได้ศึกษา รูปแบบการผสมผสานดนตรีไทยกับดนตรีตะวันตกโดยใช้เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อกำหนดความถี่คงที่ของเสียงดนตรีไทยสำหรับใช้ในการศึกษา รูปแบบการผสมผสานดนตรีไทยกับดนตรีตะวันตกโดยใช้เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิง ทดลองและพัฒนา ประชากรที่ใช้ได้แก่ นักศึกษาวิชาดนตรีสากลจำนวน 60 คน ตอบแบบสอบถามการ ให้คุณค่าทางสุนทรียะของคุณเสียง และใช้วิธีการประชุมวิพากษ์วิจัยโดยผู้ทรงคุณวุฒิด้านดนตรีไทย ดนตรีตะวันตก ผู้มีประสบการณ์ผสมผสานดนตรีไทยกับดนตรีตะวันตกและสัมภาษณ์นักวิชาการด้าน ดนตรี ผลการวิจัยพบว่าสามารถกำหนดความถี่คงที่เสียงหลักที่ 440 เฮิรตซ์ กำหนดระยะห่างระหว่าง เสียงที่ 171.4 เซนต์ ศึกษาการผสมเสียงระบบไทยกับระบบตะวันตกพบคู่เสียงกลมกล่อม 51 คู่ กลุ่มเสียง กลมกล่อม 67 กลุ่ม การศึกษารูปแบบผสมผสานดนตรีไทยกับดนตรีตะวันตก แบบดนตรีไทยเป็น ทำนองหลักดนตรีตะวันตกเป็นฉากหลัง พบว่ามีรูปแบบกลุ่มเสียงยาวรองรับทำนองหลัก รูปแบบแนว ประสานทำนองหลัก รูปแบบทำนองรองเสริมทำนองหลัก รูปแบบทำนองสอดแทรกทำนองหลัก ส่วน แบบดนตรีตะวันตกเป็นทำนองหลักดนตรีไทยเป็นฉากหลัง พบว่ามีรูปแบบทำนองรองเสริมทำนอง หลักและรูปแบบทำนองสอดแทรกทำนองหลัก นอกจากนั้นพบว่าการนำรูปแบบที่พบไปใช้ ยังต้อง พิจารณาข้อขัดแย้งและข้ออนุโลมเมื่อแม่เสียงหลักทั้ง 7 เสียง ใช้ร่วมกับดนตรีตะวันตก การดำเนินการ วิจัยพิสูจน์ความเป็นไปได้จากการทดลอง ประพันธ์เพลงขึ้นมาโดยใช้รูปแบบที่พบ บทเพลงที่ประพันธ์ ขึ้นได้พิสูจน์ว่าระบบดนตรีที่กำหนดเสียง

หลัก 440 เฮิร์ตซ์ และเป็นระบบแบ่งเท่า สามารถบรรเลงกับ ดนตรีตะวันตกได้หลายบันไดเสียงโดยไม่ต้องปรับเสียงใหม่ คำสำคัญ : ดนตรีไทย ดนตรีตะวันตก ระบบเสียงแบ่งเท่า ระบบเสียงดนตรีไทย การปรับเสียง ดนตรี ความถี่เสียง เทคโนโลยีดนตรี

รัตติกาล ทาโบราณ (2553) ได้ศึกษาการวิเคราะห์หลายตัวแปรของประเทศสมาชิกกลุ่มอาเซียน เพื่อจัดกลุ่มประเทศสมาชิกกลุ่มอาเซียน และสร้างสมการจำแนกกลุ่มประเทศ โดยใช้ข้อมูลทางด้านสถิติเชิงสังคมและเศรษฐกิจ จำนวน 46 ตัวแปร โดยมีตัวแปรด้านสถิติเชิงสังคม จำนวน 19 ตัวแปร และตัวแปรทางด้านเศรษฐกิจ จำนวน 27 ตัวแปร ของประเทศสมาชิก 10 ประเทศ สถิติที่ใช้ในการวิจัย คือ การวิเคราะห์การจัดกลุ่ม (Cluster Analysis) และการวิเคราะห์ดิสคริมิแนนท์ (Discriminant Analysis) ผลการวิจัยพบว่า สามารถจัดกลุ่มประเทศสมาชิกกลุ่มอาเซียนได้ 5 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 กลุ่มรายได้สูง สุขภาพดี แต่มีการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศน้อยคือประเทศบรูไนดารุสซาลาม กลุ่มที่ 2 กลุ่มอัตราการเกิดและอัตราการตายสูง มีความรู้ต่ำและรายได้ต่ำ ได้แก่ ประเทศกัมพูชา ประเทศลาว ประเทศพม่า กลุ่มที่ 3 กลุ่มเพื่อการเกษตร คือประเทศอินโดนีเซีย กลุ่มที่ 4 กลุ่มมีการขาดดุลงบประมาณของรัฐบาลและมีค่าใช้จ่ายทางด้านสุขภาพสูง ได้แก่ ประเทศมาเลเซีย ประเทศฟิลิปปินส์ ประเทศเวียดนาม และประเทศไทย และกลุ่มที่ 5 กลุ่มอายุยืนมีความรู้และการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศสูง แต่มีอัตราการเกิดต่ำ คือประเทศสิงคโปร์ และเมื่อผู้วิจัยนำตัวแปรทั้ง 46 ตัวไปวิเคราะห์ดิสคริมิแนนท์ ได้สมการจำแนกกลุ่มประเทศสมาชิกกลุ่มอาเซียนโดยใช้วิธีการคัดเลือกตัวแปร 2 วิธี คือ 1) วิธี Enter ได้สมการจำแนกกลุ่มประเทศสมาชิกกลุ่มอาเซียนจำนวน 5 สมการ สามารถทำนายกลุ่มได้ถูกต้อง 100 เปอร์เซ็นต์ 2) วิธี Stepwise ปรากฏว่าได้สมการจำแนกกลุ่มประเทศสมาชิกกลุ่มอาเซียน จำนวน 5 สมการ และสามารถทำนายกลุ่มได้ถูกต้อง 100 เปอร์เซ็นต์ เช่นเดียวกัน

ณัฐภูมิ มาจันทิก (2554) ได้ศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน วิชาดนตรีและนาฏศิลป์ตามหลักสูตรดนตรีระดับประถมศึกษา ในโรงเรียนสังกัด สำนักงานประถมศึกษาอำเภอพนม จังหวัดสุราษฎร์ธานี มีวัตถุประสงค์เพื่อทราบระดับความคิดเห็นของนักเรียน และเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายที่มีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาดนตรีและนาฏศิลป์ตามหลักสูตร ผลการวิจัยพบว่า ความคิดเห็นของนักเรียนต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาดนตรีและนาฏศิลป์ โดยภาพรวมด้านกิจกรรมเน้นจังหวะกิจกรรมเน้นการฟังและร้องเพลง กิจกรรมนาฏศิลป์อยู่ในระดับปานกลาง และนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ที่มีเพศ ระดับชั้นเรียน และขนาดโรงเรียนต่างกัน มีความเห็นต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาดนตรีและนาฏศิลป์ โดยภาพรวมด้านกิจกรรมเน้นจังหวะกิจกรรมเน้นการฟังและร้องเพลง กิจกรรมนาฏศิลป์ไม่แตกต่างกัน

ไพฑูรย์ รัตนคม (2552) ได้ศึกษาทางความคิดเห็นของผู้บริหารและครูในโรงเรียนสังกัดโรงเรียนมัธยมศึกษาที่มีต่อดนตรีศึกษา พบว่า ผู้บริหารและครูโรงเรียนมัศึกษามีความคิดเห็นเกี่ยวกับดนตรีศึกษา 4 ด้าน ดังนี้คือ ด้านการบริหารการสอนดนตรีในโรงเรียนด้านการเรียนการสอนดนตรีศึกษา ด้านปัญหาการเรียนการสอนดนตรีศึกษา และด้านบทบาทของดนตรีที่มีต่อสังคม โดยศึกษาการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครูในโรงเรียนมัธยมศึกษาที่มีประสบการณ์การทำงาน, เพศ, อายุวัยและวุฒิการศึกษาที่แตกต่างกัน

ปิยพันธ์ แสนทวีสุข (2554) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการสอนดนตรีของสถาบันอุดมศึกษา ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่า สภาพในปัจจุบันในการสอนดนตรีของสถาบันอุดมศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือโดยส่วนรวมอยู่ในระดับปานกลางเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน คือ ด้านการบริหารและการดำเนินงาน มีปัญหาในระดับปานกลางส่วนด้านคณาจารย์และบุคลากร ด้านหลักสูตรและการจัดการศึกษา ด้านอาคาร ครุภัณฑ์และอุปกรณ์ด้านนิสิตนักศึกษา ด้านการวิจัยและด้านการบริการทางวิชาการสู่ชุมชน อยู่ในระดับน้อย

ทะเลเบียน มาลัยเล็ก (2556) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การส่งเสริมดนตรีไทยของผู้บริหารสถานศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 2 พบว่า การส่งเสริมดนตรีไทยของผู้บริหารสถานศึกษา โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านการส่งเสริมดนตรีไทย อยู่ในระดับปานกลาง ด้านการเรียนการสอนดนตรีไทย อยู่ในระดับดีมาก และด้านการจัดกิจกรรมส่งเสริมดนตรีไทยอยู่ในระดับปานกลาง

นคร วงศ์ไชยรัตนกุล (2554) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเรียนการสอนดนตรีสากลของวิทยาลัยนาฏศิลป์ในประเทศไทย ผลการวิจัย พบว่า สภาพการเรียนการสอนดนตรีสากลของวิทยาลัยนาฏศิลป์ (ศาลายา) และวิทยาลัยนาฏศิลป์เชียงใหม่ มีวิธีการพัฒนาการเรียนการสอนที่เกิดผลดีสามารถนำมาเป็นต้นแบบของการพัฒนาการเรียนการสอนได้ มีโครงการปรับพื้นฐานในส่วนผู้เรียนดนตรีสากลโครงการดนตรีสัญจรเพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้และโครงการแสดงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสามารถเป็นแบบอย่างกับวิทยาลัยนาฏศิลป์แห่งอื่น ๆ ได้

ไตรตรีงษ์ พลอยม่วง (2555) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การจัดการเรียนการสอนดนตรีไทยในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในเขตอำเภอจอมบึง จังหวัดราชบุรี ผลการวิจัยพบว่า การจัดการเรียนการสอนดนตรีไทยในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในเขตอำเภอจอมบึง จังหวัดราชบุรี มีปัญหาดังนี้ด้านสื่อและอุปกรณ์ พบว่า มีการใช้สื่อและอุปกรณ์ในการจัดการเรียนการสอนน้อยมาก ซึ่งสื่อและอุปกรณ์มีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะเป็นเครื่องมือที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเข้าถึงองค์ความรู้ด้านดนตรีอย่างง่ายและลึกซึ้ง การจัดการเรียนการสอนส่วนใหญ่ใช้การสาธิตให้ดูหรือบางครั้งนำวิดีโอ สารคดีหรือวิดีโอคลิปจากอินเทอร์เน็ตมาเป็นสื่อแทน ด้านสภาพแวดล้อม พบว่า ห้องที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนไม่สามารถเก็บเสียงได้ ทำให้เสียงดนตรีรบกวนชั้นเรียนอื่น ๆ ผู้สอนจึงแก้ไขปัญหาโดยให้ผู้เรียนมาฝึกซ้อมดนตรีในช่วงก่อนเข้าเรียน หรือเวลาพักกลางวัน ด้านผู้สอนพบว่า ยังขาดผู้ชำนาญด้านดนตรีที่ทำหน้าที่ในการจัดการเรียนการสอน โดยเฉพาะการสอนดนตรีที่เน้นการปฏิบัติ ด้านผู้เรียนพบว่า ผู้เรียนไม่สนใจเรียน ไม่ฝึกปฏิบัติเพื่อให้เกิดความเชี่ยวชาญ ทั้งนี้ผู้เรียนควรได้รับการปลูกฝังให้สนใจและรักในดนตรีไทย

บพิตร เค้าหัน (2562) ได้ศึกษา อิทธิพลของพระเจन्द्रিয়วงศ์ที่มีต่อการศึกษาดนตรีตะวันตกในประเทศไทย การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาอิทธิพลของพระเจन्द्रিয়วงศ์ที่มีต่อการศึกษาดนตรีตะวันตกที่มีรูปแบบการจัด การเรียน การสอนแบบในระบบ แบบนอกระบบ และแบบตามอัธยาศัยในประเทศไทย เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ เป็นวิธีการศึกษาเชิงประวัติศาสตร์ และศึกษาเอกสาร โดยสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูล จำนวน 2 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสัมภาษณ์ และแบบวิเคราะห์คำศัพท์ดนตรี ได้ตรวจสอบความน่าเชื่อถือโดยวิธีตรวจสอบแบบสามเส้าวิเคราะห์ข้อมูล โดยจำแนกหมวดหมู่ตามประเด็นที่ศึกษา แล้วเชื่อมโยงข้อมูลให้สอดคล้องตาม

ประเด็นที่ศึกษา หาความสัมพันธ์ของข้อมูล หาความหมาย และตีความเพื่อหาข้อสรุปแต่ละประเด็น ผลการวิจัยพบว่า 1) อิทธิพลต่อการศึกษาดนตรีแบบในระบบ ได้แก่ อิทธิพลด้านนโยบาย และแนวทางในการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียนดุริยางค์ทหารอากาศ อิทธิพลด้านการบัญญัติศัพท์ เฉพาะทางดนตรีที่มีต่อสถาบันการศึกษาระดับการศึกษา ขั้นพื้นฐาน และระดับอุดมศึกษาของไทย 2) อิทธิพลต่อการศึกษาดนตรีแบบนอกระบบ ได้แก่ อิทธิพลด้านการสอนดนตรี ปรับปรุงวงดนตรีของ กรมศิลปากร และดุริยางค์ตำรวจ 3) อิทธิพลต่อการศึกษาดนตรีแบบตามอัธยาศัย ได้แก่ การเปิด โรงเรียนสอนดนตรีเอกชนแห่งแรกของประเทศไทย การอบรมสั่งสอนทฤษฎีดนตรีและการประพันธ์ เพลงให้ลูกศิษย์ ได้แก่ สง่า อาร์มกริ์ และพันจ่าอากาศเอก มนต์ ปิติสานต์

จากการศึกษางานวิจัยต่าง ๆ นั้นสรุปได้ว่า การเรียนการสอนนั้นเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่งในการพัฒนาการศึกษา องค์ประกอบที่จะส่งเสริมการศึกษาให้ประสบความสำเร็จนั้นจำเป็นต้องอาศัย องค์ประกอบหลาย ๆ ด้านรวมกันไม่ว่าจะเป็นตัวผู้บริหาร ครูผู้สอน นักเรียน วิธีการเรียนการสอน สภาพแวดล้อมหรือแม้กระทั่งชุมชน องค์ประกอบเหล่านี้ล้วนแต่มีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนกว่ากัน การที่เราทราบสภาพปัญหาในด้านต่าง ๆ นั้น เราสามารถนำผลจากการวิจัยนั้น มาปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดในด้านการศึกษาต่อไปได้

งานวิจัยต่างประเทศ

Deterding David (2010) ได้ศึกษามาตรฐานการออกเสียงภาษาอังกฤษในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ลักษณะเด่นของการออกเสียงบางอย่างไม่ได้พบเฉพาะกลุ่มคน แต่การใช้มีหลายรูปแบบร่วมกันใน สิงคโปร์ ในอาเซียน ประเทศจีนและบางกรณีพวกเขาำคำที่เป็นคู่มาแยกทำให้ไม่แตกต่างจากผู้พูด จำนวนมากในอังกฤษ ในขณะที่การที่ออกเสียงไม่ได้เกี่ยวข้องกับความเข้าใจและในบางกรณีทำให้ดีขึ้นตามจริง พวกเขาสามารถแสดงส่วนของมาตรฐานภาษาอังกฤษปรากฏในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ อย่างไรก็ตามมีความเป็นไปได้ว่าไม่ได้เห็นด้วยกับเรื่องสำคัญที่ชัดเจนอื่นๆ ดังตัวอย่างที่ถูกโต้แย้งการ ลดลงของเสียงสระและใช้วิธีการออกเสียงพื้นฐานที่ละพยางค์ให้สอดคล้องเป็นจังหวะ ดังนั้นควร กระตุ้นปลูกเร้าการใช้มาตรฐานภาษาอังกฤษในภูมิภาคนี้มากกว่าการโต้แย้งพิจารณาไปยังกว่านั้น การ สนับสนุนมากกว่าการละเลยละทิ้งการออกเสียงแบบอังกฤษและแบบอังกฤษในอเมริกา

Brock (2011) ได้ศึกษาเปรียบเทียบการศึกษาในประเทศกลุ่มอาเซียนครอบคลุมและ อภิปรายถึงระบบและผลปรากฏตีพิมพ์ของ 10 ประเทศในอาเซียนของประเทศที่เชี่ยวชาญการศึกษา ให้มุมมองของแต่ละระบบการศึกษาเกี่ยวกับความสำคัญที่ความแตกต่างในภูมิภาคนี้ ในด้าน การศึกษาและการพัฒนา การศึกษาระดับสูง นโยบายด้านภาษาการประกันคุณภาพ และการพัฒนาที่ยั่งยืน เป็นต้น

Paryono (2011) ได้ศึกษาความคิดริเริ่มในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในการตอบสนองการ เพิ่มขึ้นของการเคลื่อนย้ายแรงงานในภูมิภาคและที่อยู่ห่างไกล องค์กรแรงงานนานาชาติได้รายงาน ประเด็นสำคัญของความสามารถในการผลิต การศึกษา และการอพยพแสดงความสัมพันธ์บทบาท สำคัญการแข่งขันการเจริญเติบโตและการพัฒนาในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ การแสดงความคิดเห็นที่ น่าสนใจมุมมองการเคลื่อนที่ของแรงงาน ผู้อพยพ 13.5 ล้านคนจากต่างประเทศในอาเซียนและเพิ่ม จำนวนอย่างต่อเนื่องจากการใช้ข้อมูลปฐมภูมิและทุติยภูมิอธิบายแนวโน้มการเคลื่อนย้ายแนวโน้มการ

ตอบสนองในภูมิภาค ประจําภาค และระดับโรงเรียน บางความคิดที่ไม่หยุดยั้งในภูมิภาคระดับชาติ ทักษะการจําแนกและข้อตกลง ขอบข่ายความก้าวหน้า คุณสมบัติ ระบบการประกันคุณภาพ ข้อตกลง และยิ่งกว่านั้นพบว่า การเริ่มต้นในระดับโรงเรียนในการตอบสนองการอพยพเคลื่อนย้ายของแรงงาน อย่างเช่น การแก้ไขโปรแกรมหลักสูตรของโรงเรียน กระบวนการเรียนการสอนและการเตรียมข้อมูล ข่าวสารงานสำหรับผู้เรียนด้วย

Wilang (2012) ได้ศึกษาการใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางของกลุ่มประเทศอาเซียนในปี 2015 ครอบคลุมมากขึ้นในปี 2015 ที่จะรวมเข้า ด้วยกันเมื่อพิจารณาจากระหว่างชาติต่างๆใน อาเซียน ประกอบด้วย บรูไน พม่า กัมพูชา ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซีย ลาว มาเลเซีย สิงคโปร์ ไทย และ เวียดนาม ก่อนที่จะมีการพิจารณาทบทวนให้ครอบคลุมกลุ่มชาติต่างๆในอาเซียน การศึกษาเผยแพร่ การพิจารณาที่เกี่ยวข้องให้ครอบคลุมด้วยภาษาอังกฤษโลก ทั้งผู้พูดและผู้ฟังที่เผยแพร่ผ่านทาง การศึกษา ประสบการณ์การทำงาน การเรียนนอกห้องเรียน สื่อสารมวลชน การท่องเที่ยวและการอยู่ ต่างประเทศ วิธีที่ใช้ในการศึกษาในการทดสอบโดยใช้แบบสอบถามใช้ขอบข่ายงานในการศึกษา ค้นคว้าและการวิเคราะห์ข้อมูล การศึกษาพบว่ามีความสัมพันธ์เชิงบวก และความสัมพันธ์กับตัวแปรที่ ครอบคลุมระดับผลประโยชน์อาเซียน

Ross Alain (2007) ได้ศึกษาหลักสูตรการสอนวัฒนธรรมทางดนตรี ในการเรียนดนตรีระดับ ต่ำกว่าปริญญา เพื่อศึกษาแบบเรียน ประวัติศาสตร์ทางด้านดนตรี และวิวัฒนาการของดนตรี ผลการ วิจัยพบว่า ในมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่ของมาเลเซียจะมีตำรา เอกสารที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมทางดนตรี ที่ รวบรวม และธรรมชาติของดนตรีได้อย่างดี และมีประโยชน์ต่อการใช้ และมีความเหมือนและแตกต่าง กันในแบบเรียนของแต่ละมหาวิทยาลัย แต่มีวัตถุประสงค์คือประเมินการเรียนรู้และความเข้าใจของ ผู้เรียน

Wotruba (1975) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาปรับปรุงเครื่องมือประเมินประสิทธิภาพใน การตอบสนองของอาจารย์ พบว่า ลักษณะที่สำคัญของอาจารย์ คือการมีความรู้กว้างขวางถูกต้องและ ทันสมัย มีการส่งเสริมให้นักเรียนได้แสดงความคิด มีความกระตือรือร้น ช่วยเหลือนักเรียน สร้าง บรรยากาศที่ดีในห้องเรียน มีความสนใจในการสอน อุปกรณ์การสอน มีความยุติธรรมในการ ประเมินผลของนักเรียน

Legette (1993) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับสถานที่ ๆ ใช้จัดการเรียนการสอนซึ่งมีอิทธิพลต่อ แรงจูงใจและก่อให้เกิดสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาดนตรีระหว่างผู้ที่เลือกเรียนดนตรีเป็นวิชาเอกกับผู้ ที่ไม่ได้เลือกเรียนดนตรีเป็นวิชาเอก ผลการวิจัย พบว่า สถานที่เรียนมีผลต่อความสามารถในการเรียน ดนตรี โดยพวกที่เลือกเรียนดนตรีเป็นวิชาเอกจะได้รับผลกระทบจากสถานที่มากกว่าพวกที่ไม่ได้เลือก เรียนดนตรีเป็นวิชาเอก

Hewitt (2004) ได้วิจัยเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของการศึกษาเพื่อสำรวจการดำเนินการของ นักเรียนในแหล่งที่มีอิทธิพลต่อการควบคุมสภาวะการรับรู้ ความเชื่อซึ่งเกี่ยวข้องกับการแสดงดนตรี เดี่ยว ข้อมูลในการวิจัยเก็บรวบรวมได้จากการสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างและงานวิจัยนี้สรุปแหล่งที่มา สำคัญที่มีอิทธิพลสามแหล่ง ได้แก่ การประเมินผล ประสบการณ์การแสดงที่ผ่านมาและสิ่งอื่น ๆ ที่มี นัยสำคัญ นักเรียนจะอธิบายถึงหนทางต่าง ๆ ต่อความเชื่อในแหล่งที่มีอิทธิพลเพื่อกำหนด และ รายงานว่าพวกเขาจะมีมุมมองตนเองอย่างไร ในแง่ของความสามารถ ความมั่นใจ และอัตราในการทา

งาน โดยงานวิจัยนี้ยังได้ทำการสำรวจการดำเนินการสำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องกับการส่งถ่ายและการจัดการโครงการดนตรีในภาคส่วนการศึกษาในระดับสูงขึ้นไปการขาดความใส่ใจโดยเฉพาะเมื่อเปรียบเทียบกับประสบการณ์ของนักดนตรีจากที่มีการเปลี่ยนแปลงวิถีปฏิบัติเดิมและประเภทของดนตรี และอิทธิพลที่มีนัยสำคัญอย่างสูงของกลุ่มเพื่อนที่มีต่อสถานะการรับรู้ของตนเองในฐานะผู้แสดง

Leung (2004) ได้วิจัยการสนับสนุนใช้กิจกรรมอย่างสร้างสรรค์ซึ่งเป็นองค์ประกอบในโครงการทางดนตรี พบว่า มีองค์ประกอบเชิงสร้างสรรค์ 4 ประการคือ แรงจูงใจในงานทักษะความไว้วางใจต่อขอบเขตความรู้ กระบวนการสร้างความเชื่อถือและความคิดสร้างสรรค์และความสามารถในการรู้และควบคุมการคิดของตนเอง

Collier (2007) ได้วิจัยเกี่ยวกับการใช้ดนตรีเพื่อการวัดภาวะทางอารมณ์โดยปกติ และการประยุกต์การใช้เฉพาะด้านผ่านกิจกรรมที่ดีและไม่ดี หรือมิติในการปลูกเร้าการใช้สัญชาตญาณแบบไร้มายา และงานเขียนเชิงวิพากษ์ พบว่า ดนตรีส่งผลกระทบต่อรายละเอียดทางด้านอารมณ์ได้มากกว่าที่เข้าใจเพียงสองมิติ กระบวนการทัศนพื้นฐานนั้นจะให้ผู้ถูกทบทวนวิจัยได้เรียงลำดับเกี่ยวกับกลุ่มของอารมณ์ต่าง ๆ ที่เคยใช้และกับการเลือกเครื่องมือที่ไม่คุ้นเคย

Gaunt (2008) ได้วิเคราะห์ภาวะของการรับรู้ของครูที่ทำการสอนนักเรียนจำนวน 20 คนของโรงเรียนสอนดนตรีในประเทศอังกฤษ เกี่ยวกับด้านการสอนดนตรีแบบตัวต่อตัว พบว่า การวิจัยเน้นที่กระบวนการและการจัดการ ซึ่งได้แยกครูผู้สอนออกมาเพื่อหาการศึกษาที่มีข้อเสนอแนะหลาย ๆ ด้านถึงความจำเป็นของปัญหาที่จะเผชิญซึ่งยากที่จะแก้ไข ในด้านเข้มข้นและความซับซ้อนด้านความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน ภาวะความเครียดยังส่งผลต่อแรงบันดาลใจของครูกับนักเรียน

จากการศึกษาสรุปได้ว่า งานวิจัยต่าง ๆ เหล่านี้ได้ให้ความสำคัญเกี่ยวกับการศึกษาทางด้านดนตรี ไม่ว่าจะเป็นประวัติศาสตร์ทางด้านดนตรี สถานที่ ความเชื่อ การรับรู้ ซึ่งล้วนแล้วจะส่งผลต่อการเรียนการสอนดนตรีแทบทั้งสิ้น ดังนั้นการศึกษาในแง่มุมต่าง ๆ ที่ครบถ้วนสามารถนำมาปรับใช้ในการเรียนการสอนดนตรีของไทยต่อไป

พหุบัน ปณ จิต โธ ชีเว

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการศึกษา

การวิจัยเรื่อง การสำรวจสภาพการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยทำการศึกษาจากการวิเคราะห์ข้อมูลจากเอกสาร และการเก็บข้อมูลภาคสนามซึ่ง ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับ ดังนี้

1. ขอบเขตของการวิจัย
 - 1.1 เนื้อหา
 - 1.2 พื้นที่ทำการวิจัย
 - 1.3 ประชากร
 - 1.4 วิธีวิจัย
 - 1.5 ระยะเวลา
2. วิธีดำเนินการวิจัย
 - 2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล
 - 2.2 การสร้างเครื่องมือ
 - 2.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล
 - 2.4 การนำเสนอและการวิเคราะห์ข้อมูล
 - 2.5 สถิติที่ใช้

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เพื่อศึกษา การสำรวจสภาพการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยจะศึกษาเฉพาะในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ ระดับมัธยมศึกษาเท่านั้น ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาและเก็บข้อมูลจากเอกสารต่าง ๆ ศึกษาข้อมูลภาคสนาม โดยมีขั้นตอนในการดำเนินงานดังนี้

1. เนื้อหา

ศึกษาเอกสารแนวคิดทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่เกี่ยวกับการสำรวจและวิเคราะห์สภาพการจัดการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกของวิทยาลัยนาฏศิลปภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เพื่อใช้ในการความมุ่งหมายของงานวิจัย ดังนี้

1.1 เพื่อสำรวจการจัดการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

1.2 เพื่อวิเคราะห์ปัญหาการจัดการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

2. พื้นที่ทำการศึกษา

พื้นที่ทำการวิจัย ได้แก่

- 2.1 วิทยาลัยนาฏศิลป์ร้อยเอ็ด
- 2.2 วิทยาลัยนาฏศิลป์นครราชสีมา
- 2.3 วิทยาลัยนาฏศิลป์กาฬสินธุ์

3. ประชากรและกลุ่มเป้าหมาย

ประชากรและกลุ่มเป้าหมายที่ใช้ทำการศึกษาในครั้งนี้ ได้แก่ วิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือประกอบด้วย วิทยาลัยนาฏศิลป์ร้อยเอ็ด วิทยาลัยนาฏศิลป์นครราชสีมา วิทยาลัยนาฏศิลป์กาฬสินธุ์ผู้วิจัยได้จำแนกกลุ่มเป้าหมายที่จะทำการศึกษาออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่

- 3.1 ผู้บริหาร ได้แก่
 - 3.1.1 ผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป์ร้อยเอ็ด
 - 3.1.2 ผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป์นครราชสีมา
 - 3.1.3 ผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป์กาฬสินธุ์
- 3.2 ครูผู้สอนดนตรีตะวันตก ในวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ได้แก่
 - 3.2.1 ครูผู้สอนดนตรีตะวันตก วิทยาลัยนาฏศิลป์ร้อยเอ็ด จำนวน 5 คน
 - 3.2.2 ครูผู้สอนดนตรีตะวันตก วิทยาลัยนาฏศิลป์นครราชสีมา จำนวน 5 คน
 - 3.2.3 ครูผู้สอนดนตรีตะวันตก วิทยาลัยนาฏศิลป์กาฬสินธุ์ จำนวน 5 คน
- 3.3 นักเรียนสาขาดนตรีตะวันตกจากวิทยาลัยนาฏศิลป์ทั้ง 3 แห่ง ได้แก่
 - 3.1 นักเรียนสาขาดนตรีตะวันตกในวิทยาลัยนาฏศิลป์ร้อยเอ็ด จำนวน 32 คน
 - 3.2 นักเรียนสาขาดนตรีตะวันตกในวิทยาลัยนาฏศิลป์นครราชสีมา จำนวน 31 คน
 - 3.3 นักเรียนสาขาดนตรีตะวันตกในวิทยาลัยนาฏศิลป์กาฬสินธุ์ จำนวน 27 คน

4. วิธีการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ได้ใช้วิธีการเก็บข้อมูล 2 แบบ ได้แก่ การเก็บข้อมูลจากเอกสาร และการเก็บข้อมูลภาคสนาม ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

4.1 วิธีการศึกษาทางด้านเอกสาร ศึกษาและเก็บรวบรวมข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ ทั้งที่เป็นของหน่วยงานทางราชการและเอกชน สถาบันการศึกษา หนังสือ ตำราวิชาการ สื่อสิ่งพิมพ์ วิทยานิพนธ์ อินเทอร์เน็ต เป็นต้น

4.2 เก็บรวบรวมข้อมูลจากภาคสนาม โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์ที่มีโครงสร้าง และแบบสอบถาม

4.2.1 การสัมภาษณ์ ใช้วิธีการสัมภาษณ์ที่มีโครงสร้าง

4.2.2 แบบสอบถาม ที่มีประเด็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาดนตรีตะวันตก

5. ระยะเวลาทำการศึกษา

การศึกษานี้ใช้เวลาในการศึกษาตั้งแต่ เดือน ตุลาคมค.ศ. 2562 ถึง ธันวาคม พ.ศ. 2562

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาการวิจัยในครั้งนี้เพื่อ การสำรวจการจัดการเรียนการสอนและวิเคราะห์ปัญหาการจัดการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้วิธีการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับการวิจัยดังต่อไปนี้

1. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วย

1.1 ผู้บริหาร ใช้แบบสัมภาษณ์ที่มีโครงสร้าง

ผู้บริหาร ได้แก่ ผู้อำนวยการสถานศึกษา เป็นการสัมภาษณ์สภาพทั่วไปเกี่ยวกับแนวคิดการบริหารการศึกษา และสิ่งที่ต้องการจะพัฒนาเพิ่มเติม

1.2 ครูผู้สอน ใช้แบบสอบถาม เพื่อรวบรวมข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการเรียนการสอน

ดนตรี

ครูผู้สอน ได้แก่ ครูผู้สอนวิชาดนตรี เป็นการกรอกแบบสอบถามสภาพทั่วไปขอข่าของงานวิชาการ ได้แก่ ด้านหลักสูตร กระบวนการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

1.3 นักเรียน ใช้แบบสอบถาม เพื่อรวบรวมข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการเรียนการสอน

ดนตรี

นักเรียน ได้แก่ นักเรียนในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เป็นการกรอกแบบสอบถามสภาพทั่วไป การเตรียมการเรียนการสอน การดำเนินการเรียนการสอน การวัดผลประเมินผล

2. วิธีการสร้างเครื่องมือ

2.1 แบบสัมภาษณ์ที่มีโครงสร้าง

2.1.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการบริหารการศึกษา

2.1.2 สร้างแบบสัมภาษณ์ที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการบริหารการศึกษา

2.1.3 นำแบบสัมภาษณ์ไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาในแต่ละข้อและปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปสัมภาษณ์

2.2 แบบสอบถาม

2.2.1 ศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนดนตรี แนวคิดทฤษฎีต่าง ๆ

2.2.2 ศึกษาเอกสาร คู่มือตำราวิชาการที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale)

2.2.3 นำผลจากการศึกษามาสร้างแบบสอบถามเกี่ยวกับความรู้ดนตรีตะวันตกของวิทยาลัยนาฏศิลปภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

2.2.4 นำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จเสนอผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านเพื่อตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา

2.2.4.1 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เจริญชัย ชนไพโรจน์ ผู้เชี่ยวชาญ วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

2.2.4.2 ว่าที่ร้อยเอก ดร.อวิรุทธ์ โทท่า รองคณบดีฝ่ายบริหารและพัฒนา
องค์กร วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

2.2.4.3 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สยาม จวงประโคน รองคณบดีฝ่ายวิชาการ
วิจัยและบัณฑิตศึกษา วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

2.2.5 เมื่อผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่านได้เสนอแนะ จึงนำแบบสอบถามทั้งหมดมา
พิจารณาค่า IOC โดยใช้เกณฑ์ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณและเลือกข้อที่
ได้ค่า IOC ตั้งแต่ 0.50-1.00 (บุญชม ศรีสะอาด, 2554: 106)

2.2.6 นำแบบทดสอบที่ผ่านการตรวจสอบแล้ว นำไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อ
การวิจัย

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลนั้น ต้องยึดหลักที่มีลักษณะสอดคล้องกับความมุ่งหมายของงานวิจัยใน
ครั้งนี้ และสามารถตอบคำถามของการวิจัยได้ตรงตามประเด็นกำหนด ดังนี้

3.1 ทำหนังสือจากผู้วิจัยไปขอความอนุเคราะห์จากผู้บริหารในวิทยาลัยนาฏศิลป์

3.2 นำแบบสัมภาษณ์และแบบสอบถาม ไปเก็บรวบรวมข้อมูลในวิทยาลัยนาฏศิลป์

3.3 เมื่อได้ทำการเก็บข้อมูลแล้ว ผู้วิจัยได้ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสัมภาษณ์และ
แบบสอบถาม เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลไปวิเคราะห์ต่อไป

4. การนำเสนอและวิเคราะห์ข้อมูล

ในการจัดทำและวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

4.1 นำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์นำเสนอข้อมูลโดยการพรรณนาวิเคราะห์ เพื่ออธิบาย
ถึงการส่งเสริมเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนดนตรีตะวันตก ในวิทยาลัยนาฏศิลป์ โดยการนำมา
วิเคราะห์เปรียบเทียบกับทฤษฎีและหลักการเกี่ยวกับการบริหาร ขอบข่ายของงานการบริหาร
การศึกษา และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและนำเสนอข้อมูลด้วยการเขียนเชิงพรรณนาวิเคราะห์

4.2 นำข้อมูลที่ได้จากการนำแบบสอบถามมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย และ
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

4.3 ผู้วิจัยได้ทำการสร้างแบบสอบถาม เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale)
ไว้ 5 ระดับ ซึ่งมีเกณฑ์การประเมินดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2554: 168)

เกณฑ์การให้คะแนนเพื่อนำไปใช้ในวิเคราะห์ข้อมูล

ระดับการรับรู้ มากที่สุด มีคะแนน = 5

ระดับการรับรู้ มาก มีคะแนน = 4

ระดับการรับรู้ ปานกลาง มีคะแนน = 3

ระดับการรับรู้ น้อย มีคะแนน = 2

ระดับการรับรู้ น้อยที่สุด มีคะแนน = 1

4.4 นำผลจากการหาค่าเฉลี่ยที่ได้จากการเก็บข้อมูลของแบบสอบถามที่ได้มา เปรียบเทียบจากเกณฑ์ระดับการแปลความหมายดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2554: 103)

เกณฑ์ระดับการแปลความหมายของแบบสอบถาม

ค่าเฉลี่ย 4.51 - 5.00 หมายถึง มีการรับรู้ มากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51 - 4.50 หมายถึง มีการรับรู้ มาก

ค่าเฉลี่ย 2.51 - 3.50 หมายถึง มีการรับรู้ ปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51 - 2.50 หมายถึง มีการรับรู้ น้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 - 1.50 หมายถึง มีการรับรู้ น้อยที่สุด

5. สถิติที่ใช้

การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลที่รวบรวมได้จากแบบสอบถาม มาทำ การประมวลผลข้อมูล ข้อมูลที่ลงรหัสจะทำการป้อนข้อมูลของคำตอบในแบบสอบถาม บันทึกเข้าไฟล์ลงในดีสก์ โดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ในการประมวลผลข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อการวิจัย (Statistic Package for Social Sciences for Windows: SPSS) จะนำมาวิเคราะห์โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2554: 106)

5.1 จำนวน (Frequency)

5.2 ค่าร้อยละ (Percentage)

5.3 ค่าเฉลี่ย (Mean)

5.4 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

พหุบัน ปณ กิจโต ชีเว

บทที่ 4

ผลการศึกษา

การวิจัยเรื่อง การสำรวจสภาพการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกในวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เป็นการวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed method research) คือ การวิจัยเชิงปริมาณ และเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การพรรณนาและใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ โดยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งมีความสอดคล้องตามความมุ่งหมายของการวิจัยดังนี้

1. การสำรวจสภาพการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกในวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
2. การวิเคราะห์ปัญหาการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกในวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

การสำรวจสภาพการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกในวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

การสำรวจสภาพการจัดการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกในวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผู้วิจัยได้สรุปผลการศึกษาตามผู้ให้ข้อมูลคือ ผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป์ทั้ง 3 แห่ง จากจากแบบสัมภาษณ์ ซึ่งเป็นการรวบรวมแนวคิดของผู้บริหาร ทั้ง 6 ด้าน อันได้แก่ การบริหารด้านวิชาการ การบริหารงานบุคคล การบริหารด้านกิจการนักเรียน การบริหารด้านธุรการ การเงิน และพัสดุการบริหารด้านอาคารสถานที่ การบริหารด้านความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับชุมชน และสิ่งที่ต้องการพัฒนาเพิ่มเติม สามารถสรุปผลการศึกษาได้ดังนี้

ภาพประกอบ 2 สัมภาษณ์ ดร.โยธิน พลเขต ประธานหลักสูตร วิทยาลัยนาฏศิลป์ร้อยเอ็ด

1.1 แนวคิดของผู้บริหารวิทยาลัยนาฏศิลป์ร้อยเอ็ด

จากการสัมภาษณ์ ผู้บริหารวิทยาลัยนาฏศิลป์ร้อยเอ็ดถึงแนวคิดเกี่ยวกับการบริหารงานทั้ง 6 ด้าน ซึ่งได้แก่ การบริหารด้านวิชาการ การบริหารงานบุคคล การบริหารด้านกิจการนักเรียน การบริหารด้านธุรการ การเงิน และพัสดุ การบริหารด้านอาคารสถานที่ การบริหารด้านความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับชุมชน ได้ให้แนวคิดไว้ดังนี้ (ดร.โยธิน พลเขต, 2562: สัมภาษณ์)

1.1.1 การบริหารด้านวิชาการ

การบริหารงานด้านวิชาการนั้นทางวิทยาลัยนาฏศิลป์ มีการจัดการเรียนการสอนทางด้านดนตรีที่คล้ายกัน คือ มีการจัดการเรียนการสอนตั้งแต่ระดับพื้นฐานไปจนถึงระดับปริญญาตรี มีการส่งเสริมให้นักเรียนสามารถเลือกเรียนในกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลายทั้งวิชาเอกดนตรี พื้นบ้าน วิชาเอกดนตรีสากล วิชาเอกเครื่องสาย วิชาเอกปี่พาทย์ และวิชาเอกคีตศิลป์ ซึ่งทั้งหมดจะเป็นในระดับพื้นฐาน คือ มัธยมศึกษาตอนต้น และ มัธยมศึกษาตอนปลาย มีหลักสูตรเป็นของตนเองในแต่ละพื้นที่ โดยมีความเหมาะสมของเนื้อหาวิชาดนตรี มีความเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน นอกจากนี้จะเรียนในส่วนของวิชาดนตรีแล้ว ยังเรียนวิชาสามัญทั่วไปควบคู่กันไป ในส่วนของวิทยาลัยนาฏศิลป์ร้อยเอ็ดนั้น มีการจัดการเรียนการสอนที่เด่นกว่าที่อื่นคือ การเรียนการสอนดนตรีพื้นบ้าน ซึ่งถือเป็นจุดแข็งของวิทยาลัยนาฏศิลป์ร้อยเอ็ด และมีความหลากหลายกว่าที่อื่น ๆ เพราะมีวิทยากรที่มีความชำนาญในสาขานั้น ๆ มีศิลปินแห่งชาติทางด้านดนตรีพื้นบ้าน ทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ และที่สำคัญก็คือส่งเสริมให้นักเรียนมีงานทำหลังจบการศึกษาจากที่นี่ โดยมีการทำข้อตกลงกับหน่วยงานต่าง ๆ เช่น สวนนงนุช สวนสัตว์เปิด ไนซ์ ซาฟารีว่าจะรับนักเรียนนักศึกษาจากที่นี่เข้าทำงานเมื่อสำเร็จการศึกษา

1.1.2 การบริหารงานบุคคล

การบริหารงานด้านบุคคลนั้นในส่วนของวิทยาลัยนาฏศิลป์มีความคล้ายคลึงกัน คือ ขึ้นอยู่กับจำนวนของนักเรียนนักศึกษาเป็นสำคัญ ถ้านักเรียนนักศึกษามีจำนวนมาก จำนวนบุคลากรทางการศึกษาก็จะมีมากขึ้นตามไปด้วย ทางผู้บริหารก็จะส่งเสริมให้มีการคัดเลือกบุคคลเข้ามาทำการสอนในสาขาที่มีความต้องการของผู้เรียนที่เรียนเป็นจำนวนมาก โดยมีการคัดเลือกผู้สมัครที่ตรงตามสาขาวิชาที่ประกาศรับสมัคร แต่ในส่วนของวิทยาลัยนาฏศิลป์ร้อยเอ็ดนั้น การรับบุคคลเข้ามาทำการสอนจะคำนึงถึงความต่อเนื่อง กล่าวคือ ผู้ที่จะมาทำการสอนนั้นส่วนใหญ่เป็นศิษย์เก่าที่เรียนและจบการศึกษาจากที่นี่มีความรู้ความสามารถเป็นที่ยอมรับและเห็นผลงานมาแล้ว และส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัดร้อยเอ็ดหรือจังหวัดใกล้เคียง จึงทำให้การบริหารงานบุคคลมีประสิทธิภาพและเห็นผลงานได้อย่างชัดเจน มีการส่งเสริมให้บุคลากรได้เข้ารับการอบรมเพื่อมีความรู้ความสามารถมากยิ่งขึ้นในสาขาที่ตนเองถนัดหรือที่ตนเองทำการสอนอยู่

1.1.3 การบริหารด้านกิจการนักเรียน

การบริหารงานด้านกิจการนักเรียนนั้นควรมีการส่งเสริมให้นักเรียนได้รับการเรียนรู้ในกิจกรรมที่หลากหลาย ทั้งกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน สถานักเรียน กิจกรรมที่ส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมไทยมีการเผยแพร่ออกสู่สาธารณชน ทั้งในประเทศและต่างประเทศ ในส่วนของ กิจกรรมเหล่านี้ได้มีการส่งเสริมอยู่เป็นประจำอยู่แล้ว เพราะงานแสดงต่าง ๆ ที่ปรากฏออกสู่สายตาของประชาชนนั้น ก็เป็นผลมาจากการจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนแทบทั้งสิ้น ผู้บริหารได้ส่งเสริมกิจกรรมเหล่านี้อย่างเต็มกำลังความสามารถ มีการจัดหางบประมาณมาสนับสนุน ทั้งในแผนงบประมาณและนอกแผนงบประมาณ

1.1.4 การบริหารด้านธุรการ การเงิน และพัสดุ

การบริหารด้านธุรการ การเงิน และพัสดุ มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งในการพัฒนา การศึกษา การบริหารด้านธุรการ การเงิน และพัสดุในวิทยาลัยนาฏศิลป์นั้นก็เหมือนกับการบริหารกับ องค์การอื่นทั่ว ๆ ไป แต่จะมีความคล่องตัวกว่า กล่าวคือ งบประมาณต่าง ๆ จะส่งถึงมือผู้ปฏิบัติ โดยตรงไม่ต้องผ่านหน่วยงานอื่นและหลายขั้นตอนที่สลับซับซ้อน ทำให้การบริหารมีประสิทธิภาพและ ส่งผลต่องานโดยทันที การบริหารงานด้านนี้นั้น มีการจัดสรรอยู่ในรูปแบบต่าง ๆ ทั้ง เงินงบประมาณ เงินอุดหนุนพื้นฐาน ได้แก่ เงินรายหัวของนักเรียน เงินรายได้ ได้แก่ เงินที่ได้จากการเก็บจากร้านค้า สวัสดิการของวิทยาลัย เงินที่มาจาก การแสดง คือ เงินที่ได้รับจากการว่าจ้างของนักเรียนไปทำการ แสดงในที่ต่าง ๆ เงินนอกงบประมาณ คือ เงินที่ได้จากการอนุเคราะห์หรือได้รับการสนับสนุนจาก หน่วยงานอื่น ๆ เช่น จากองค์การบริหารส่วนจังหวัด ห้างร้านต่าง ๆ เป็นต้น

1.1.5 การบริหารด้านอาคารสถานที่

การบริหารงานด้านอาคารสถานที่นั้นผู้บริหาร ได้จัดให้มีการเรียนการสอนในสถานที่ ๆ เหมาะสมกับการใช้การจัดการเรียนการสอน บรรยากาศ วัสดุและครุภัณฑ์ มีการจัดงบประมาณใน ด้านนี้ที่แตกต่างกันออกไป ตามแต่บริบทของแต่ละพื้นที่ งบประมาณในส่วนนี้นั้น ส่วนใหญ่จะได้รับการจัดสรรมาจากส่วนกลาง คือ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม โดยให้ผู้บริหารทา แผนงานที่จะพัฒนาและส่งเสริมไปเสนอที่ส่วนกลาง แล้วจะมีคณะกรรมการเป็นคนพิจารณา งบประมาณที่เสนอขอไป ซึ่งก็จะทำในลักษณะเดียวกันนี้ ด้านอาคารสถานที่ถือว่ามีความพร้อมใน ระดับหนึ่ง กล่าวคือ มีอาคารสถานที่ที่จะรองรับการเรียนการสอนทางด้านดนตรีเพียงพอในปัจจุบัน มี การจัดสรรอาคารเรียนต่าง ๆ ตามความเหมาะสมของสาระที่ผู้เรียนได้ทำการเรียน แต่ถ้านักเรียนมี จำนวนเพิ่มมากขึ้นอาจจะต้องมีอาคารเรียนที่จะรองรับในการทำการเรียนการสอนต่อไป พื้นที่ โดยรวมของวิทยาลัยนั้นถือว่ามีสถานที่ที่กว้างใหญ่พอสมควร สามารถรองรับการขยายตัวได้อีกตาม ความเหมาะสม

1.1.6 การบริหารด้านความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับชุมชน

การบริหารด้านความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับชุมชนของวิทยาลัยนาฏศิลป์นั้นถือเป็น สิ่งที่จำเป็นและแยกออกจากกันไม่ได้ เพราะโรงเรียนก็เป็นส่วนหนึ่งของชุมชน การบริหารงานด้านนี้ นั้นเป็นการบริหารงานแบบพึ่งพาอาศัยกัน กล่าวคือ เมื่อชุมชนมีกิจกรรมก็จะขอความร่วมมือมาทำ ังโรงเรียน และเช่นเดียวกันเมื่อโรงเรียนมีกิจกรรมก็จะขอความร่วมมือมาทำโรงเรียนเช่นเดียวกัน มัก มีการจัดกิจกรรมร่วมกับชุมชนเสมอ เช่น การแสดงละครหรือดนตรี งานสำคัญของจังหวัดซึ่งมักจะ ได้รับการขอความร่วมมือจากทางจังหวัดมาเสมอ การขอการแสดงของนักเรียนในงานกีฬาของชุมชน การเชิญบุคลากรภายนอกมาเป็นวิทยากรให้กับนักเรียน การของบประมาณสนับสนุนภายนอก เป็นต้น

ภาพประกอบ 3 สัมภาษณ์ ดร.จำเริญ แก้วเพ็ญกร ผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลปกาฬสินธุ์

1.2 แนวคิดของผู้บริหารวิทยาลัยนาฏศิลปกาฬสินธุ์

จากการสัมภาษณ์ ผู้บริหารวิทยาลัยนาฏศิลปกาฬสินธุ์ ถึงแนวคิดเกี่ยวกับการบริหารงานทั้ง 6 ด้าน ซึ่งได้แก่ การบริหารด้านวิชาการ การบริหารงานบุคคล การบริหารด้านกิจการนักเรียน การบริหารด้านธุรการ การเงิน และพัสดุ การบริหารด้านอาคารสถานที่ การบริหารด้านความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับชุมชน ได้ให้แนวคิดไว้ดังนี้ (ดร.จำเริญ แก้วเพ็ญกร, 2562: สัมภาษณ์)

1.2.1 การบริหารด้านวิชาการ

การบริหารงานด้านวิชาการทางวิทยาลัยนาฏศิลปกาฬสินธุ์ จะเน้นตั้งแต่การรับนักเรียน ที่มีคุณลักษณะที่เหมาะสมกับการเรียนดนตรีมาโดยตรง คือ มีความสามารถพิเศษมาอยู่แล้วเพื่อจะได้ง่ายต่อการเรียนการสอน เมื่อเข้ามาเรียนแล้วนักเรียนจะได้เรียนตามสาขาวิชาที่ตนเองมีความถนัด และมีวิชาให้เลือกตามความเหมาะสม ซึ่งสาขาวิชาที่ให้เรียนก็จะมีวิชาเอกดนตรีพื้นบ้าน วิชาเอกดนตรีสากล วิชาเอกเครื่องสาย วิชาเอกปี่พาทย์ และวิชาเอกคีตศิลป์ และยังเรียนเกี่ยวกับวิชาสามัญทั่วไปอีกด้วย ซึ่งทั้งหมดจะเป็นในระดับพื้นฐาน คือ มัธยมศึกษาตอนต้น และ มัธยมศึกษาตอนปลาย มีการส่งเสริมนักเรียนให้ได้แสดงออกในทางที่เหมาะสม เช่น การแสดงของวิทยาลัยเอง หรือ ในส่วนของการแสดงต่อชุมชนข้างนอก เมื่อมีหน่วยงานขอความอนุเคราะห์มา ส่วนครูผู้สอนนั้นเน้นการรับที่มีความสามารถและประสบการณ์ที่ตรงตามสาขาวิชาที่จบการศึกษามา เพื่อให้ได้ครูที่มีคุณภาพสามารถทำการเรียนการสอนได้เต็มที่

1.2.2 การบริหารงานบุคคล

การบริหารงานบุคคลนั้นจะเน้นหนักไปที่ตัวของครูผู้สอน ครูผู้สอนต้องมีประสบการณ์ และมีความชำนาญในสาขาที่ตนเองถนัดและได้สำเร็จการศึกษามา จึงจะสามารถมีความเข้าใจในบริบทของรายวิชาที่จะทำการสอน มีความเข้าใจในหลักสูตร เข้าใจเนื้อหาวิชาและแผนการจัดการเรียนรู้ ส่วนบุคคลด้านอื่นๆ ที่มีส่วนในการส่งเสริมในการจัดการศึกษาก็จะพิจารณาถึงความเหมาะสม

ภาพประกอบ 4 สัมภาษณ์ นายพงศกร ทิพยะสุขศรี ผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลปนครราชสีมา

1.3 แนวคิดของผู้บริหารวิทยาลัยนาฏศิลปนครราชสีมา

จากการสัมภาษณ์ ผู้บริหารวิทยาลัยนาฏศิลปนครราชสีมา ถึงแนวคิดเกี่ยวกับการบริหารงาน ทั้ง 6 ด้าน ซึ่งได้แก่ การบริหารด้านวิชาการ การบริหารงานบุคคลการบริหารด้านกิจการนักเรียน การบริหารด้านธุรการ การเงิน และพัสดุ การบริหารด้านอาคารสถานที่การบริหารด้านความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับชุมชน ได้ให้แนวคิดไว้ดังนี้

1.3.1 การบริหารด้านวิชาการ

การบริหารด้านวิชาการ นั้นทางวิทยาลัยมีการส่งเสริมงานทางด้านวิชาการ มีใช้วิชาในการเรียนการสอนทั้งสิ้น 4 รายวิชา ได้แก่ วิชาเอกดนตรีสากล วิชาเอกเครื่องสาย วิชาเอกเป่าพาทย์ และวิชาเอกคีตศิลป์ จะไม่มีส่วนของดนตรีพื้นบ้าน ในส่วนของดนตรีสากลนั้นได้จัดการเรียนการสอน ตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 – 6 ซึ่งเป็นไปตามหลักสูตรที่ขออนุมัติใช้ ซึ่งทั้งหมดจะเป็นในระดับพื้นฐาน คือ มัธยมศึกษาตอนต้น และ มัธยมศึกษาตอนปลาย มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนอย่างมีประสิทธิภาพตามหลักสูตร นอกจากนี้ยังต้องเรียนวิชาสามัญควบคู่กันไปด้วย

1.3.2 การบริหารงานบุคคล

การบริหารงานบุคคลนั้น ถ้าพูดถึงในส่วนของวิทยาลัยนาฏศิลปนครราชสีมา ในด้านบุคลากรทางด้านดนตรียังขาดแคลนอยู่ยังไม่เพียงพอ โดยครูผู้สอน 1 คนต่อนักเรียน 5 – 8 คนแต่ไม่เกิน 10 คน ซึ่งขึ้นอยู่กับแต่ละวิชาเอก แต่ละเครื่องมือ ซึ่งทางวิทยาลัยเองก็บริหารงานในด้านนี้อย่างเต็มความสามารถ บุคลากรที่รับเข้ามาสอนล้วนเป็นบุคลากรที่มีคุณภาพ มีความเชี่ยวชาญในสาขาที่ตนเองถนัด เพื่อประโยชน์แก่ตัวผู้เรียนจะได้เรียนกับผู้ที่มีความรู้ความสามารถอย่างเต็มที่

1.3.3 การบริหารด้านกิจการนักเรียน

การบริหารด้านกิจการนักเรียน มุ่งเน้นงานคุณธรรม จริยธรรม งานสาธารณสุขมุ่งเน้นงานสุขอนามัย สุขภาพจิต การเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ มีร่างกายแข็งแรง บุคลิกที่ดี กล่าวคือต้องมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์นั่นเอง มีการส่งเสริมกิจกรรมในด้านกีฬา มีส่งเสริมการอบรมค่ายธรรมะงานฝ่ายศิลปวัฒนธรรมก็จัดอยู่ในด้านนี้เพื่อส่งเสริมกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ไม่ว่าจะเป็นทางตรงหรือ

ทางอ้อม ไม่ว่าจะเป็นงานทางด้านดนตรี คือ มีเครื่องดนตรีส่วนกลางไว้ให้ผู้เรียนได้ใช้บริการไม่จำเป็นต้องไปเช่า หรือ ซื้อหา

1.3.4 การบริหารด้านธุรการ การเงิน และพัสดุ

การบริหารด้านธุรการ การเงิน และพัสดุ มีการบริหารงานที่เกี่ยวกับการได้รับการสนับสนุนเงินจากส่วนกลางอย่างมีประสิทธิภาพ มีการจัดสรรใช้ในการศึกษาอย่างคุ้มค่า ไม่ว่าจะเป็นการจัดซื้อวัสดุ อุปกรณ์ ที่ใช้ในการเรียนการสอน อาคารสถานที่ หรืองานอื่น ๆ ที่มีความจำเป็นต่อการจัดการเรียนการสอน

1.3.5 การบริหารด้านอาคารสถานที่

การบริหารด้านอาคารสถานที่ ในส่วนของวิทยาเองมีความพร้อมในด้านอาคารสถานที่ มีอาคารเรียนรองรับความต้องการของผู้เรียน มีห้องเรียนที่พร้อม แต่ก็ต้องปรับปรุงหรือปรับเปลี่ยนตามความเหมาะสมตามลักษณะการใช้งาน พื้นที่ส่วนใหญ่มีความร่มรื่น อยู่ห่างจากชุมชนพอสมควร และอยู่ห่างจากตัวเมืองนครราชสีมาไม่ไกลนัก มีรถโดยสารประจำทางผ่าน มีหอประชุมแสดงผลงานนักเรียนที่ได้มาตรฐาน

1.3.6 การบริหารด้านความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับชุมชน

การบริหารด้านความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับชุมชน ทางวิทยาลัยได้รับความร่วมมือจากชุมชนเป็นอย่างดี และบางครั้งชุมชนก็พึ่งพาอาศัยทางวิทยาลัยด้วยเช่นกัน เช่น งานกีฬาของชุมชน การขอชุดการแสดง ขอความร่วมมือทางวิชาการ ปราชญ์ท้องถิ่นมาให้ความรู้แก่นักเรียน การมีส่วนร่วมของคณะกรรมการสถานศึกษา มีการแจกบัตรชมการแสดงละคร หรือ แสดงดนตรี แก่ประชาชนทั่วไปที่สนใจ สิ่งต่างล้วนเป็นการพึ่งพากันแทบทั้งสิ้น

ตาราง 1 สิ่งที่ต้องการพัฒนาเพิ่มเติมของวิทยาลัยนาฏศิลป์ทั้ง 3 แห่ง

ขอบข่ายงานการบริหาร	วิชาการ	งานบุคคล	กิจการนักเรียน	ธุรการ การเงิน และพัสดุ	อาคารสถานที่	ความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับชุมชน
วิทยาลัยนาฏศิลป์ร้อยเอ็ด	✓	✓			✓	
วิทยาลัยนาฏศิลป์กาฬสินธุ์	✓	✓				
วิทยาลัยนาฏศิลป์นครราชสีมา	✓	✓				

สิ่งที่ต้องการพัฒนาเพิ่มเติม

จากการสัมภาษณ์แนวคิดที่เกี่ยวกับการบริหารงานทั้ง 6 ด้านของผู้บริหารในวิทยาลัยนาฏศิลป์ ทั้ง 3 แห่ง สิ่งที่ต้องการพัฒนาเพิ่มเติม สามารถสรุปได้ดังนี้

1. วิทยาลัยนาฏศิลป์ร้อยเอ็ด จากการสัมภาษณ์ผู้บริหารวิทยาลัยนาฏศิลป์ร้อยเอ็ด งานที่ต้องการจะพัฒนาเพิ่มเติม คือ งานด้านวิชาการ งานด้านบุคคล และงานด้านอาคารสถานที่

1.1 งานด้านวิชาการ ยังมีส่วนที่ต้องพัฒนาเพิ่มเติม คือ ต้องการให้ครูและบุคลากรทางการศึกษามีงานการวิจัยในเรื่องที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนของตนเอง เพื่อที่จะพัฒนาและปรับปรุงข้อบกพร่องของการจัดการเรียนการสอนหรืองานของตนเองที่ได้รับมอบหมาย ซึ่งสามารถสะท้อนภาพของการจัดการเรียนการสอนหรืองานของตนเองได้เป็นอย่างดี งานวิจัยจึงมีความจำเป็นซึ่งงานวิจัยในส่วนของวิทยาลัยนาฏศิลป์ร้อยเอ็ดยังมีการทำงานวิจัยในส่วนนี้น้อยอยู่ การเรียนการสอนซ่อมเสริมยังต้องมีการพัฒนาและส่งเสริมในกิจกรรมในส่วนนี้ เพราะบางครั้งนักเรียนและครูที่ทำการเรียนการสอนนั้น การเรียนการสอนที่ทำในชั่วโมงเรียนยังไม่เพียงพอ ทำให้เมื่อหมดเวลาเรียนในชั่วโมง บางครั้งนักเรียนยังไม่เข้าใจในเนื้อหาของรายวิชานั้น ๆ ก่อเป็นปัญหาสะสมเพิ่มเติมทำให้บางครั้งนักเรียนเกิดความเบื่อหน่ายในวิชานั้นไปเลย จึงจำเป็นต้องมีการเรียนการสอนซ่อมเสริมเพื่อเพิ่มเติมเนื้อหาบางส่วนที่ยังขาดหายไป

1.2 งานด้านบุคคล ยังมีส่วนที่จะต้องพัฒนาเพิ่มเติม คือ ครูที่ทำการเรียนการสอนในรายวิชาหลัก มีภาระงานที่ได้รับมอบหมายงานที่มากเกินไป ทั้งงานสำนักงาน งานธุรการ งานปกครอง ซึ่งบางครั้งครูไม่มีเวลาที่จะเตรียมเนื้อหาที่ใช้ในการเรียนการสอน เพราะจะต้องเอาเวลาไปทำงานในส่วนอื่น บางครั้งครูเพียงคนเดียวก็มีภาระหน้าที่งานหลาย ๆ ด้านในคนเดียวคนเดียว นอกเหนือจากงานสอนซึ่งเป็นงานหลัก ดังนั้นจึงอยากให้มีบุคลากรที่จะทำงานในส่วนนี้จำเพาะเจาะจงลงไปเลย เพื่อแบ่งเบาภาระงานของครู ทำให้ครูสามารถทำงานหลักของตนเองได้อย่างเต็มที่ คือ งานด้านการจัดการเรียนการสอนนั่นเอง

1.3 งานด้านอาคารสถานที่ สิ่งที่ต้องการพัฒนาเพิ่มเติม คือ สนามกีฬา ด้วยความจำกัดของพื้นที่ซึ่งมีอยู่น้อย อันเนื่องมาจากอยู่ในเขตชุมชนเมือง ไม่สามารถขยายออกไปได้ ทำให้ยังไม่มีสนามกีฬาใช้ในการทำกิจกรรมที่ส่งเสริมการจัดการเรียนการสอนอย่างเต็มที่ อีกประการหนึ่ง คือ เรื่องการประหยัดพลังงานของสถานศึกษา ในบางครั้งการใช้พลังงานก็ใช้เกินความจำเป็น โดยขาดความรับผิดชอบเอาใจใส่ เช่น การเปิดไฟ- การเปิดน้ำทิ้งไว้ ทำให้เดือนหนึ่ง ๆ มีค่าใช้จ่ายในส่วนนี้สูงโดยไม่จำเป็น แทนที่จะเอาค่าใช้จ่ายในส่วนนี้ไปใช้ปรับปรุงหรือพัฒนางานในส่วนอื่น

2. วิทยาลัยนาฏศิลป์กาฬสินธุ์ จากการสัมภาษณ์ ผู้บริหารวิทยาลัยนาฏศิลป์กาฬสินธุ์ งานที่ต้องการพัฒนาเพิ่มเติม คือ งานด้านวิชาการ และงานด้านบุคคล

2.1 งานด้านวิชาการ สิ่งที่ต้องการพัฒนาเพิ่มเติม คือ วิชาเลือกเสรี ต้องการมีวิชาเลือกเสรีที่มีความหลากหลาย เพื่อรองรับนักเรียนที่มีความต้องการที่จะเรียน อันจะส่งผลให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถที่นอกเหนือจากวิชาที่เรียนอยู่และมีประสบการณ์มากขึ้น

2.2 งานด้านบุคคล สิ่งที่ต้องการพัฒนาเพิ่มเติม คือ ยังขาดแคลนครูผู้สอนที่รองรับความต้องการของนักเรียนที่จะเรียนในวิชาเลือกเสรีที่หลากหลายขึ้น บางครั้งนักเรียนมีความต้องการที่จะเรียนในวิชาที่นอกเหนือจากที่มีการเรียนการสอนอยู่ แต่ไม่มีครูที่จะทำการเรียนการสอนให้และต้อง

ไปเรียนในวิชาที่ไม่ชอบ ทำให้นักเรียนไม่ได้เรียนในสิ่งที่ตนเองอยากจะเรียนเพิ่มเติม ซึ่งจะส่งผลต่อการพัฒนาความคิด เจตคติ และทักษะด้านอื่น ๆ ของนักเรียน

3. วิทยาลัยนาฏศิลปนครราชสีมา จากการสัมภาษณ์ ผู้บริหารวิทยาลัยนาฏศิลปนครราชสีมา งานที่ต้องการพัฒนาเพิ่มเติม คือ งานด้านวิชาการ และงานด้านบุคคล

3.1 งานด้านวิชาการ สิ่งที่ต้องการพัฒนาเพิ่มเติม คือ ยังไม่มีการจัดการเรียนการสอนในรายวิชา ดนตรีพื้นบ้าน ซึ่งในส่วนของวิทยาลัยนาฏศิลปนครราชสีมา นั้นได้จัดให้มีการเรียนการสอนเพียงแค่ 4 รายวิชา คือ วิชาเอกดนตรีสากล วิชาเอกเครื่องสาย วิชาเอกปี่พาทย์ และวิชาเอกคีตศิลป์ ไม่มีการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาพื้นบ้าน จึงมีความจำเป็นที่จะต้องมีการพัฒนาเพื่อมีความทัดเทียมกับวิทยาลัยนาฏศิลป์อื่น ๆ เพราะวิทยาลัยนาฏศิลป์ในภาคตะวันออกเฉียงเหนืออีก 2 แห่ง ทั้งวิทยาลัยนาฏศิลปร้อยเอ็ดและวิทยาลัยนาฏศิลปกาฬสินธุ์ ได้จัดให้มีการเรียนการสอนถึง 5 รายวิชา คือ วิชาเอกดนตรีสากล วิชาเอกเครื่องสาย วิชาเอกปี่พาทย์ วิชาเอกคีตศิลป์ วิชาเอกดนตรีพื้นบ้าน

3.2 งานด้านบุคคล สิ่งที่ต้องการพัฒนาเพิ่มเติม คือ ยังมีการขาดแคลนครูที่จะมาทำหน้าที่ในการจัดการเรียนการสอนอยู่ ครูยังมีอยู่ในจำนวนที่มีอยู่น้อย ไม่เพียงพอต่อความต้องการของผู้เรียน บางรายวิชาครูผู้สอนยังไม่มีหรือไม่เพียงพอ เช่น ครู 1 คน อาจสอนนักเรียนถึง 20 คนขึ้นไป ซึ่งการเรียนการสอนในวิชาที่เน้นใช้ทักษะนี้ ครูต้องสอนนักเรียน 5- 10 คนแต่ไม่เกิน 10 คน และบางครั้งครูก็มีภาระงานที่เยอะ ทำให้การจัดการเรียนการสอนไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร

การวิเคราะห์ปัญหาการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกของวิทยาลัยนาฏศิลปภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

การวิเคราะห์ปัญหาการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกของวิทยาลัยนาฏศิลปภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยศึกษาจากแบบสอบถามของผู้ข้อมูลคือ ครูผู้สอน นักเรียน สามารถสรุปผลการศึกษาได้ดังนี้

2.1 ครูผู้สอน

2.1.1 สถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

การศึกษาสถานภาพทั่วไปของครูผู้สอนดนตรีตะวันตกของวิทยาลัยนาฏศิลปภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 15 คน โดยการนำเสนอข้อมูลใน 2 ลักษณะ คือ จำนวนความถี่ และค่าร้อยละ ซึ่งผลการวิเคราะห์ลักษณะกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาได้ดังต่อไปนี้

สถานภาพทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	10	60.0
หญิง	5	40.0
รวม	15	100.0

(n=15)

ตารางที่ 2 (ต่อ)

(n=15)

สถานภาพทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
อายุ		
22-30 ปี	3	20.0
31-40 ปี	6	40.0
41-50 ปี	4	26.7
51-60 ปี	2	13.3
รวม	15	100.0
วุฒิการศึกษา		
ปริญญาตรี	9	60.0
ปริญญาโท	6	40.0
รวม	15	100.0
ประสบการณ์ในการสอน		
5-10 ปี	4	26.7
10-15 ปี	3	20.0
15-20 ปี	6	40.0
20 ปี ขึ้นไป	2	13.3
รวม	15	100.0

จากตารางที่ 2 พบว่า ครูผู้สอนคนตรีส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 60.0 และเพศหญิง จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 40.0 มีอายุระหว่าง 31-40 ปี จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 40.0 รองลงมาคือ 41-50 ปี จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 26.7 มีการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 60.0 และปริญญาโท จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 40.0 และมีประสบการณ์ในการสอน 15-20 ปี จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 40.0 รองลงมาคือ 5-10 ปี จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 26.7 ตามลำดับ

2.1.2 การวิเคราะห์ปัญหาการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกของวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

การวิเคราะห์ปัญหาการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกของวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งการพิจารณาในด้านต่าง ๆ ทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ หลักสูตรสาระการเรียนรู้ของหลักสูตรและการจัดระบบ ด้านการพัฒนากระบวนการเรียนรู้ ด้านสื่อการเรียนรู้ ด้านวัดและประเมินผลการเรียนรู้ โดยการนำเสนอข้อมูลใน 2 ลักษณะ คือ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูล ได้ดังนี้

ตาราง 3 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกของวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

(n=15)

ปัญหาการเรียนการสอน	\bar{X}	S.D.	ระดับปัญหา	อันดับ
1. หลักสูตรและการบริหารหลักสูตร	2.37	0.15	น้อย	4
2. การพัฒนากระบวนการเรียนรู้	2.81	0.44	ปานกลาง	1
3. สื่อการเรียนรู้	2.74	0.12	ปานกลาง	2
4. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้	2.43	0.20	น้อย	3
ภาพรวม	2.59	0.19	ปานกลาง	

จากตารางที่ 3 พบว่า ปัญหาการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกของวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ของครูผู้สอน ในภาพรวม มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง (\bar{X} =2.59) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการพัฒนากระบวนการเรียนรู้ มีปัญหาสูงสุดเป็นอันดับแรก โดยมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง (\bar{X} =2.81) รองลงมาคือ สื่อการเรียนรู้ มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง (\bar{X} =2.74) การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ (\bar{X} =2.43) และหลักสูตรและการบริหารหลักสูตร (\bar{X} =2.37) มีปัญหาอยู่ในระดับน้อย ตามลำดับ

พหุ ประถมศึกษา

เมื่อศึกษารายละเอียดเป็นรายด้าน สามารถสรุปผลการศึกษาได้ดังนี้
 ตาราง 4 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกของ
 วิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ด้านหลักสูตรและการบริหารหลักสูตร

(n=15)

ด้านหลักสูตรและการบริหารหลักสูตร	\bar{X}	S.D.	ระดับปัญหา	อันดับ
1. ตรงตามความมุ่งหมายของสถานศึกษา	2.53	0.74	ปานกลาง	3
2. ตรงตามลักษณะพัฒนาการของนักศึกษา	2.27	0.80	น้อย	7
3. ตรงตามลักษณะวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี และเอกลักษณ์ของชาติ	2.60	0.91	ปานกลาง	2
4. มีเนื้อหาสาระของเรื่องที่สอนสมบูรณ์เพียงพอ	2.33	0.72	น้อย	6
5. มีความสอดคล้องกับชีวิตประจำวันของผู้เรียน	2.40	0.51	น้อย	5
6. มีความยืดหยุ่นได้ตามความเหมาะสมแก่สภาพการณ์ต่าง ๆ	1.47	0.52	น้อยที่สุด	8
7. ส่งเสริมให้นักศึกษาเกิดความรู้ ทักษะ เจตคติ ความคิดริเริ่ม มีความคิดสร้างสรรค์ในการดำเนินชีวิต	2.33	0.49	น้อย	6
8. บอกแนวทาง วิธีสอน และอุปกรณ์สื่อการสอนประกอบเนื้อหาสาระที่จะสอนไว้อย่างเหมาะสม	2.67	0.62	ปานกลาง	1
9. มีการประเมินผลอยู่ตลอดเวลา	2.47	0.52	น้อย	4
10. มีการจัดประสบการณ์และกิจกรรมหลาย ๆ อย่าง	2.67	0.49	ปานกลาง	1
ภาพรวม	2.37	0.15	น้อย	

จากตารางที่ 4 พบว่า ปัญหาการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกของวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ของครูผู้สอน ด้านหลักสูตรและการบริหารหลักสูตร ในภาพรวม มีปัญหาอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X}=2.37$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีการจัดประสบการณ์และกิจกรรมหลาย ๆ อย่าง และบอกแนวทาง วิธีสอน และอุปกรณ์สื่อการสอนประกอบเนื้อหาสาระที่จะสอนไว้อย่างเหมาะสม มีปัญหาสูงสุดเป็นอันดับแรก โดยมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=2.67$) รองลงมาคือ ตรงตามลักษณะวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี และเอกลักษณ์ของชาติ ($\bar{X}=2.60$) และตรงตามความมุ่งหมายของสถานศึกษา ($\bar{X}=2.53$) มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับ

ตาราง 5 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกของวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ด้านการพัฒนาระบบการเรียนรู้อ

(n=15)

ด้านการพัฒนาระบบการเรียนรู้	\bar{X}	S.D.	ระดับปัญหา	อันดับ
1. มีการเตรียมการสอนทั้งเนื้อหาและวิธีการ	3.33	0.72	ปานกลาง	1
2. จัดสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศที่ปลุกเร้าจิตใจและเสริมแรงให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้	3.20	0.68	ปานกลาง	2
3. การเอาใจใส่นักศึกษาเป็นรายบุคคล และแสดงความเมตตาต่อนักศึกษาอย่างทั่วถึง	2.07	0.59	น้อย	8
4. จัดกิจกรรมและสถานการณ์ให้นักศึกษาได้แสดงออกและคิดอย่างสร้างสรรค์	3.00	0.93	ปานกลาง	3
5. ส่งเสริมให้นักศึกษาฝึกหัด ฝึกทำ และปรับปรุงตนเอง	2.87	1.06	ปานกลาง	5
6. ส่งเสริมกิจกรรมแลกเปลี่ยนเรียนรู้จากกลุ่ม	2.93	0.96	ปานกลาง	4
7. ใช้สื่อการสอนเพื่อฝึกคิด การแก้ปัญหาและการค้นพบความรู้	3.00	0.65	ปานกลาง	3
8. ใช้แหล่งเรียนรู้หลากหลายและเชื่อมโยงประสบการณ์กับชีวิตจริง	2.53	0.74	ปานกลาง	6
9. ฝึกฝนกีฬามารยาท และวินัยตามวิถีวัฒนธรรมไทย	2.40	0.51	น้อย	7
ภาพรวม	2.81	0.44	ปานกลาง	

จากตารางที่ 5 พบว่า ปัญหาการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกของวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ของครูผู้สอน ด้านการพัฒนาระบบการเรียนรู้อ ในภาพรวม มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.81$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีการเตรียมการสอนทั้งเนื้อหาและวิธีการ มีปัญหาสูงสุดเป็นอันดับแรก โดยมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.33$) รองลงมาคือ จัดสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศที่ปลุกเร้าจิตใจและเสริมแรงให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้ ($\bar{X} = 3.20$) ใช้สื่อการสอนเพื่อฝึกคิด การแก้ปัญหาและการค้นพบความรู้ และจัดกิจกรรมและสถานการณ์ให้นักศึกษาได้แสดงออกและคิดอย่างสร้างสรรค์ ($\bar{X} = 3.00$) มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับ

ตาราง 6 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกของวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ด้านสื่อการเรียนรู้

(n=15)

ด้านสื่อการเรียนรู้	\bar{X}	S.D.	ระดับปัญหา	อันดับ
1. ตรงจุดประสงค์ และเนื้อหา	2.80	0.68	ปานกลาง	4
2. เหมาะสมกับวัย ระดับชั้น สติปัญญา และความสนใจของผู้เรียน	2.47	0.52	น้อย	8
3. ให้ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการใช้สื่อการเรียนการสอน	2.40	0.51	น้อย	9
4. เตรียมสื่อวัสดุอุปกรณ์ ให้พร้อมที่จะใช้งาน และจัดลำดับการใช้	3.33	0.49	ปานกลาง	1
5. ศึกษารายละเอียดของสื่อ เพื่ออธิบายให้นักเรียนได้เข้าใจ	2.33	0.49	น้อย	10
6. คำเนื่งถึงสิ่งบรรจุสื่อ การเคลื่อนย้ายที่สะดวกปลอดภัย	3.27	0.46	ปานกลาง	2
7. จัดที่นั่งของผู้เรียนให้เหมาะสมกับกิจกรรมการเรียนการสอน	3.13	0.64	น้อย	3
8. ปัญหาเกี่ยวกับแสงสว่าง เสียง กลิ่น ฝุ่น ละออง	2.47	0.52	น้อย	7
9. ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้สื่อ	2.53	0.52	ปานกลาง	6
10. มีการซ่อมแซมบำรุงรักษาและจัดเก็บสื่ออย่างเป็นระบบ	2.67	0.49	ปานกลาง	5
ภาพรวม	2.74	0.12	ปานกลาง	

จากตารางที่ 6 พบว่า ปัญหาการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกของวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ของครูผู้สอน ด้านสื่อการเรียนรู้ ในภาพรวม มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง (\bar{X} =2.74) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า เตรียมสื่อวัสดุอุปกรณ์ ให้พร้อมที่จะใช้งานและจัดลำดับการใช้ มีปัญหาสูงสุดเป็นอันดับแรก โดยมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง (\bar{X} =3.33) รองลงมาคือ คำเนื่งถึงสิ่งบรรจุสื่อ การเคลื่อนย้ายที่สะดวกปลอดภัย (\bar{X} =3.27) และจัดที่นั่งของผู้เรียนให้เหมาะสมกับกิจกรรมการเรียนการสอน (\bar{X} =3.13) มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับ

ตาราง 7 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกของวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้

(n=15)

ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้	\bar{X}	S.D.	ระดับปัญหา	อันดับ
1. คำนึงถึงศักยภาพและพัฒนาการของผู้เรียนเป็นสำคัญ	2.13	0.35	น้อย	5
2. เน้นการประเมินเพื่อพัฒนาผู้เรียน หรือ ประเมินระหว่างการปฏิบัติงานและเพื่อตัดสินผลการเรียน หรือ ประเมินเมื่อสิ้นสุดการปฏิบัติงาน	2.20	0.41	น้อย	4
3. การประเมินให้ครอบคลุมด้านความรู้ ทักษะ กระบวนการ คุณธรรม จริยธรรม คุณลักษณะที่พึงประสงค์ซึ่งสอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง	2.27	0.46	น้อย	3
4. ใช้เครื่องมือและวิธีการที่หลากหลาย สอดคล้องกับสภาพจริง หรือสถานการณ์จริงของผู้เรียน	3.20	0.41	ปานกลาง	1
5. การจัดการเรียนการสอนต้องควบคู่ไปกับการวัดและประเมินผลโดยเน้นในรูปแบบบูรณาการ เน้นการประเมินกระบวนการทำงาน และคุณภาพของงานเป็นสำคัญ	2.33	0.49	น้อย	2
ภาพรวม	2.59	0.19	ปานกลาง	

จากตารางที่ 7 พบว่า ปัญหาการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกของวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ของครูผู้สอน ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ในภาพรวม มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง (\bar{X} =2.59) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ใช้เครื่องมือและวิธีการที่หลากหลาย สอดคล้องกับสภาพจริง หรือสถานการณ์จริงของผู้เรียน มีปัญหาสูงสุดเป็นอันดับแรก โดยมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง (\bar{X} =3.20) รองลงมาคือ การจัดการเรียนการสอนต้องควบคู่ไปกับการวัดและประเมินผลโดยเน้นในรูปแบบบูรณาการ เน้นการประเมินกระบวนการทำงาน และคุณภาพของงานเป็นสำคัญ (\bar{X} =2.33) และการประเมินให้ครอบคลุมด้านความรู้ ทักษะ กระบวนการ คุณธรรม จริยธรรม คุณลักษณะที่พึงประสงค์ซึ่งสอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง (\bar{X} =2.27) มีปัญหาอยู่ในระดับน้อย ตามลำดับ

2.2 การวิเคราะห์ความรู้ดนตรีตะวันตกของนักศึกษาวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

การวิเคราะห์ความรู้ดนตรีตะวันตกของนักศึกษาวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผู้วิจัยได้สรุปผลการศึกษานักเรียน จากแบบสอบถาม สามารถสรุปผลการศึกษาได้ดังนี้

2.2.1. สถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

การศึกษาสถานภาพทั่วไปของนักเรียนดนตรีตะวันตกของวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 90 คน โดยการนำเสนอข้อมูลใน 2 ลักษณะ คือ จำนวนความถี่ และค่าร้อยละ ซึ่งผลการวิเคราะห์ลักษณะกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาได้ดังต่อไปนี้

ตาราง 8 จำนวน และค่าร้อยละ สถานภาพทั่วไป

(n=90)

สถานภาพทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	58	64.4
หญิง	32	35.6
รวม	90	100.0
อายุ		
ต่ำกว่า 16 ปี	14	15.6
16-18 ปี	76	84.4
รวม	90	100.0
ชั้นปีที่กำลังศึกษา		
ชั้น ม. 3	14	15.6
ชั้น ม. 4	31	34.4
ชั้น ม. 5	20	22.2
ชั้น ม. 6	25	27.8
รวม	90	100.0

จากตารางที่ 8 พบว่า สถานภาพทั่วไปของนักเรียนดนตรีตะวันตกของวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 64.4 และเพศหญิง จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 35.6 มีอายุระหว่าง 16-18 ปี จำนวน 76 คน คิดเป็นร้อยละ 84.4 และ อายุต่ำกว่า 16 ปี จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 15.6 และกำลังศึกษาอยู่ในชั้น ม. 4 จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 34.4 รองลงมาคือ ชั้น ม. 6 จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 27.8 ตามลำดับ

2.2.2 ความรู้เกี่ยวกับการเรียนการสอนดนตรีตะวันตก

การวิเคราะห์ความรู้การเรียนการสอนดนตรีตะวันตกของวิทยาลัยนาฏศิลปภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งการพิจารณาในด้านต่าง ๆ ทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ การเตรียมการเรียนการสอน การดำเนินการเรียนการสอน และการวัดผลประเมินผล โดยการนำเสนอข้อมูลใน 2 ลักษณะ คือ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูล ได้ดังนี้

ตาราง 9 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับความรู้การเรียนการสอนดนตรีตะวันตกของวิทยาลัยนาฏศิลปภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

(n=90)				
การเรียนการสอน	\bar{X}	S.D.	ระดับความรู้	อันดับ
1. การเตรียมการเรียนการสอน	3.74	0.65	มาก	2
2. การดำเนินการเรียนการสอน	3.60	0.83	มาก	3
3. การวัดผลประเมินผล	3.77	0.65	มาก	1
ภาพรวม	3.70	0.65	มาก	

จากตารางที่ 9 พบว่า ความรู้การเรียนการสอนดนตรีตะวันตกของวิทยาลัยนาฏศิลปภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ของนักเรียน ในภาพรวม มีความรู้อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.70$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการวัดผลประเมินผล มีความรู้สูงสุดเป็นอันดับแรก โดยมีความรู้อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.77$) รองลงมาคือ ด้านการเตรียมการเรียนการสอน ($\bar{X}=3.74$) และการดำเนินการเรียนการสอน ($\bar{X}=3.60$) มีความรู้อยู่ในระดับมาก ตามลำดับ

พหุ ประถมศึกษา

เมื่อศึกษารายละเอียดเป็นรายด้าน สามารถสรุปผลการศึกษาได้ดังนี้
 ตาราง 10 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับความรู้การเรียนการสอนดนตรีตะวันตกของ
 วิทยาลัยนาฏศิลปภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ด้านการเตรียมการเรียนการสอน

(n=90)

ด้านการเตรียมการเรียนการสอน	\bar{X}	S.D.	ระดับความรู้	อันดับ
1. ครูมีการแจ้งจุดประสงค์และความคิดรวบยอด	3.91	0.76	มาก	1
2. ครูแจ้งโครงสร้างเนื้อหาที่ทำการเรียนการสอน	3.80	0.74	มาก	3
3. ครูแจ้งวิธีการสอนและกิจกรรม	3.53	0.81	มาก	6
4. ครูเตรียมสื่อและสภาพแวดล้อมทางการเรียน	3.72	0.99	มาก	4
5. ครูนำสาระแปลก ๆ ที่เกี่ยวกับเนื้อเรื่องมาสร้างปัญหาที่น่าคิด	3.81	0.75	มาก	2
6. ครูมีความเข้าใจธรรมชาติของเด็กที่จะสอน	3.63	0.92	มาก	5
ภาพรวม	3.74	0.65	มาก	

จากตารางที่ 10 พบว่า ความรู้การเรียนการสอนดนตรีตะวันตกของวิทยาลัยนาฏศิลปภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ของนักเรียน ด้านการเตรียมการเรียนการสอน ในภาพรวม มีความรู้อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.74$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ครูมีการแจ้งจุดประสงค์และความคิดรวบยอด มีความรู้สูงสุดเป็นอันดับแรก โดยมีความรู้อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.91$) รองลงมาคือ ครูนำสาระแปลก ๆ ที่เกี่ยวกับเนื้อเรื่องมาสร้างปัญหาที่น่าคิด ($\bar{X} = 3.81$) และครูแจ้งโครงสร้างเนื้อหาที่ทำการเรียนการสอน ($\bar{X} = 3.80$) มีความรู้อยู่ในระดับมาก ตามลำดับ

พหุ ประถมศึกษา

ตาราง 11 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับความรู้การเรียนการสอนดนตรีตะวันตกของวิทยาลัยนาฏศิลปภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ด้านการดำเนินการเรียนการสอน

(n=90)

ด้านการดำเนินการเรียนการสอน	\bar{X}	S.D.	ระดับความรู้	อันดับ
1. ครูมีการบูรณาการของเนื้อหาและมีความถูกต้อง	3.90	0.89	มาก	1
2. ครูมีวิธีการสอนที่สร้างความสนใจ	3.32	1.05	ปานกลาง	6
3. ครูแนะนำแหล่งวิทยาการ การใช้เครื่องมือ สื่อและอุปกรณ์	3.67	1.21	มาก	3
4. ครูมีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลาย	3.32	0.93	ปานกลาง	6
5. ครูจัดบรรยากาศในการเรียนการสอน เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้	3.53	0.74	มาก	5
6. ครูเปิดโอกาสให้มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเรียน	3.80	1.00	มาก	2
7. ครูมีการบูรณาการการเรียนการสอนร่วมกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น	3.66	1.04	มาก	4
ภาพรวม	3.60	0.83	มาก	

จากตารางที่ 11 พบว่า ความรู้การเรียนการสอนดนตรีตะวันตกของวิทยาลัยนาฏศิลปภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ของนักเรียน ด้านการดำเนินการเรียนการสอน ในภาพรวม มีความรู้อยู่ในระดับมาก (\bar{X} =3.60) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ครูมีการบูรณาการของเนื้อหาและมีความถูกต้อง มีความรู้สูงสุดเป็นอันดับแรก โดยมีความรู้อยู่ในระดับมาก (\bar{X} =3.90) รองลงมาคือ ครูเปิดโอกาสให้มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเรียน (\bar{X} =3.80) และครูแนะนำแหล่งวิทยาการ การใช้เครื่องมือ สื่อและอุปกรณ์ (\bar{X} =3.67) มีความรู้อยู่ในระดับมาก ตามลำดับ

พูน ปณ ภัโต ชีเว

ตาราง 12 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับความรู้การเรียนการสอนดนตรีตะวันตกของวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ด้านการวัดผลประเมินผล

(n=90)

ด้านการวัดผลประเมินผล	\bar{X}	S.D.	ระดับความรู้	อันดับ
1. ครูมีการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เหมาะสมกับเนื้อหา	3.87	0.64	มาก	2
2. ครูใช้แบบวัดผลประเมินผลเหมาะสมกับวัยและความสามารถของผู้เรียน	3.74	0.76	มาก	3
3. ครูใช้แบบวัดผลประเมินผลที่มีความหลากหลาย	3.62	0.84	มาก	4
4. ครูมีการวัดผลประเมินผลจากสถานภาพจริง	4.01	0.83	มาก	1
5. ครูมีการปรับปรุงการวัดผลประเมินผลอยู่เสมอ	3.60	0.75	มาก	5
ภาพรวม	3.77	0.65	มาก	

จากตารางที่ 12 พบว่า ความรู้การเรียนการสอนดนตรีตะวันตกของวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ของนักเรียน ด้านการวัดผลประเมินผล ในภาพรวม มีความรู้อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.77$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ครูมีการวัดผลประเมินผลจากสถานภาพจริง มีความรู้สูงสุดเป็นอันดับแรก โดยมีความรู้อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=4.01$) รองลงมาคือ ครูมีการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เหมาะสมกับเนื้อหา ($\bar{X}=3.87$) และครูใช้แบบวัดผลประเมินผลเหมาะสมกับวัยและความสามารถของผู้เรียน ($\bar{X}=3.74$) มีความรู้อยู่ในระดับมาก ตามลำดับ

พหุ ประถมศึกษา

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การสำรวจสภาพการจัดการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกในวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เป็นการวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed method research) คือ การวิจัยเชิงปริมาณ และเชิงคุณภาพ สรุปผลการวิจัยตามลำดับดังนี้

1. ความมุ่งหมายของการวิจัย
2. สรุปผล
3. อภิปรายผล
4. ข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อสำรวจสภาพการจัดการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกในวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
2. เพื่อวิเคราะห์ปัญหาการจัดการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกในวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

สรุปผล

1. การสำรวจสภาพการจัดการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกในวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ สามารถสรุปได้ดังนี้

1.1 สภาพโดยรวม เมื่อพิจารณาจากการสัมภาษณ์จาก ผู้บริหารวิทยาลัยนาฏศิลป์ทั้ง 3 แห่ง สภาพโดยรวมทั่วไปของงานทั้ง 6 ด้าน พบว่า มีการส่งเสริมและบริหารงานในด้านการจัดการเรียนการสอนอย่างเต็มกำลังความสามารถของสถานศึกษาที่จะส่งเสริมได้ ทั้งในด้านการบริหารด้านวิชาการ การบริหารงานบุคคล การบริหารด้านกิจการนักเรียน การบริหารด้านธุรการ การเงิน และพัสดุการบริหารด้านอาคารสถานที่ การบริหารด้านความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับชุมชน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านทั้ง 6 ด้าน สามารถสรุปได้ดังนี้

1.1.1 การบริหารด้านวิชาการ พบว่า มีการส่งเสริมการจัดการเรียนการสอนอย่างเต็มกำลัง มีการกำหนดหลักสูตรเป็นของตนเอง มีการส่งเสริมให้บุคลากรได้ฝึกอบรมและพัฒนาตนเองอยู่เสมอ หลักสูตรที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนนั้นจะมีความแตกต่างกันออกไปโดยขึ้นอยู่กับบริบทในแต่ละพื้นที่ โดยหลัก ๆ แล้วนั้นได้มีการขออนุมัติเปิดให้มีการจัดการเรียนการสอนทั้งหมด 5 รายวิชาหลัก ได้แก่ วิชาเอกดนตรีพื้นบ้าน วิชาเอกดนตรีสากล วิชาเอกเครื่องสาย วิชาเอกปี่พาทย์ และวิชาเอก คีตศิลป์ ยกเว้น วิทยาลัยนาฏศิลป์นครราชสีมา ที่เปิดทำการสอนเพียง 4 รายวิชาเท่านั้น คือ วิชาเอกดนตรีสากล วิชาเอกเครื่องสาย วิชาเอกปี่พาทย์ และวิชาเอกคีตศิลป์

1.1.2 การบริหารงานบุคคล พบว่า มีการบริหารงานอย่างมีประสิทธิภาพ คัดเลือกบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถเข้ามาทำการเรียนการสอน การจัดอัตรากำลังของครูจะขึ้นอยู่กับจำนวนของตัวผู้เรียนเป็นหลัก ถ้านักเรียนมีจำนวนที่มากขึ้น ครูก็จะมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นด้วยเช่นกัน โดยจะรับบุคคลที่จบตรงตามสาขาวิชาที่ต้องการและมีประสบการณ์ ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นศิษย์เก่าที่จบการศึกษาจากที่นั่น ๆ และมีผลงานเป็นที่ประจักษ์อยู่แล้วยกเว้นวิทยาลัยนาฏศิลป์นครราชสีมายังมีบุคลากรบางสาขาวิชาไม่เพียงพออยู่

1.1.3 การบริหารด้านกิจการนักเรียน พบว่า เน้นการเรียนการสอนในกิจกรรมที่หลากหลาย เพียงพอต่อความต้องการของผู้เรียน ทั้งหลักสูตรและนอกหลักสูตร โดยส่วนใหญ่เป็นกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน เช่น กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน สถานักเรียน สถานักศึกษา ซึ่งจะจัดตามบริบทของแต่ละพื้นที่ และส่วนใหญ่จะแสดงออกสู่สายตาประชาชนทั่วไปได้รับชม รับฟัง

1.1.4 การบริหารด้านธุรการ การเงิน และพัสดุ พบว่า เน้นการบริหารที่สะดวกรวดเร็วถูกต้องโปร่งใส สามารถตรวจสอบได้ มีการใช้อย่างคุ้มค่า มีการสนับสนุนจากเงินอุดหนุนพื้นฐาน ได้แก่ เงินรายหัวของนักเรียน เงินรายได้ ได้แก่ เงินที่ได้จากการเก็บจากร้านค้าสวัสดิการของวิทยาลัยเงินที่มาจากการแสดง คือ เงินที่ได้รับจากการว่าจ้างของนักเรียนไปทำการแสดงในที่ต่าง ๆ เงินนอกงบประมาณ คือ เงินที่ได้จากการอนุเคราะห์หรือได้รับจากการสนับสนุนจากหน่วยงานอื่น ๆ เช่น จากองค์การบริหารส่วนจังหวัด ห้างร้านต่าง ๆ

1.1.5 การบริหารด้านอาคารสถานที่ พบว่า มีการส่งเสริมการเรียนการสอนในสถานที่ที่เหมาะสมกับการใช้การจัดการเรียนการสอน บรรยากาศ วัสดุและครุภัณฑ์ มีการจัดงบประมาณในด้านนี้ที่แตกต่างกันออกไป ตามแต่บริบทของแต่ละพื้นที่ งบประมาณในส่วนนี้นั้น ส่วนใหญ่จะได้รับการจัดสรรมาจากส่วนกลาง คือ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม โดยให้ผู้บริหารทำแผนงานที่จะพัฒนาและส่งเสริมไปเสนอที่ส่วนกลาง แล้วจะมีคณะกรรมการเป็นคนพิจารณางบประมาณที่เสนอขอไป ซึ่งวิทยาลัยนาฏศิลป์ ทั้ง 12 แห่งทั่วประเทศก็จะทำในลักษณะเดียวกันนี้

1.1.6 การบริหารด้านความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับชุมชน พบว่า มีการส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับชุมชนของวิทยาลัยนาฏศิลป์นั้น ถือเป็นสิ่งที่จำเป็นและแยกออกจากกันไม่ได้ เพราะโรงเรียนก็เป็นส่วนหนึ่งของชุมชน การบริหารงานด้านนี้นั้นเป็นการบริหารงานแบบพึ่งพาอาศัยกัน กล่าวคือ เมื่อชุมชนมีกิจกรรมก็จะขอความร่วมมือมาทางโรงเรียน และเช่นเดียวกันเมื่อโรงเรียนมีกิจกรรมก็จะขอความร่วมมือมาทางโรงเรียนเช่นเดียวกัน มักจะอยู่ในกิจกรรมที่หลากหลาย เช่น การแจกบัตรชมดนตรี การขอชุดการแสดง การเชิญวิทยากรจากชุมชนมาให้ความรู้

1.2 สิ่งที่ต้องการจะพัฒนาเพิ่มเติม จากการสัมภาษณ์สิ่งที่ต้องการจะพัฒนาเพิ่มเติมเกี่ยวกับการบริหารงานทั้ง 6 ด้าน ของผู้บริหารในวิทยาลัยนาฏศิลป์ ทั้ง 3 แห่ง สามารถสรุปได้ดังนี้

1.2.1 วิทยาลัยนาฏศิลป์ร้อยเอ็ด จากการสัมภาษณ์ผู้บริหารวิทยาลัยนาฏศิลป์ร้อยเอ็ด งานที่ต้องการจะพัฒนาเพิ่มเติม คือ งานด้านวิชาการ งานด้านบุคคล และงานด้านอาคารสถานที่

1) งานด้านวิชาการ ยังมีส่วนที่ต้องพัฒนาเพิ่มเติม คือ งานวิจัยในเรื่องที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนของตนเองยังมีน้อย และการเรียนการสอนซ่อมเสริม ยังต้องการพัฒนาและส่งเสริมในกิจกรรมในส่วนนี้

2) งานด้านบุคคล ยังมีส่วนที่จะต้องพัฒนาเพิ่มเติม คือ ครูที่ทำการเรียนการสอนในรายวิชาหลัก มีภาระงานที่ได้รับมอบหมายงานที่มากเกินไป

3) งานด้านอาคารสถานที่ สิ่งที่ต้องการพัฒนาเพิ่มเติม คือ สนามกีฬา ด้วยความจำกัดของพื้นที่ซึ่งมีอยู่น้อย และการประหยัดพลังงานของสถานศึกษา

1.2.2 วิทยาลัยนาฏศิลปกาฬสินธุ์ จากการสัมภาษณ์ผู้บริหารวิทยาลัยนาฏศิลปกาฬสินธุ์ งานที่ต้องการพัฒนาเพิ่มเติม คือ งานด้านวิชาการ และงานด้านบุคคล

1) งานด้านวิชาการ สิ่งที่ต้องการพัฒนาเพิ่มเติม คือ ต้องการมีวิชาเลือกเสรีที่มีความหลากหลาย

2) งานด้านบุคคล สิ่งที่ต้องการพัฒนาเพิ่มเติม คือ ขาดแคลนครูผู้สอนที่รองรับความต้องการของนักเรียนที่จะเรียนในวิชาเลือกเสรีที่หลากหลายขึ้น

1.2.3 วิทยาลัยนาฏศิลปนครราชสีมา จากการสัมภาษณ์ ผู้บริหารวิทยาลัยนาฏศิลปนครราชสีมา งานที่ต้องการพัฒนาเพิ่มเติม คือ งานด้านวิชาการ และงานด้านบุคคล

1) งานด้านวิชาการ สิ่งที่ต้องการพัฒนาเพิ่มเติม คือ ไม่มีการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาดนตรีที่บ้าน

2) งานด้านบุคคล สิ่งที่ต้องการพัฒนาเพิ่มเติม คือ ขาดแคลนครูที่จะมาทำหน้าที่ในการจัดการเรียนการสอน

1.3 ปัญหาการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ปัญหาการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกของวิทยาลัยนาฏศิลปภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ของครูผู้สอน ในภาพรวม มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=2.59$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการพัฒนาระบบการเรียนรู้ มีปัญหาสูงสุดเป็นอันดับแรก โดยมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=2.81$) รองลงมาคือ สื่อการเรียนรู้ มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=2.74$) การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ($\bar{X}=2.43$) และหลักสูตรและการบริหารหลักสูตร ($\bar{X}=2.37$) มีปัญหาอยู่ในระดับน้อย ตามลำดับ เมื่อศึกษารายละเอียดเป็นรายด้าน สามารถสรุปผลการศึกษาได้ดังนี้

1.3.1 ด้านหลักสูตรและการบริหารหลักสูตร ในภาพรวม มีปัญหาอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X}=2.37$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีการจัดประสบการณ์และกิจกรรมหลายๆ อย่าง และบอกแนวทาง วิธีสอน และอุปกรณ์สื่อการสอนประกอบเนื้อหาสาระที่จะสอนไว้อย่างเหมาะสม มีปัญหาสูงสุดเป็นอันดับแรก โดยมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=2.67$) รองลงมาคือ ตรงตามลักษณะวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี และเอกลักษณ์ของชาติ ($\bar{X}=2.60$) และตรงตามความมุ่งหมายของสถานศึกษา ($\bar{X}=2.53$) มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับ

1.3.2 ด้านการพัฒนาระบบการเรียนรู้ ในภาพรวม มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=2.81$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีการเตรียมการสอนทั้งเนื้อหาและวิธีการ มีปัญหา

สูงสุดเป็นอันดับแรก โดยมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.33$) รองลงมาคือ จัดสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศที่ปลูกหญ้าใจและเสริมแรงให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้ ($\bar{X} = 3.20$) ใช้สื่อการสอนเพื่อฝึกคิด การแก้ปัญหาและการค้นพบความรู้ และจัดกิจกรรมและสถานการณ์ให้นักศึกษาได้แสดงออกและคิดอย่างสร้างสรรค์ ($\bar{X} = 3.00$) มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับ

1.3.3 ด้านสื่อการเรียนรู้ ในภาพรวม มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.74$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า เตรียมสื่อวัสดุอุปกรณ์ ให้พร้อมที่จะใช้งานและจัดลำดับการใช้ มีปัญหาสูงสุดเป็นอันดับแรก โดยมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.33$) รองลงมาคือ คำนิยามถึงสิ่งบรรจุสื่อ การเคลื่อนย้ายที่สะดวกปลอดภัย ($\bar{X} = 3.27$) และจัดที่นั่งของผู้เรียนให้เหมาะสมกับกิจกรรมการเรียนการสอน ($\bar{X} = 3.13$) มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับ

1.3.4 ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ในภาพรวม มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.59$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ใช้เครื่องมือและวิธีการที่หลากหลาย สอดคล้องกับสภาพจริง หรือสถานการณ์จริงของผู้เรียน มีปัญหาสูงสุดเป็นอันดับแรก โดยมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.20$) รองลงมาคือ การจัดการเรียนการสอนต้องควบคู่ไปกับการวัดและประเมินผลโดยเน้นในรูปแบบบูรณาการ เน้นการประเมินกระบวนการทำงาน และคุณภาพของงานเป็นสำคัญ ($\bar{X} = 2.33$) และการประเมินให้ครอบคลุมด้านความรู้ ทักษะกระบวนการ คุณธรรม จริยธรรม คุณลักษณะที่พึงประสงค์ซึ่งสอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ($\bar{X} = 2.27$) มีปัญหาอยู่ในระดับน้อย ตามลำดับ

2. การวิเคราะห์ปัญหาการจัดการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ปัญหาการจัดการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เป็นการพิจารณาในด้านต่าง ๆ ทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ การเตรียมการเรียนการสอน การดำเนินการเรียนการสอน และการวัดผลประเมินผล

ปัญหาการจัดการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ของนักเรียน ในภาพรวม มีความรู้ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.70$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการวัดผลประเมินผล มีความรู้สูงสุดเป็นอันดับแรก โดยมีความรู้ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.77$) รองลงมาคือ ด้านการเตรียมการเรียนการสอน ($\bar{X} = 3.74$) และการดำเนินการเรียนการสอน ($\bar{X} = 3.60$) มีความรู้ในระดับมาก ตามลำดับ เมื่อศึกษารายละเอียดเป็นรายด้าน สามารถสรุปผลการศึกษาดังนี้

2.1 ด้านการเตรียมการเรียนการสอน ในภาพรวม มีความรู้ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.74$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ครูมีการแจ้งจุดประสงค์และความคิดรวบยอด มีความรู้สูงสุดเป็นอันดับแรก โดยมีความรู้ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.91$) รองลงมาคือ ครูนำสาระแปลก ๆ ที่เกี่ยวกับเนื้อเรื่องมาสร้างปัญหาที่นำคิด ($\bar{X} = 3.81$) และครูแจ้งโครงสร้างเนื้อหาที่ทำการเรียนการสอน ($\bar{X} = 3.80$) มีความรู้ในระดับมาก ตามลำดับ

2.2 ด้านการดำเนินการเรียนการสอน ในภาพรวม มีความรู้ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.60$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ครูมีการบูรณาการของเนื้อหาและมีความถูกต้อง มีความรู้สูงสุดเป็นอันดับแรก โดยมีความรู้ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.90$) รองลงมาคือ ครูเปิดโอกาสให้มีส่วนร่วมใน

กิจกรรมทางการเรียน ($\bar{X} = 3.80$) และครูแนะนำแหล่งวิทยาการ การใช้เครื่องมือ สื่อและอุปกรณ์ ($\bar{X} = 3.67$) มีความรู้อยู่ในระดับมาก ตามลำดับ

2.3 ด้านการวัดผลประเมินผล ในภาพรวม มีความรู้อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.77$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ครูมีการวัดผลประเมินผลจากสถานภาพจริง มีความรู้สูงสุดเป็นอันดับแรก โดยมีความรู้อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.01$) รองลงมาคือ ครูมีการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เหมาะสมกับเนื้อหา ($\bar{X} = 3.87$) และครูใช้แบบวัดผลประเมินผลเหมาะสมกับวัยและความสามารถของผู้เรียน ($\bar{X} = 3.74$) มีความรู้อยู่ในระดับมาก ตามลำดับ

อภิปรายผล

จากการศึกษาการสำรวจและวิเคราะห์การจัดการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกในวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีประเด็นควรนำอภิปรายดังนี้

1. สำรวจการจัดการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกในวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

1.1 สภาพการจัดการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกในวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งได้จากการสัมภาษณ์ผู้บริหารวิทยาลัยนาฏศิลป์ ทั้ง 6 ด้าน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

1.1 การบริหารด้านวิชาการ พบว่า มีการส่งเสริมการจัดการเรียนการสอนอย่างเต็มกำลัง มีการกำหนดหลักสูตรเป็นของตนเอง มีการส่งเสริมให้บุคลากรได้ฝึกอบรมและพัฒนาตนเองอยู่เสมอ หลักสูตรที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนนั้นจะมีความแตกต่างกันออกไปโดยขึ้นอยู่กับบริบทในแต่ละพื้นที่ โดยหลัก ๆ แล้วนั้นได้มีการขออนุมัติเปิดให้มีการจัดการเรียนการสอนทั้งหมด 5 รายวิชาหลักได้แก่ วิชาเอกดนตรีพื้นบ้าน วิชาเอกดนตรีสากล วิชาเอกเครื่องสาย วิชาเอกเปียโน และวิชาเอกคีตศิลป์ ยกเว้น วิทยาลัยนาฏศิลป์นครราชสีมาที่เปิดทำการสอนเพียง 4 รายวิชาเท่านั้น คือ วิชาเอกดนตรีสากล วิชาเอกเครื่องสาย วิชาเอกเปียโน และวิชาเอกคีตศิลป์ ซึ่งสอดคล้องกับ กรมวิชาการ (2554: 3) ได้กล่าวถึง ขอบข่ายงานด้านหลักสูตรและการสอน ประกอบด้วยกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวางแผนการดำเนินงานและการประเมินผลการศึกษา ซึ่งผู้บริหารโรงเรียนมีบทบาทในด้านที่เกี่ยวกับการกำหนดจุดมุ่งหมายเฉพาะของโรงเรียน การกำหนดโครงสร้างแผนการเรียน หลักสูตร การสอน การจัดหา การเลือกใช้สื่อการเรียนการสอนตลอดจนการประเมินผลอันจะส่งผลดีต่อการปฏิบัติงานของโรงเรียนต่อไป

1.2 การบริหารงานบุคคล พบว่า มีการบริหารงานอย่างมีประสิทธิภาพ คัดเลือกบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถเข้ามาทำการเรียนการสอน การจัดอัตรากำลังของครูจะขึ้นอยู่กับจำนวนของตัวผู้เรียนเป็นหลัก ถ้านักเรียนมีจำนวนที่มากขึ้น ครูก็จะมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นด้วยเช่นกัน โดยจะรับบุคคลที่จบตรงตามสาขาวิชาที่ต้องการและมีประสบการณ์ ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นศิษย์เก่าที่จบการศึกษาจากที่นั่น ๆ และมีผลงานเป็นที่ประจักษ์อยู่แล้ว ยกเว้น วิทยาลัยนาฏศิลป์นครราชสีมายังมีบุคลากรบางสาขาวิชาไม่เพียงพอ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของชัยสำราญ พิมพ์คุณ (2555) ศึกษาเรื่อง สภาพความพร้อมการบริหารสถานศึกษาเพื่อก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25 พบว่า การบริหารงานบุคคลมีความสำคัญอยู่ในระดับมาก

โดยการเสริมสร้างความตระหนัก ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับประชาคมอาเซียนอยู่ในระดับมาก และสถานศึกษาส่งเสริมและพัฒนาบุคลากรให้ปฏิบัติงานได้เหมาะสมกับความรู้ความสามารถ นอกจากนี้การบริหารทรัพยากรมนุษย์ เป็นกระบวนการที่ผู้บริหารใช้ศิลปะและกลยุทธ์ดำเนินการสรรหา คัดเลือก และบรรจุบุคคลที่มีคุณสมบัติเหมาะสมให้ปฏิบัติงานในองค์กร ทำให้องค์กรนั้น ๆ สามารถดำเนินการพัฒนาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.3 การบริหารด้านกิจการนักเรียน พบว่า เน้นการเรียนการสอนในกิจกรรมที่หลากหลาย เพียงพอต่อความต้องการของผู้เรียน ทั้งหลักสูตรและนอกหลักสูตร โดยส่วนใหญ่เป็นกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน เช่น กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน สถานักเรียน สถานักศึกษา ซึ่งจะจัดตามบริบทของแต่ละพื้นที่ และส่วนใหญ่จะแสดงออกสู่สายตาประชาชนทั่วไปได้รับชม รับฟัง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ญัฐวุฒิ มาจันทิก (2554) ได้ศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน วิชาดนตรีและนาฏศิลป์ตามหลักสูตรดนตรีระดับประถมศึกษา ในโรงเรียนสังกัด สำนักงานประถมศึกษาอำเภอพนม จังหวัดสุราษฎร์ธานี พบว่า กิจการนักเรียน หมายถึง กิจการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนในส่วนที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนปกติ ทั้งในและนอกโรงเรียน โดยเริ่มตั้งแต่นักเรียนจะเข้าเรียน ระหว่างเรียน จนกระทั่ง ออกจากโรงเรียน

1.4 การบริหารด้านธุรการ การเงิน และพัสดุ พบว่า เน้นการบริหารที่สะดวกรวดเร็ว ถูกต้องโปร่งใส สามารถตรวจสอบได้ มีการซื้อขายคุ้มค่า มีการสนับสนุนจากเงินอุดหนุนพื้นฐาน ได้แก่ เงินรายหัวของนักเรียน เงินรายได้ ได้แก่ เงินที่ได้จากการเก็บจากร้านค้าสวัสดิการของวิทยาลัย เงินที่มาจากการแสดง คือ เงินที่ได้รับจากการว่าจ้างของนักเรียนไปทำการแสดงในที่ต่าง ๆ เงินนอกงบประมาณ คือ เงินที่ได้จากการอนุเคราะห์หรือได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานอื่นๆ เช่น จากองค์การบริหารส่วนจังหวัด ห้างร้านต่าง ๆ ซึ่งสอดคล้องกับ สมพงษ์ สิงหะพล (2552: 444-447) ได้กล่าวว่า งานธุรการการเงิน และพัสดุ จะมีลักษณะที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กันกับงานวิชาการและยังสัมพันธ์กับงานอื่น ๆ เกือบทุกงาน เพราะเป็นลักษณะที่เป็นฐานของการปฏิบัติงานอื่น เนื่องจากทุกงานต้องมีการบริหารจัดการติดตาม ควบคุม ดูแล ประเมินผล อำนวยความสะดวกเก็บข้อมูล วิเคราะห์ระบบงาน รายงานต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง วางแผนกลยุทธ์ในเรื่องต่าง ๆ ต้องมีค่าใช้จ่าย เครื่องมือ อุปกรณ์ ฯลฯ เป็นต้นซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นงานที่ช่วยสนับสนุนงานหลักให้ดำเนินไปด้วยดี ในการปฏิรูปการศึกษาที่มุ่งกระจายอำนาจการบริหารมายังสถานศึกษานั้น สถานศึกษาจะต้องปรับเปลี่ยนกระบวนการทำงานบางอย่างให้สอดคล้องกับบทบาทใหม่ด้วย

1.5 การบริหารด้านอาคารสถานที่ พบว่า มีการส่งเสริมการเรียนการสอนในสถานที่ที่เหมาะสมกับการใช้การจัดการเรียนการสอน บรรยากาศ วัสดุและครุภัณฑ์ มีการจัดงบประมาณในด้านนี้ที่แตกต่างกันออกไป ตามแต่บริบทของแต่ละพื้นที่ งบประมาณในส่วนนี้นั้น ส่วนใหญ่จะได้รับการจัดสรรมาจากส่วนกลาง คือ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม โดยให้ผู้บริหารทำแผนงานที่จะพัฒนาและส่งเสริมไปเสนอที่ส่วนกลาง แล้วจะมีคณะกรรมการเป็นคนพิจารณา งบประมาณที่เสนอขอไป ซึ่งวิทยาลัยนาฏศิลป์ ทั้ง 12 แห่งทั่วประเทศก็จะทำในลักษณะเดียวกันนี้ ซึ่งสอดคล้องกับ กรมวิชาการ (2555: 45 ได้กล่าวว่า ทรัพย์สินของสถานศึกษาประเภทที่ดินและสิ่งปลูกสร้างจะมีความแตกต่างกับทรัพย์สินชนิดอื่น ทั้งในเรื่องลักษณะของตัวทรัพย์สินและสิทธิในการ

ครอบครอง และจัดดำเนินการ ดังนั้นการบริหารสินทรัพย์ประเภทที่ดินและสิ่งก่อสร้างให้เกิดประโยชน์สูงสุดจึงเป็นเรื่องที่ค่อนข้างยากสำหรับหน่วยงานในระบบราชการ แต่เนื่องจากเป็นทรัพย์สินที่มีราคาสูงและถือเป็นต้นทุนจำนวนมากของหน่วยงาน ในการปฏิบัติงานภายใต้ระบบงาน จะต้องถือเป็นต้นทุนที่ต้องบริหารให้ดีที่สุด การใช้งานที่ไม่เต็มศักยภาพ ไม่เต็มที่ ไม่คุ้ม ก็จะทำให้ต้นทุนต่อผลผลิตที่ได้สูงกว่าความเป็นจริงดังนั้นการดำเนินการเกี่ยวกับเรื่องนี้จะไปในลักษณะวันต่อวันไม่ได้ ต้องมีแผนกำหนดไว้ล่วงหน้าและแผนนั้นต้องดำเนินการอย่างรัดกุม มีการศึกษาข้อมูลต่าง ๆ อย่างละเอียดก่อนดำเนินการ

1.6 การบริหารด้านความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับชุมชน พบว่า มีการส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับชุมชนของวิทยาลัยนาฏศิลป์นั้น ถือเป็นสิ่งที่จำเป็นและแยกออกจากกันไม่ได้ เพราะโรงเรียนก็เป็นส่วนหนึ่งของชุมชน การบริหารงานด้านนี้นั้นเป็นการบริหารงานแบบพึ่งพาอาศัยกัน กล่าวคือ เมื่อชุมชนมีกิจกรรมก็จะขอความร่วมมือมาทางโรงเรียน และเช่นเดียวกันเมื่อโรงเรียนมีกิจกรรมก็จะขอความร่วมมือมาทางโรงเรียนเช่นเดียวกัน มักจะอยู่ในกิจกรรมที่หลากหลายเช่น การแจกบัตรชมดนตรี การขอชุดการแสดง การเชิญวิทยากรจากชุมชนมาให้ความรู้ ซึ่งสอดคล้องกับ ชลลดา จิตติวัฒนพงษ์ (2557: 64) ได้กล่าวว่า การศึกษาเป็นส่วนหนึ่งของสังคม และโรงเรียนก็เป็นส่วนหนึ่งของระบบการศึกษา ดังนั้น สังคม การศึกษา และโรงเรียน ย่อมมีความสัมพันธ์เกี่ยวโยงกันเป็นลูกโซ่ สังคมมีปรัชญา มีเป้าหมาย และโรงเรียนก็ต้องมีปรัชญา มีเป้าหมายในการดำเนินงาน ซึ่งปรัชญา อุดมการณ์ หรือเป้าหมายดังกล่าวจะต้องมีความสัมพันธ์สอดคล้องซึ่งกันและกัน จึงจะทำให้สังคมเจริญก้าวหน้าไปสู่เป้าหมายที่ต้องการได้

1.2 ปัญหาการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกในวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ปัญหาการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกของวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ของครูผู้สอน ในภาพรวม มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการพัฒนาระบบการเรียนรู้อาจมีปัญหาสูงสุดเป็นอันดับแรก โดยมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาคือ สื่อการเรียนรู้อาจมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ และหลักสูตรและการบริหารหลักสูตร มีปัญหาอยู่ในระดับน้อย ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาปัญหาที่กล่าวมาดังกล่าวเป็นรายด้านสามารถสรุปผลได้ดังนี้

1.2.1 ปัญหาหลักสูตรและการบริหารหลักสูตร พบว่า ปัญหาโดยรวมอยู่ในระดับน้อย ปัญหาที่มีมากที่สุดในด้านนี้ก็คือ มีการจัดประสบการณ์และกิจกรรมหลาย ๆ อย่าง โดยผู้สอนได้ใช้หลักสูตรเดิม สอนซ้ำ ๆ กันในทุกๆ ปี ทำให้ไม่มีความหลากหลายในกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ นคร วงศ์ไชยรัตนกุล (2554) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเรียนการสอนดนตรีสากลของวิทยาลัยนาฏศิลป์ในประเทศไทย ผลการวิจัย พบว่า สภาพการเรียนการสอนดนตรีสากลของวิทยาลัยนาฏศิลป์ (ศาลายา) และวิทยาลัยนาฏศิลป์เชียงใหม่ มีวิธีการพัฒนาระบบการเรียนการสอนในหลากหลายวิธี เพื่อให้เกิดผลดี สามารถนำมาเป็นต้นแบบของการพัฒนาระบบการเรียนการสอนได้ มีโครงการปรับปรุงพื้นฐานในส่วนผู้ที่เรียนดนตรีสากลโครงการดนตรีสัญจรเพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้และโครงการแสดงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สามารถเป็นแบบอย่างกับวิทยาลัยนาฏศิลป์แห่งอื่น ๆ ได้

1.2.2 ปัญหาการพัฒนาระบบการเรียนรู้อาจมีปัญหาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ปัญหาที่มากที่สุดในด้านนี้ก็คือ มีการเตรียมการสอนทั้งเนื้อหาและวิธีการ โดยปัญหาที่พบมักจะ

เป็นการที่ครูไม่สามารถหาแหล่งการเรียนรู้ที่มีความหลากหลายที่เพียงพอมาใช้ในการเรียนการสอน หรือยกตัวอย่างเพื่ออธิบายได้ แหล่งการเรียนรู้บางครั้งก็ไม่ตรงกับการใช้ชีวิตประจำวันของผู้เรียน เช่น การทัศนศึกษาเรื่องสถานที่ในการใช้แสดงดนตรี แต่ผู้เรียนได้เรียนแคอยู่ในห้องเรียนทำให้ผู้เรียนไม่สามารถมองเห็นภาพการเรียนรู้ที่ชัดเจน และขาดประสบการณ์โดยตรง ซึ่งสอดคล้องกับ Legette (1993) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับสถานที่ที่ใช้จัดการเรียนการสอนซึ่งมีอิทธิพลต่อแรงจูงใจและก่อให้เกิดสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาดนตรีระหว่างผู้ที่เลือกเรียนดนตรีเป็นวิชาเอก กับผู้ที่ไม่ได้เลือกเรียนดนตรีเป็นวิชาเอก พบว่า สถานที่เรียนมีผลต่อความสามารถในการเรียนดนตรี โดยพวกที่เลือกเรียนดนตรีเป็นวิชาเอกจะได้รับผลกระทบจากสถานที่มากกว่าพวกที่ไม่ได้เลือกเรียนดนตรีเป็นวิชาเอก

1.2.3 ปัญหาด้านสื่อการเรียนรู้ พบว่า ปัญหาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ปัญหา มากที่สุดในด้านนี้ก็คือ เตรียมสื่อวัสดุอุปกรณ์ ให้พร้อมที่จะใช้งานและจัดลำดับการใช้ ซึ่งสอดคล้องกับ ไตรตรึงษ์ พลอยม่วง (2555: 63) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การจัดการเรียนการสอนดนตรีไทยในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในเขตอำเภอจอมบึง จังหวัดราชบุรี พบว่า การจัดการเรียนการสอนดนตรีไทยในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในเขตอำเภอจอมบึง จังหวัดราชบุรี มีปัญหาด้านสภาพแวดล้อม พบว่า อุปกรณ์ที่ใช้ในการสอนเก่า ใช้ซ้ำจนชำรุด ครูผู้สอนแก้ปัญหาโดย นำอุปกรณ์ที่เก่าแล้วมาซ่อมแซมปรับปรุงให้ดีขึ้น เหมาะสมกับการใช้ในการเรียนการสอนมากที่สุด

1.2.4 ปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ พบว่า ปัญหาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ปัญหาที่มีมากที่สุดในด้านนี้ก็คือ การใช้เครื่องมือและวิธีการที่หลากหลาย สอดคล้องกับสภาพจริงหรือสถานการณ์จริงของผู้เรียน กล่าวคือ บางครั้งมีการใช้เครื่องมือการวัดผลและประเมินผลที่ซ้ำ ๆ ในเนื้อหาที่มีความแตกต่างกันไป หรือใช้แบบการวัดและประเมินผลที่ซ้ำซากจำเจ ทำให้ไม่ได้รับผลจากการวัดและประเมินผลที่สอดคล้องกับสภาพหรือสถานการณ์จริงในตอนนั้น ๆ ของผู้เรียน ไม่คำนึงถึงเนื้อหา สาระของวิชา ความพร้อมและความแตกต่างของตัวผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่ายซึ่งสอดคล้องกับ ธิติ ปัญญาอินทร์ (2550: 71) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ระบบการเรียนการสอนของอาจารย์ผู้สอนวิชาทฤษฎีดนตรีตะวันตกในมหาวิทยาลัยราชภัฏ พบว่า ระบบการเรียนการสอนวิชาทฤษฎีดนตรีตะวันตกในมหาวิทยาลัยราชภัฏ อยู่ในระดับ “ปฏิบัติมาก” และปัญหาในการเรียนการสอนของอาจารย์ผู้สอน ที่ผู้สอนไม่สามารถแก้ไขได้ด้วยตนเองมีดังนี้ ความแตกต่างของผู้เรียน ความรู้ความพร้อมของผู้เรียน พื้นฐานความรู้ด้านทฤษฎีดนตรีตะวันตกของผู้เรียน ความพร้อมของสื่อการสอน สภาพและบรรยากาศของห้องเรียน ความรู้ในเนื้อหาเกี่ยวกับทฤษฎีดนตรีศตวรรษที่ 20 การวิเคราะห์ความแตกต่างของผู้เรียน การเปลี่ยนแปลงของหลักสูตร การกำหนดจุดประสงค์ที่เน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกการคิด วิเคราะห์และนำไปใช้

2. การวิเคราะห์ความรู้ดนตรีตะวันตกของนักศึกษาวิทยาลัยนาฏศิลปภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ความรู้การเรียนการสอนดนตรีตะวันตกของวิทยาลัยนาฏศิลปภาคตะวันออกเฉียงเหนือของนักเรียน ในภาพรวม มีความรู้ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการวัดผลประเมินผล มีความรู้สูงสุดเป็นอันดับแรก โดยมีความรู้ในระดับมาก รองลงมาคือ ด้านการ

เตรียมการเรียนการสอน และการดำเนินการเรียนการสอน มีความรู้ในระดับมาก ตามลำดับ เมื่อศึกษารายละเอียดเป็นรายด้าน สามารถสรุปผลการศึกษาดังนี้

2.2.1 ด้านการเตรียมการสอน พบว่า ความรู้โดยรวมอยู่ในระดับมาก ความรู้ที่มีมากที่สุดในด้านนี้ก็คือ ครูมีการแจ้งจุดประสงค์และความคิดรวบยอด กล่าวคือ การเตรียมการสอนของครู โดยการแจ้งจุดประสงค์ให้นักเรียนทราบนั้น เป็นการกระตุ้น หรือสร้างสิ่งเร้าความสนใจให้ผู้เรียน บางครั้งการที่ไม่นำเนื้อหาออกเหนือจากที่เรียนมาสร้างวิธีการคิด วิธีปฏิบัติ หรือสร้างการเรียนรู้กับปัญหาใหม่ ๆ นอกเหนือจากสิ่งที่เรียน ทำให้นักเรียนขาดมุมมองการที่จะคิดนอกกรอบ ซึ่งสอดคล้องกับ นวลจิตต์ เขาวงกตพิงศ์ และคณะ (2555: 32-34) ได้กล่าวว่า บทบาทในฐานะผู้จัดการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาผู้เรียนแต่ละคนให้เต็มศักยภาพผู้เรียนได้ ตลอดจนมีความรู้ในเนื้อหาของศาสตร์นั้นๆ กำหนดกิจกรรม เน้นกิจกรรมที่ผู้เรียนได้คิดและลงมือปฏิบัติ ได้ศึกษาข้อมูลจากแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย นำข้อมูลหรือความรู้ที่ส่งเคราะห์เป็นความรู้หรือเป็นข้อสรุปของตนเอง ผลงานที่เกิดจากการเรียนรู้ของผู้เรียนอาจมีความหลากหลายตามความสามารถ ถึงแม้จะเรียนรู้จากแผนการเรียนรู้อยู่ด้วยกัน

2.2.2 ด้านการดำเนินการเรียนการสอน พบว่า มีความรู้โดยรวมอยู่ในระดับมาก ความรู้ที่มีมากที่สุดในด้านนี้ก็คือ ครูมีการบูรณาการของเนื้อหาและมีความถูกต้อง กล่าวคือ การปรับปรุง บูรณาการการเรียนการสอนให้มียุคประกอบหลายด้าน ทั้งวิธีการเรียนการสอน สื่อ อุปกรณ์ที่ใช้อยู่ในสภาพสมบูรณ์พร้อมที่จะใช้งาน การเร้าความสนใจต่อผู้เรียน การกระตุ้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมซึ่งสอดคล้องกับ ทิศนา แคมมณี (2556: 76-77) ได้กล่าวว่า การดำเนินการเรียนการสอนประกอบด้วยขั้นตอน ที่จะต้องบูรณาการเนื้อหา และวิธีสอนเร้าความสนใจ เสนอสถานการณ์ ปัญหาประเด็นสำคัญ แนะนำแหล่งวิทยาการ และการใช้เครื่องมือ สื่อ ทากิจกรรมตามวิธีสอนที่กำหนดไว้ จัดประสบการณ์ที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ บรรยากาศในการเรียน การเสริมแรง การสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล การเปิดโอกาสให้มีส่วนร่วมในกิจกรรม

2.2.3 ด้านการวัดและประเมินผล พบว่า มีความรู้โดยรวมอยู่ในระดับมาก ความรู้ที่มีมากที่สุดในด้านนี้ก็คือ ครูมีการวัดผลประเมินผลจากสถานภาพจริง กล่าวคือ บางครั้งการวัดผลและประเมินผลนั้น มีการวัดตามหลักความเป็นจริงตามเกณฑ์การให้คะแนน แต่ในบางครั้งการวัดและประเมินผลนั้นอาจใช้ได้กับนักเรียนไม่ทุกคน บางคนไม่สามารถใช้แบบวัดและประเมินผลร่วมกับคนอื่นได้ ต้องมีการใช้แบบอื่น ซึ่งอาจจะทำไปพร้อม ๆ กับการเรียนการสอนก็ได้ เพราะนักเรียนอาจมีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาหรือพัฒนาการช้ากว่าคนอื่น ๆ ต้องมีการใช้การวัดและประเมินผลในรูปแบบอื่น เพื่อให้ได้ผลจากการวัดและประเมินผลตรงกับความสามารถและสภาพจริงของผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับ นวลจิตต์ เขาวงกตพิงศ์ และคณะ (2555: 29-31) ได้กล่าวว่า การประเมินผลตามสภาพจริง เป็นการประเมินผลผู้เรียนรอบด้านตามสภาพจริงของผู้เรียน เน้นการประเมินที่ดำเนินไปพร้อม ๆ กันกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งสามารถทำได้ตลอดเวลา ทุกสภาพการณ์ ใช้ข้อมูลที่หลากหลาย ด้วยเครื่องมือที่หลากหลายและสอดคล้องกับวิธีการประเมิน ตลอดจนจุดประสงค์ในการประเมิน เน้นคุณภาพผลงานของผู้เรียนที่เกิดจากการบูรณาการความรู้ความสามารถหลาย ๆ ด้าน ประเมินด้านความคิด เน้นความคิดเชิงวิเคราะห์ สังเคราะห์ เน้นให้ผู้เรียนประเมินตนเอง และการมีส่วนร่วมในการประเมินของผู้เรียนผู้ปกครอง และครู

ข้อเสนอแนะ

จากการอภิปรายผลการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยขอเสนอแนะประเด็นต่างๆ เกี่ยวกับสภาพและการจัดเรียนการสอนดนตรีตะวันตกในวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เพื่อเป็นข้อคิดแก่ผู้เกี่ยวข้องดังนี้

1. ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

1.1 ผู้บริหารควรตระหนักและให้ความสำคัญเกี่ยวกับบทบาทหน้าในการบริหารงานที่มีส่วนช่วยส่งเสริม สนับสนุนโดยตรงต่อการจัดการเรียนการสอนดนตรีอย่างเต็มที่

1.2 ครูผู้สอนดนตรีต้องตระหนักและเคารพบทบาทหน้าที่ของตนเองในการอบรมสั่งสอนศิษย์ อย่างทุ่มเท และเต็มกำลังความสามารถ เสียสละเวลา ให้ความรักความเข้าใจ มีความเข้าใจในเนื้อหาที่ทำการเรียนการสอนอย่างถ่องแท้

1.3 ตัวผู้เรียนควรเข้าใจในบทบาทหน้าที่ที่จะต้องศึกษาและแสวงหาความรู้ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน เป็นผู้ที่มีความประพฤติที่ดี มีคุณธรรม จริยธรรม ตลอดจนมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ที่ดี

1.4 หน่วยงานหรือองค์กรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการจัดการศึกษาทางด้านดนตรีควรให้ความสำคัญในการจัดการเรียนการสอนดนตรี เพื่อกำหนดนโยบาย แนวทาง การสนับสนุนในด้านต่างๆ และเล็งเห็นความสำคัญต่อการพัฒนาครูและนักเรียน ตลอดจนบุคลากรที่ทำงานในหน่วยงาน อันจะส่งผลโดยตรงต่อการพัฒนาวงการดนตรีสืบไป

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการศึกษาครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาการจัดการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยนาฏศิลป์อื่น ๆ ทั่วประเทศ ซึ่งจะช่วยให้ทราบแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ

2.2 ควรมีการศึกษาแนวทางการพัฒนาการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยนาฏศิลป์อื่น ๆ ทั่วประเทศ อันเป็นการช่วยให้ทราบถึงแนวทางการพัฒนาการเรียนการสอนดนตรีของวิทยาลัยนาฏศิลป์อื่น ๆ ด้วย

2.3 ควรมีการศึกษาปัญหาและแนวทางการพัฒนาในด้านอื่น ๆ ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ ซึ่งจะทำให้สามารถทราบถึงปัญหาด้านอื่น ๆ เพื่อช่วยส่งเสริมการจัดการเรียนการสอนต่อไป

2.4 ควรนำปัญหาที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้ นำไปปรับปรุง และหาแนวทางการพัฒนาต่อไป เพราะผลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ อาจจะไปสู่การแก้ปัญหาของการจัดการเรียนการสอนดนตรีของวิทยาลัยนาฏศิลป์ทั้ง 3 แห่งให้เกิดผลที่ดีต่อไป

พูน บณู สกิต ชิว

บรรณานุกรม

- แพรวภัทร ยอดแก้ว. (2555). ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติที่มีต่อการศึกษาระบบศึกษากับพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักศึกษามหาวิทยาลัยสยาม.
- ไตรตรีงษ์ พลอยม่วง. (2555). การจัดการเรียนการสอนดนตรีไทยในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในเขตอำเภอจอมบึง จังหวัดราชบุรี. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาดนตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง.
- ไพฑูริย์ รัตน์คม. (2552). การศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารและครูอาจารย์ในโรงเรียน สังกัดกรมสามัญศึกษาส่วนกลางกลุ่มที่ 5 ที่มีต่อดนตรีศึกษา. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- กรมวิชาการ. (2554). การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน. กรุงเทพฯ, องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- จตุพร ยงศร. (2554). "นโยบายการพัฒนาคุณภาพการศึกษาของประเทศในประชาคมอาเซียนโดยใช้วิธีการศึกษาเปรียบเทียบเชิงสหวิทยาการของจอร์จ เบอร์ดเรเดย์." วารสารสุโขทัยธรรมมาธิราช 24(1): 43-44.
- ชลลดา จิตติวัฒนพงษ์. (2557). การกระจายอำนาจทางการศึกษา : ประสบการณ์ของประเทศญี่ปุ่นกับแนวทางสำหรับประเทศไทย. กรุงเทพฯ, กระทรวงศึกษาธิการ.
- ชัยสำราญ พิมณาคุณ. (2555). สภาพความพร้อมการบริหารสถานศึกษาเพื่อก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ณรุทธ์ สุทธิจิตต์. (2555). ดนตรีศึกษาหลักการและสาระสำคัญ. กรุงเทพฯ, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณัฐวุฒิ มาจันทิก. (2554). ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน วิชาดนตรีและนาฏศิลป์ตามหลักสูตรดนตรีระดับประถมศึกษาในโรงเรียนสังกัด สำนักงานประถมศึกษาอำเภอพนม จังหวัดสุราษฎร์ธานี. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม.
- ทะเบียน มาลัยเล็ก. (2556). การส่งเสริมดนตรีไทยของผู้บริหารสถานศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 2. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม..
- ทิตนา แคมมณี. (2556). ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. กรุงเทพฯ, ด่านสุทธาการพิมพ์.

- ธวัชชัย นาควงษ์. (2553). การสอนดนตรีสำหรับเด็ก. กรุงเทพฯ, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ธัญาดา ยอดแก้ว. (2554). เอเชียศึกษา: ASEAN STUDIES. กรุงเทพฯ, ธรรมรักษ์การพิมพ์.
- ฉิติ ปัญญาอินทร์. (2550). ระบบการเรียนการสอนของอาจารย์ผู้สอนทฤษฎีดนตรีตะวันตกในมหาวิทยาลัยราชภัฏ. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาดนตรี มหาวิทยาลัยมหิดล.
- นคร วงศ์ไชยรัตนกุล. (2554). การเรียนการสอนดนตรีสากลของวิทยาลัยนาฏศิลป์ในประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- นวลจิตต์ เขาวีรดิพงษ์ และคณะ. (2555). การบริหารการศึกษา. กรุงเทพฯ, ไทยวัฒนาพานิช.
- นัฐิกา สุนทรธนะผล. (2557). ดนตรีอาเซียน. กรุงเทพฯ, กริตส์ ดีไซน์ แอนด์ คอมมูนิเคชั่น.
- บพิตร คำหั่น. (2562). อิทธิพลของพระเจนดุริยางค์ที่มีต่อการศึกษาดนตรีตะวันตกในประเทศไทย. สาขาดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ดุษฎีบัณฑิต.
- ประภัสสร เทพชาตรี. (2554). ประชาคมอาเซียน. กรุงเทพฯ, เสมาธรรม.
- ปิยพันธ์ แสนทวีสุข. (2554). แนวทางการพัฒนาการสอนดนตรี ของสถาบันอุดมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ผจญ พิบุ้ง. (2555). เจตคติของนิสิตนักศึกษาสาขาวิชาเอกดนตรีไทย ระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สถาบันอุดมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลต่อวิชาทฤษฎีดนตรีตะวันตก. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาดนตรี มหาวิทยาลัยมหิดล.
- พันทิพา อุทัยสุข. (2555). การสอนเสริม. บรรณาธิการ, กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- รังสี เกษมสุข. (2555). การสร้างบทเรียนเทปโทรทัศน์ประกอบการเรียนการสอนวิชาดนตรี เรื่อง ลักษณะเสียงการประสมวงของเครื่องดนตรีไทย. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร..
- รัตติกาล ทาโบราณ. (2553). การวิเคราะห์หลายตัวแปรของประเทศสมาชิก กลุ่มอาเซียน. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- วิชัย วงษ์ใหญ่. (2554). พัฒนาหลักสูตรการสอนมิติใหม่. กรุงเทพฯ, ธเนศวรการพิมพ์.
- ศักดิ์ชัย หิรัญรักษ์. (2553). ธรรมชาติ วิธีการ และสื่อการเรียนการสอนทักษะการฟังดนตรี. เอกสารประกอบการสอนวิชาดนตรีศึกษา, มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ศักดิ์ชัย หิรัญรักษ์. (2558). ปัญหาการเรียนการสอนเปียโน 7 ปี ไม่เคยเปลี่ยน. กรุงเทพฯ, เพลงดนตรี.
- สมจิตร คำอ้น. (2553). ชุดการสอนปฏิบัติเครื่องสายไทยในรายวิชาดนตรีไทยปฏิบัติตามถนัด 1 (ศ 028) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สมชาย รัศมี. (2558). รูปแบบการผสมผสานดนตรีไทยกับดนตรีตะวันตกโดยใช้เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์. ปรัชญาดุฎีบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการเทคโนโลยี, มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จ

เจ้าพระยา.

สมพงษ์ สิงหะพล. (2552). พฤติกรรมการสอนกลุ่มเสริมสร้างลักษณะนิสัย. นครราชสีมา, มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.

สิทธิพร สวยกกลาง. (2556). การนำเสนอแนวทางการจัดการเรียนการสอนวิชาประวัติศาสตร์ดนตรีตะวันตกในหลักสูตรดนตรีของสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาดนตรีศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุกรี เจริญสุข. (2554). ศิลปะการเป่าแซกโซโฟน. กรุงเทพฯ, โอ.เอส. เพ้นดิงแฮร์ส.

_____. (2550). ทฤษฎีการเรียนรู้เพื่อพัฒนาสุนทรียภาพและลักษณะนิสัย. กรุงเทพฯ, ไอ เดีย สแควร์.

สุรพันธ์ ต้นศรีวงษ์. (2558). วิธีการสอน. กรุงเทพฯ, สกายบุคส์.

อรุวรรณ บรรจงศิลป์. (2558). การสอนดนตรีไทยในระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2557). หลักการสอน. กรุงเทพฯ, โอเดียนสโตร์.

Brock, C., Ed. Symaco, Lorraine Pe, Ed. (2011). Education in South - East Asia. Oxford Studies in Comparative Education, Symposium Books, 2011.

Collier, G. L. (2007). Beyond Valence and Activity in the Emotional Connotations of Music.

Deterding David. (2010). Norms for Pronunciation in Southeast Asia.

Flippo, B. E. (1971). Principler of Personnel Management Systems and Process. New York, McGraw – Hill.

Gaunt, H. (2008). One – to – one Tuition in a Conservatoire : the Perceptions of Instrumental and Vocal Teachers.

Hewitt, A. (2004). Students Attributions of Sources on Self – Perception in Solo Perform Music.

Legette, R. M. (1993). Causal Attribution of Music and Nonmusic Majors Regarding Success and Failure in Music : A study of Motivation and Achievement.

Leonard, C. (1975). Foundation and Principle of Music Education. New York, Mcgraw – hill Book. Company.

Leung, B. W. (2004). A Framework for Undertaking Creative Music-Making Activities in Hong Kong Secondary School.

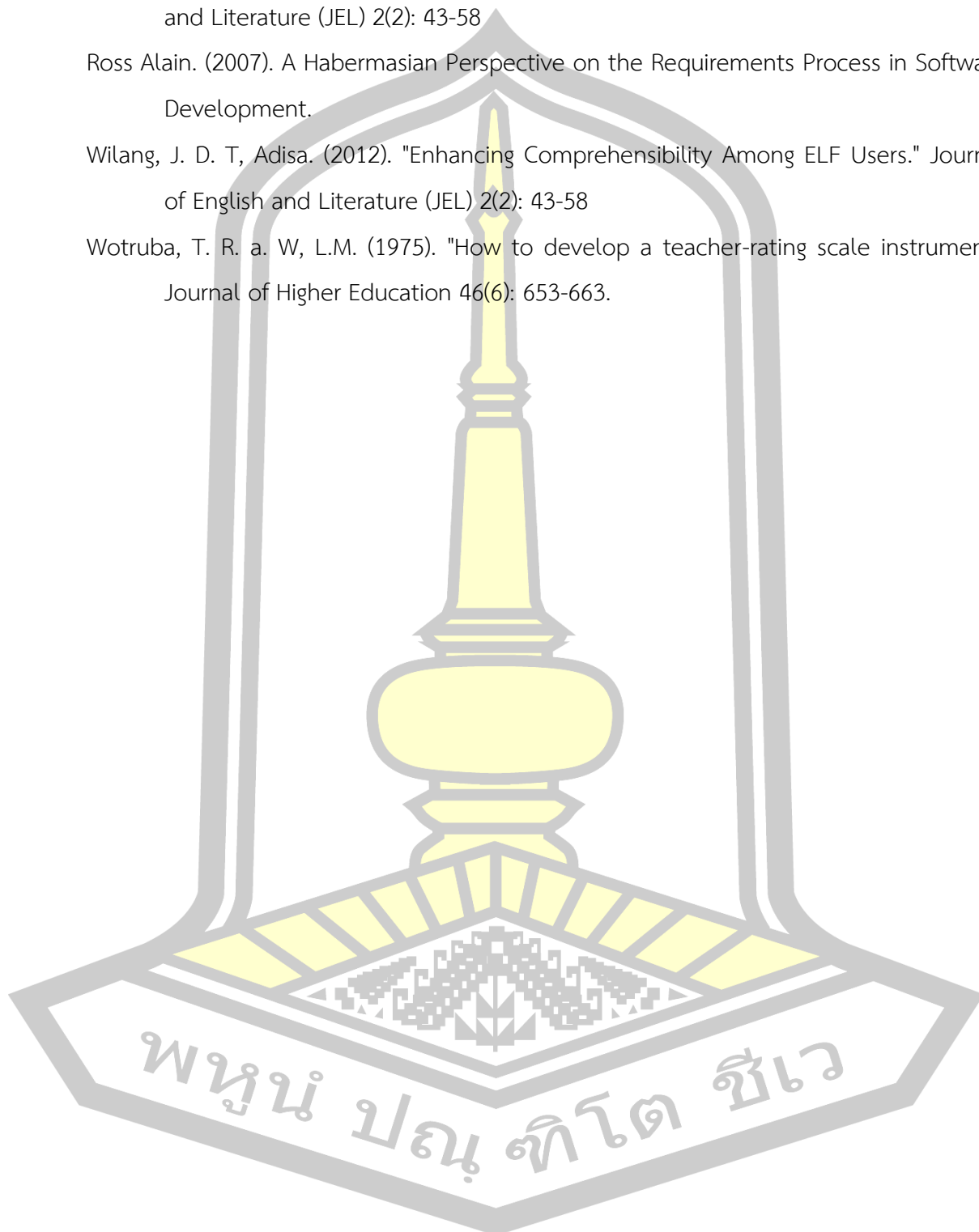
Paryono, P. (2011). "TVET Initiatives in Southeast Asian Countries in Response to

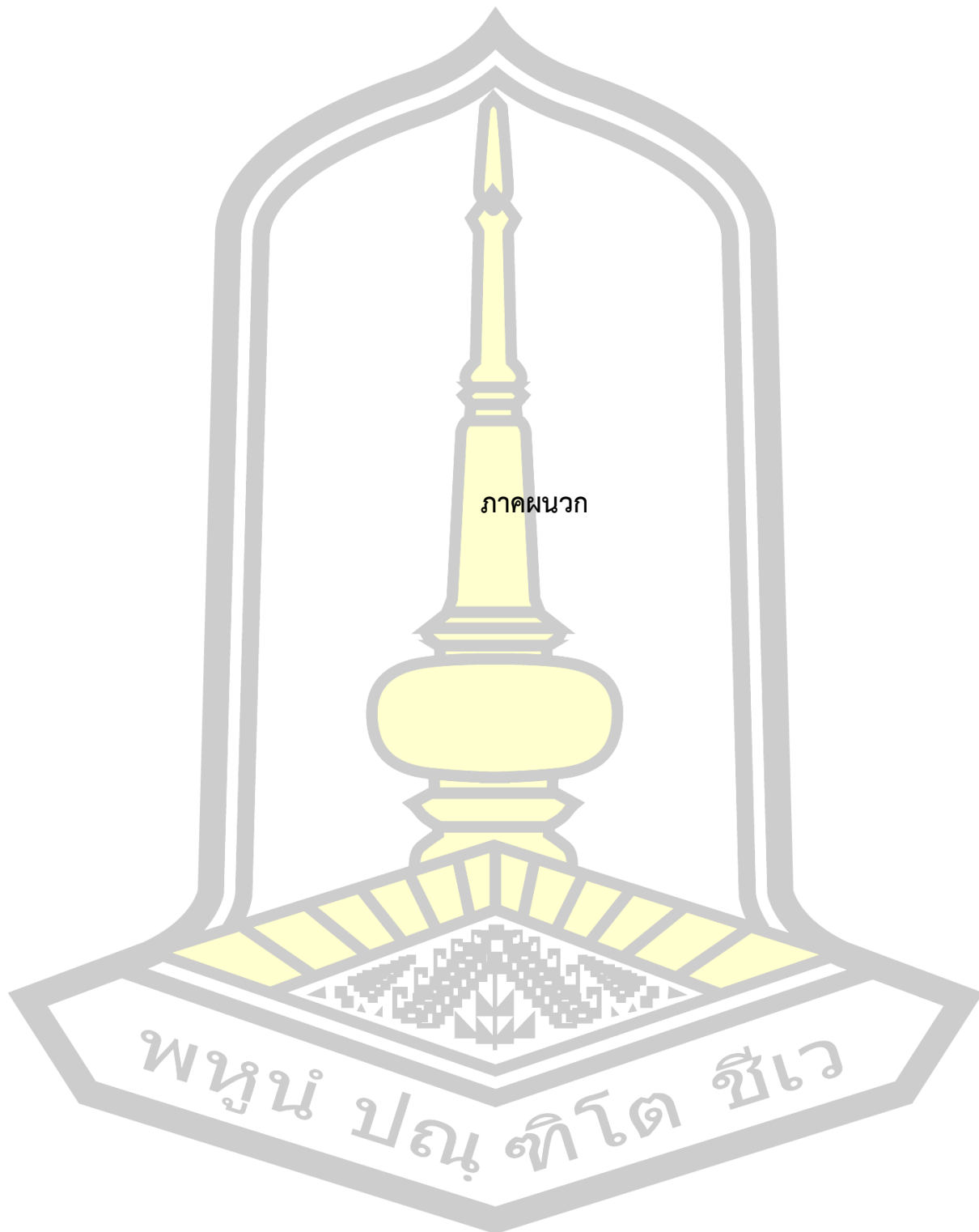
Increasing Labour Mobility within the Region and beyond." *Journal of English and Literature (JEL)* 2(2): 43-58

Ross Alain. (2007). A Habermasian Perspective on the Requirements Process in Software Development.

Wilang, J. D. T, Adisa. (2012). "Enhancing Comprehensibility Among ELF Users." *Journal of English and Literature (JEL)* 2(2): 43-58

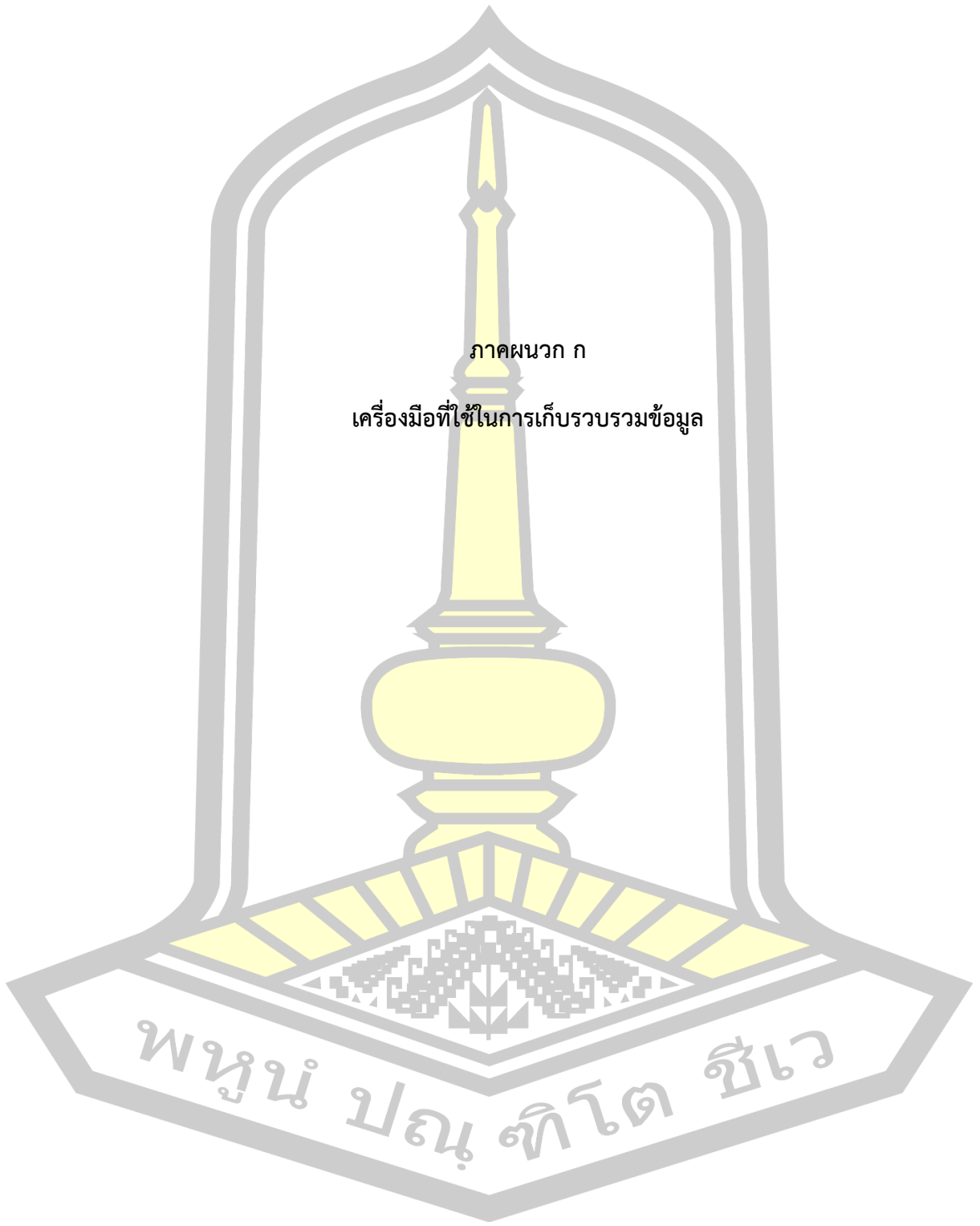
Wotruba, T. R. a. W, L.M. (1975). "How to develop a teacher-rating scale instrument." *Journal of Higher Education* 46(6): 653-663.

ภาคผนวก

พหุบัน ปณฺ ทิโต ชีเว

ภาคผนวก ก

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

พหุบัน ปณฺ ทัต ชีเว

แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง

เรื่อง การสำรวจสภาพการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกในวิทยาลัยนาฏศิลปภาค

ตะวันออกเฉียงเหนือ

สำหรับผู้บริหาร

ตอนที่ 1 ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับการสัมภาษณ์

ชื่อผู้ให้สัมภาษณ์.....

ตำแหน่งผู้ให้สัมภาษณ์

สถานที่สัมภาษณ์..... สัมภาษณ์วันที่..... เดือน

ชื่อผู้สัมภาษณ์ นายจักรพันธ์ จันโทมุข

ตอนที่ 2 รายการสัมภาษณ์

1. หัวเรื่องที่สัมภาษณ์

การบริหารด้านวิชาการ

บันทึกรายละเอียดของการสัมภาษณ์

คำถาม ท่านมีแนวคิดในการบริหารด้านวิชาการอย่างไร

คำตอบ.....

สรุป.....

พูน ปณ ทิโต ชีเว

การบริหารด้านบุคคล

บันทึกรายละเอียดของการสัมภาษณ์

คำถาม ท่านมีแนวคิดในการบริหารด้านบุคคลอย่างไร

คำตอบ.....

.....

สรุป.....

.....

การบริหารด้านกิจการนักเรียน

บันทึกรายละเอียดของการสัมภาษณ์

คำถาม ท่านมีแนวคิดในการบริหารด้านกิจการนักเรียนอย่างไร

คำตอบ.....

.....

สรุป.....

.....

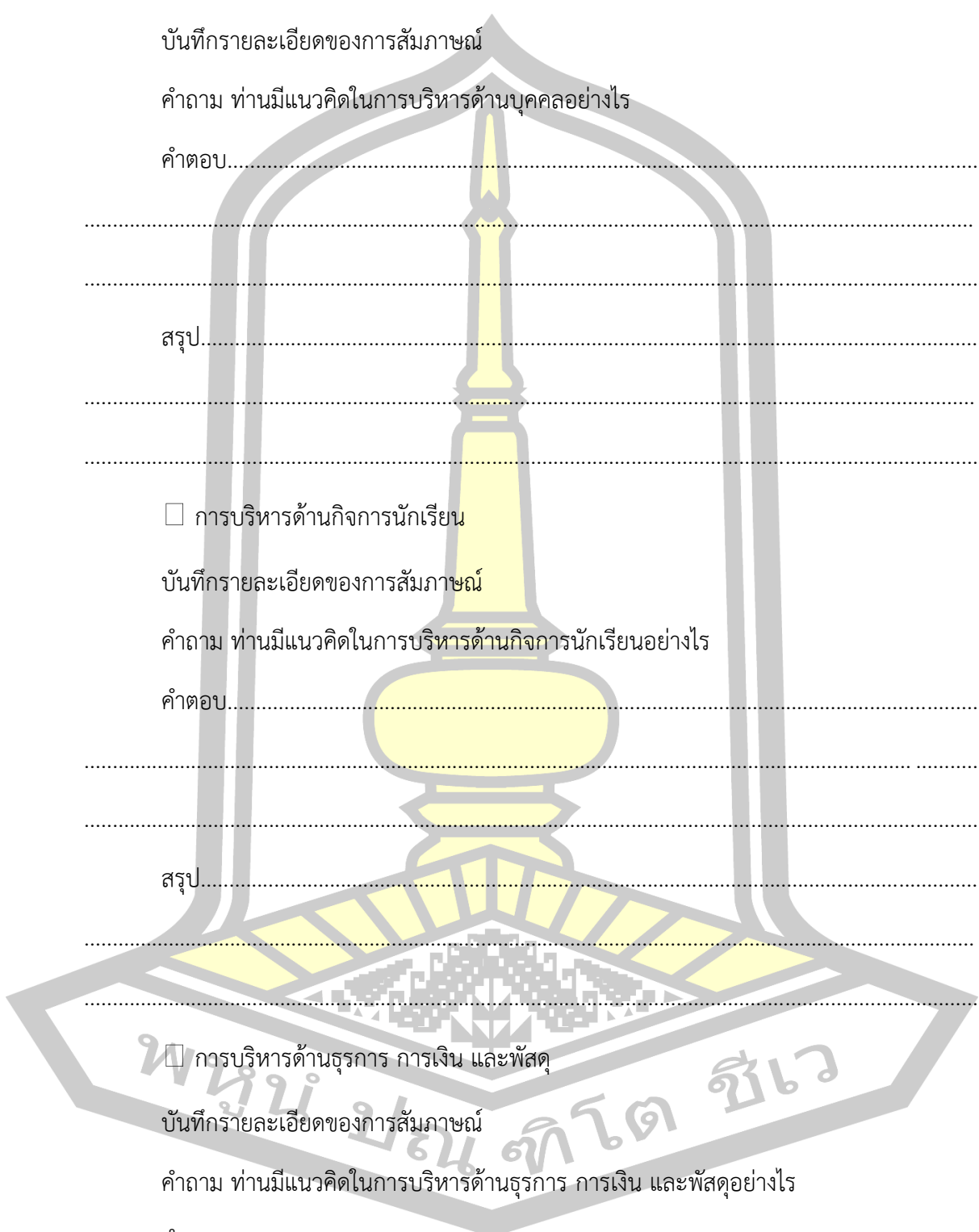
การบริหารด้านธุรการ การเงิน และพัสดุ

บันทึกรายละเอียดของการสัมภาษณ์

คำถาม ท่านมีแนวคิดในการบริหารด้านธุรการ การเงิน และพัสดุอย่างไร

คำตอบ.....

.....

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี

สรุป.....

การบริหารด้านอาคารสถานที่

บันทึกรายละเอียดของการสัมภาษณ์

คำถาม ท่านมีแนวคิดในการบริหารด้านอาคารสถานที่อย่างไร

คำตอบ.....

สรุป.....

การบริหารด้านความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับชุมชน

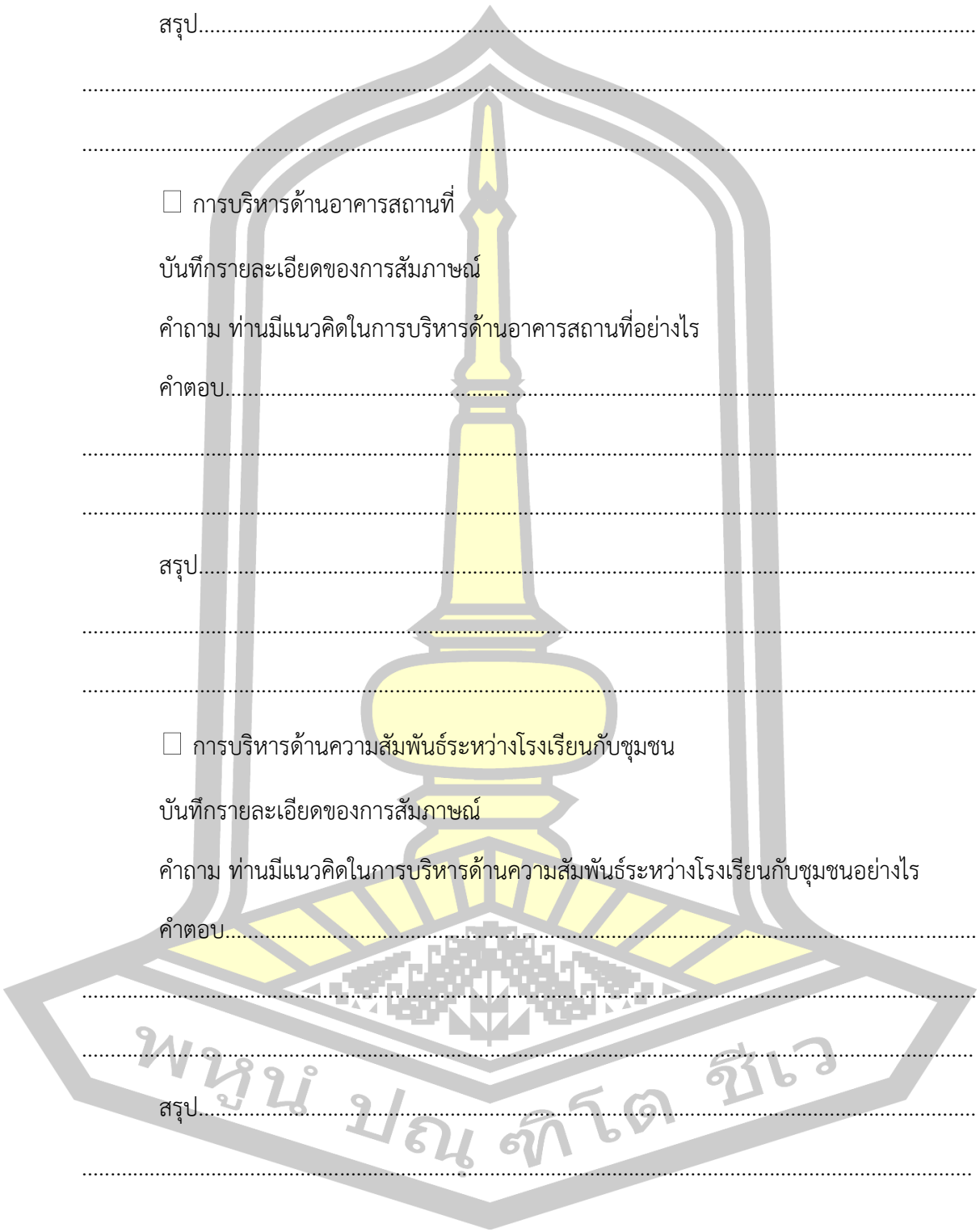
บันทึกรายละเอียดของการสัมภาษณ์

คำถาม ท่านมีแนวคิดในการบริหารด้านความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับชุมชนอย่างไร

คำตอบ.....

สรุป.....

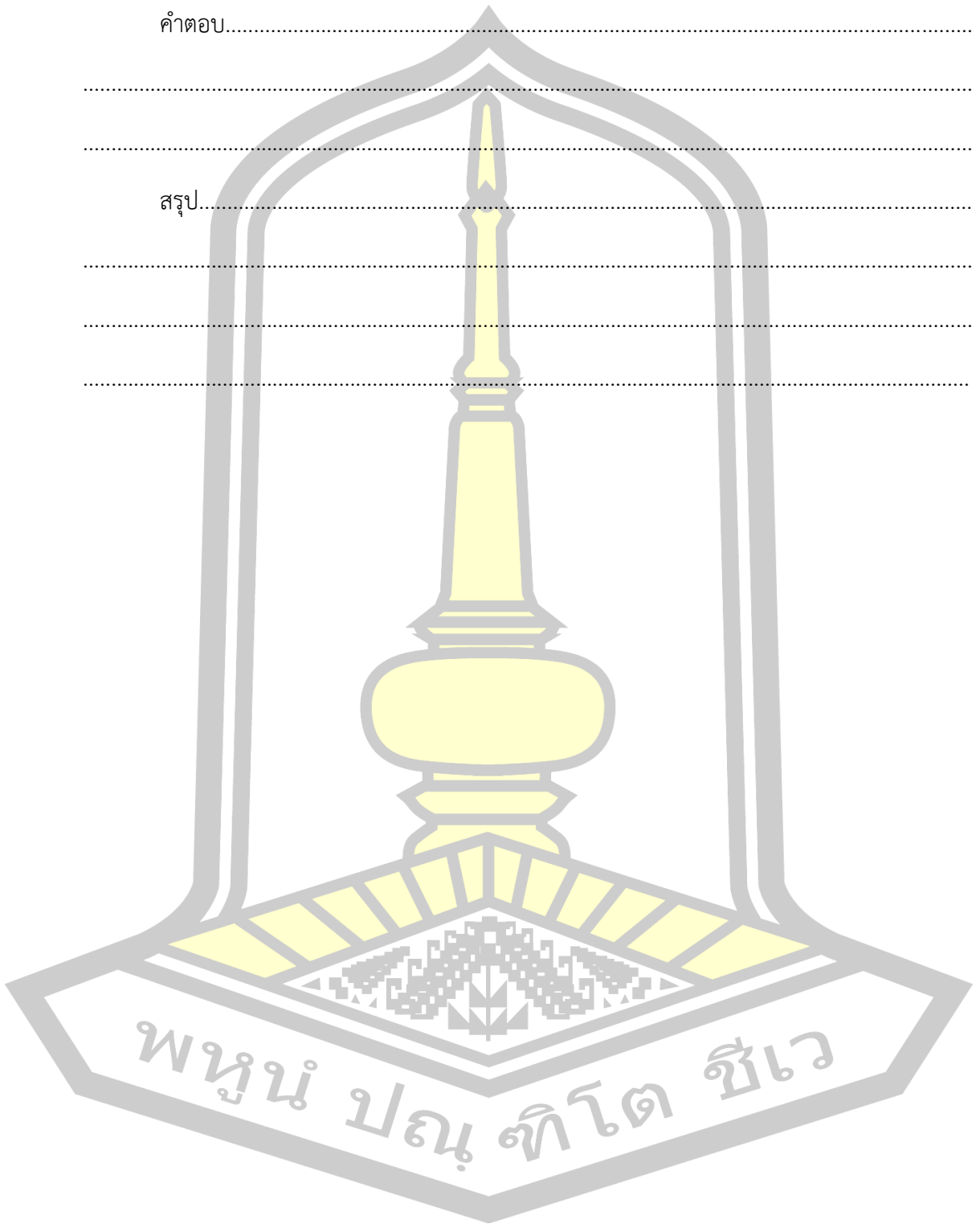
พหุบัณฑิต ชีวะ

คำถาม สิ่งที่ท่านต้องการจะพัฒนาเพิ่มเติม

คำตอบ.....

สรุป.....

แบบสอบถาม

เรื่อง การสำรวจสภาพการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกในวิทยาลัยนาฏศิลปภาค

ตะวันออกเฉียงเหนือ

สำหรับครูผู้สอน

คำชี้แจง :

ยิ่งขึ้น

1. คำตอบของท่านมีคุณค่าต่อการจัดการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
2. ผลการตอบคำตอบของท่านไม่มีผลต่อท่านและบุคคลอื่นแต่ประการใด
3. แบบสอบถามมี 2 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามรายละเอียดเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List)

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ

4. แบบสอบถามทั้ง 2 ตอน จะมีคำชี้แจงกรุณาอ่านและทำความเข้าใจก่อนตอบคำถาม

คำชี้แจง : โปรดทำเครื่องหมาย ลงใน หน้าข้อความที่เป็นจริงเกี่ยวกับตัวท่าน

ตอนที่ 1 สถานภาพทั่วไป

1. เพศ

1. ชาย

2. หญิง

2. อายุ

1. 22-30 ปี

2. 31-40 ปี

3. 41-50 ปี

4. 51-60 ปี

3. วุฒิการศึกษา

1. ปริญญาตรี

2. ปริญญาโท

3. ปริญญาเอก

4. อื่นๆ (โปรดระบุ).....

4. ประสบการณ์ในการสอน

1. 5-10 ปี

2. 10-15 ปี

3. 15-20 ปี

4. 20 ปี ขึ้นไป

ตอนที่ 2 ปัญหาการเรียนการสอนดนตรีตะวันตก

คำชี้แจง : โปรดกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับปัญหาการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกของท่านโดยมีเกณฑ์การพิจารณาดังนี้

- 5 ปัญหาการเรียนการสอนของท่าน ในข้อนั้น มีปัญหาในระดับมากที่สุด
- 4 ปัญหาการเรียนการสอนของท่าน ในข้อนั้น มีปัญหาในระดับมาก
- 3 ปัญหาการเรียนการสอนของท่าน ในข้อนั้น มีปัญหาในระดับปานกลาง
- 2 ปัญหาการเรียนการสอนของท่าน ในข้อนั้น มีปัญหาในระดับน้อย
- 1 ปัญหาการเรียนการสอนของท่าน ในข้อนั้น มีปัญหาในระดับน้อยที่สุด

รายการ	ระดับปัญหา				
	5	4	3	2	1
1. หลักสูตรและการบริหารหลักสูตร					
1.1 ตรงตามความมุ่งหมายของสถานศึกษา					
1.2 ตรงตามลักษณะพัฒนาการของนักศึกษา					
1.3 ตรงตามลักษณะวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี และเอกลักษณ์ของชาติ					
1.4 มีเนื้อหาสาระของเรื่องที่สอนสมบูรณ์เพียงพอ					
1.5 มีความสอดคล้องกับชีวิตประจำวันของผู้เรียน					
1.6 มีความยืดหยุ่นได้ตามความเหมาะสมแก่สภาพการณ์ต่าง ๆ					
1.7 ส่งเสริมให้นักศึกษาเกิดความรู้ ทักษะ เจตคติ ความคิดริเริ่ม มีความคิดสร้างสรรค์ในการดำเนินชีวิต					
1.8 บอกแนวทาง วิธีสอน และอุปกรณ์สื่อการสอน ประกอบเนื้อหาสาระที่จะสอนไว้อย่างเหมาะสม					
1.9 มีการประเมินผลอยู่ตลอดเวลา					
1.10 มีการจัดประสบการณ์และกิจกรรมหลาย ๆ อย่าง					

ตอนที่ 2 (ต่อ)

รายการ	ระดับปัญหา				
	5	4	3	2	1
2. การพัฒนากระบวนการเรียนรู้					
2.1 มีการเตรียมการสอนทั้งเนื้อหาและวิธีการ					
2.2 จัดสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศที่ปลูกเร้าจิตใจและเสริมแรงให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้					
2.3 การเอาใจใส่นักศึกษาเป็นรายบุคคล และแสดงความเมตตาต่อนักศึกษาอย่างทั่วถึง					
2.4 จัดกิจกรรมและสถานการณ์ให้นักศึกษาได้แสดงออกและคิดอย่างสร้างสรรค์					
2.5 ส่งเสริมให้นักศึกษาฝึกหัด ฝึกทำ และปรับปรุงตนเอง					
2.6 ส่งเสริมกิจกรรมแลกเปลี่ยนเรียนรู้จากกลุ่ม					
2.7 ใช้สื่อการสอนเพื่อฝึกคิด การแก้ปัญหาและการค้นพบความรู้					
2.8 ใช้แหล่งเรียนรู้หลากหลายและเชื่อมโยงประสบการณ์กับชีวิตจริง					
2.9 ฝึกฝนกิจกรรมมารยาท และวินัยตามวิถีวัฒนธรรมไทย					
3. สื่อการเรียนรู้					
3.1 ตรงจุดประสงค์ และเนื้อหา					
3.2 เหมาะสมกับวัย ระดับชั้น สติปัญญา และความสนใจของผู้เรียน					
3.3 ให้ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการใช้สื่อการเรียนการสอน					
3.4 เตรียมสื่อวัสดุอุปกรณ์ ให้พร้อมที่จะใช้งานและจัดลำดับการใช้					
3.5 ศึกษารายละเอียดของสื่อ เพื่ออธิบายให้นักเรียนได้เข้าใจ					

ตอนที่ 2 (ต่อ)

รายการ	ระดับปัญหา				
	5	4	3	2	1
3.6 คำนึงถึงสิ่งบรรจุสื่อ การเคลื่อนย้ายที่สะดวกปลอดภัย					
3.7 จัดที่นั่งของผู้เรียนให้เหมาะสมกับกิจกรรมการเรียนการสอน					
3.8 ปัญหาเกี่ยวกับแสงสว่าง เสียง กลิ่น ฝุ่นละออง					
3.9 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้สื่อ					
3.10 มีการซ่อมแซมบำรุงรักษาและจัดเก็บสื่ออย่างเป็นระบบ					
4. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้					
4.1 คำนึงถึงศักยภาพและพัฒนาการของผู้เรียนเป็นสำคัญ					
4.2 เน้นการประเมินเพื่อพัฒนาผู้เรียน หรือประเมินระหว่าง การปฏิบัติงานและเพื่อตัดสินผลการเรียน หรือ ประเมินเมื่อ สิ้นสุดการปฏิบัติงาน					
4.3 การประเมินให้ครอบคลุมด้านความรู้ ทักษะกระบวนการ คุณธรรม จริยธรรม คุณลักษณะที่พึงประสงค์ซึ่งสอดคล้องกับ ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง					
4.4 ใช้เครื่องมือและวิธีการที่หลากหลาย สอดคล้องกับสภาพจริง หรือสถานการณ์จริงของผู้เรียน					
4.5 การจัดการเรียนการสอนต้องควบคู่ไปกับการวัดและ ประเมินผลโดยเน้นในรูปแบบบูรณาการ เน้นการประเมิน กระบวนการทำงาน และคุณภาพของงานเป็นสำคัญ					

ขอขอบพระคุณอย่างยิ่งที่กรุณาสละเวลาและให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามในครั้งนี้

แบบสอบถาม

เรื่อง การสำรวจสภาพการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกในวิทยาลัยนาฏศิลปภาค

ตะวันออกเฉียงเหนือ

สำหรับนักศึกษา

คำชี้แจง :

ยิ่งขึ้น

1. คำตอบของท่านมีคุณค่าต่อการจัดการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
2. ผลการตอบคำตอบของท่านไม่มีผลต่อท่านและบุคคลอื่นแต่ประการใด
3. แบบสอบถามมี 2 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามรายละเอียดเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List)

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับความรู้เกี่ยวกับการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ

4. แบบสอบถามทั้ง 2 ตอน จะมีคำชี้แจงกรุณาอ่านและทำความเข้าใจก่อนตอบคำถาม

คำชี้แจง : โปรดทำเครื่องหมาย ลงใน หน้าข้อความที่เป็นจริงเกี่ยวกับตัวท่าน

ตอนที่ 1 สถานภาพทั่วไป

1. เพศ

 1. ชาย 2. หญิง

2. อายุ

 1. ต่ำกว่า 16 ปี 2. 16-18 ปี

3. ชั้นปีที่กำลังศึกษา

 1. ชั้น ม. 3 2. ชั้น ม. 4 3. ชั้น ม. 5 4. ชั้น ม. 6 5. อื่นๆ (โปรดระบุ).....

ตอนที่ 2 ความรู้เกี่ยวกับการเรียนการสอนดนตรีตะวันตก

คำชี้แจง : โปรดกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความรู้เกี่ยวกับการเรียนการสอนดนตรีตะวันตกของท่านโดยมีเกณฑ์การพิจารณาดังนี้

- 5 ความรู้การเรียนการสอนดนตรีตะวันตก ในข้อนั้น มีความรู้ในระดับมากที่สุด
- 4 ความรู้การเรียนการสอนดนตรีตะวันตก ในข้อนั้น มีความรู้ในระดับมาก
- 3 ความรู้การเรียนการสอนดนตรีตะวันตก ในข้อนั้น มีความรู้ในระดับปานกลาง
- 2 ความรู้การเรียนการสอนดนตรีตะวันตก ในข้อนั้น มีความรู้ในระดับน้อย
- 1 ความรู้การเรียนการสอนดนตรีตะวันตก ในข้อนั้น มีความรู้ในระดับน้อยที่สุด

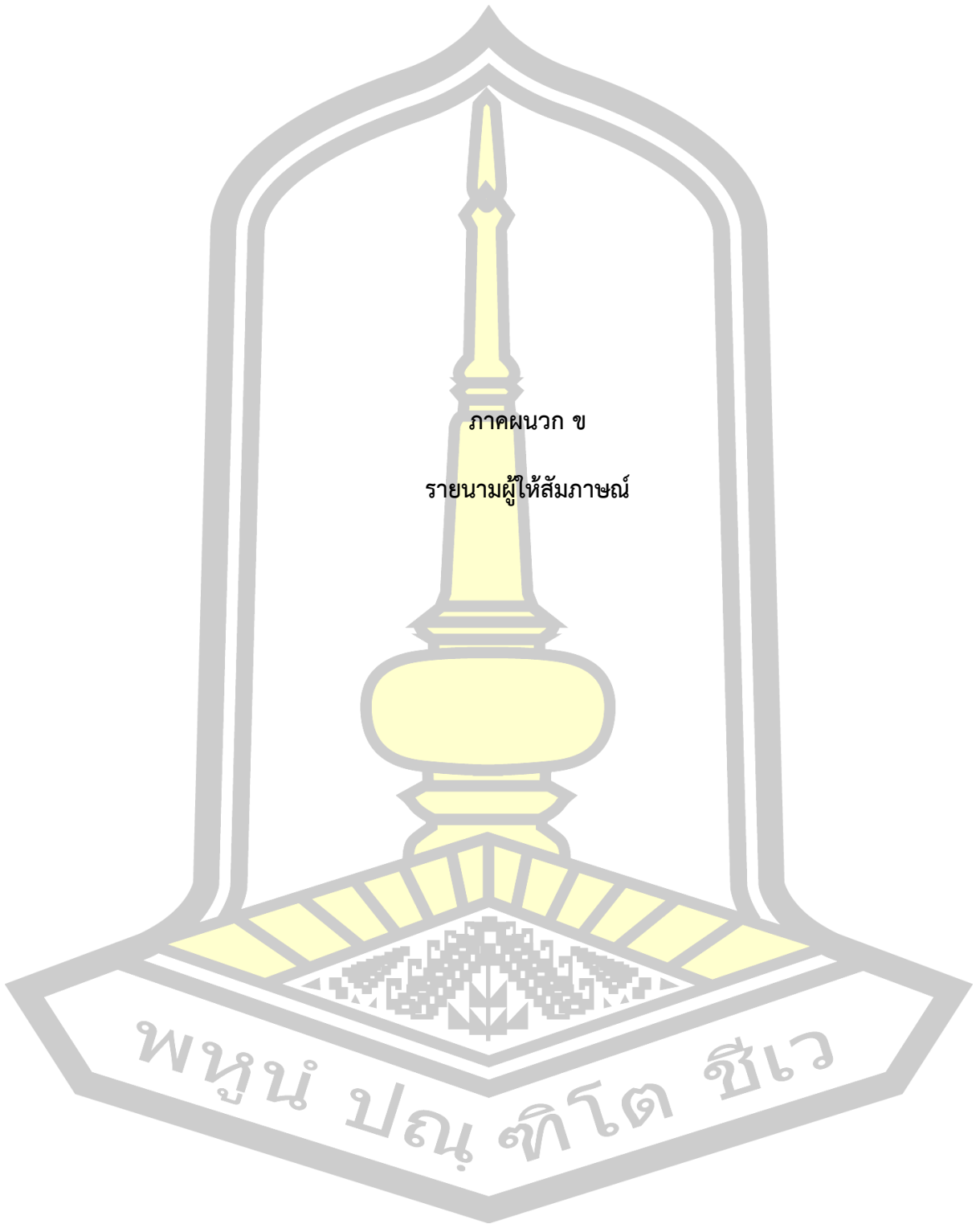
รายการ	ระดับความรู้				
	5	4	3	2	1
1. การเตรียมการเรียนการสอน					
1.1 ครูมีการแจ้งจุดประสงค์และความคิดรวบยอด					
1.2 ครูแจ้งโครงสร้างเนื้อหาที่ทำการเรียนการสอน					
1.3 ครูแจ้งวิธีการสอนและกิจกรรม					
1.4 ครูเตรียมสื่อและสภาพแวดล้อมทางการเรียน					
1.5 ครูนำเสนอสาระแปลก ๆ ที่เกี่ยวกับเนื้อเรื่องมาสร้างปัญหาที่น่าคิด					
1.6 ครูมีความเข้าใจธรรมชาติของเด็กที่จะสอน					
2. การดำเนินการเรียนการสอน					
2.1 ครูมีการบูรณาการของเนื้อหาและมีความถูกต้อง					
2.2 ครูมีวิธีการสอนที่เร้าความสนใจ					
2.3 ครูแนะนำแหล่งวิทยากร การใช้เครื่องมือ สื่อและอุปกรณ์					
2.4 ครูมีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลาย					
2.5 ครูจัดบรรยากาศในการเรียนการสอนเอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้					
2.6 ครูเปิดโอกาสให้มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเรียน					
2.7 ครูมีการบูรณาการการเรียนการสอนร่วมกับกลุ่มสาระ					

ตอนที่ 2 (ต่อ)

รายการ	ระดับความรู้				
	5	4	3	2	1
3. การวัดผลประเมินผล					
3.1 ครูมีการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เหมาะสมกับเนื้อหา					
3.2 ครูใช้แบบวัดผลประเมินผลเหมาะสมกับวัยและความสามารถของผู้เรียน					
3.3 ครูใช้แบบวัดผลประเมินผลที่มีความหลากหลาย					
3.4 ครูมีการวัดผลประเมินผลจากสถานภาพจริง					
3.5 ครูมีการปรับปรุงการวัดผลประเมินผลอยู่เสมอ					

ขอขอบพระคุณอย่างยิ่งที่กรุณาสละเวลาและให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามในครั้งนี้

ภาคผนวก ข
รายนามผู้ให้สัมภาษณ์

พหุมนุ ปณฺ ทิโต ชีเว

รายนามผู้ให้สัมภาษณ์

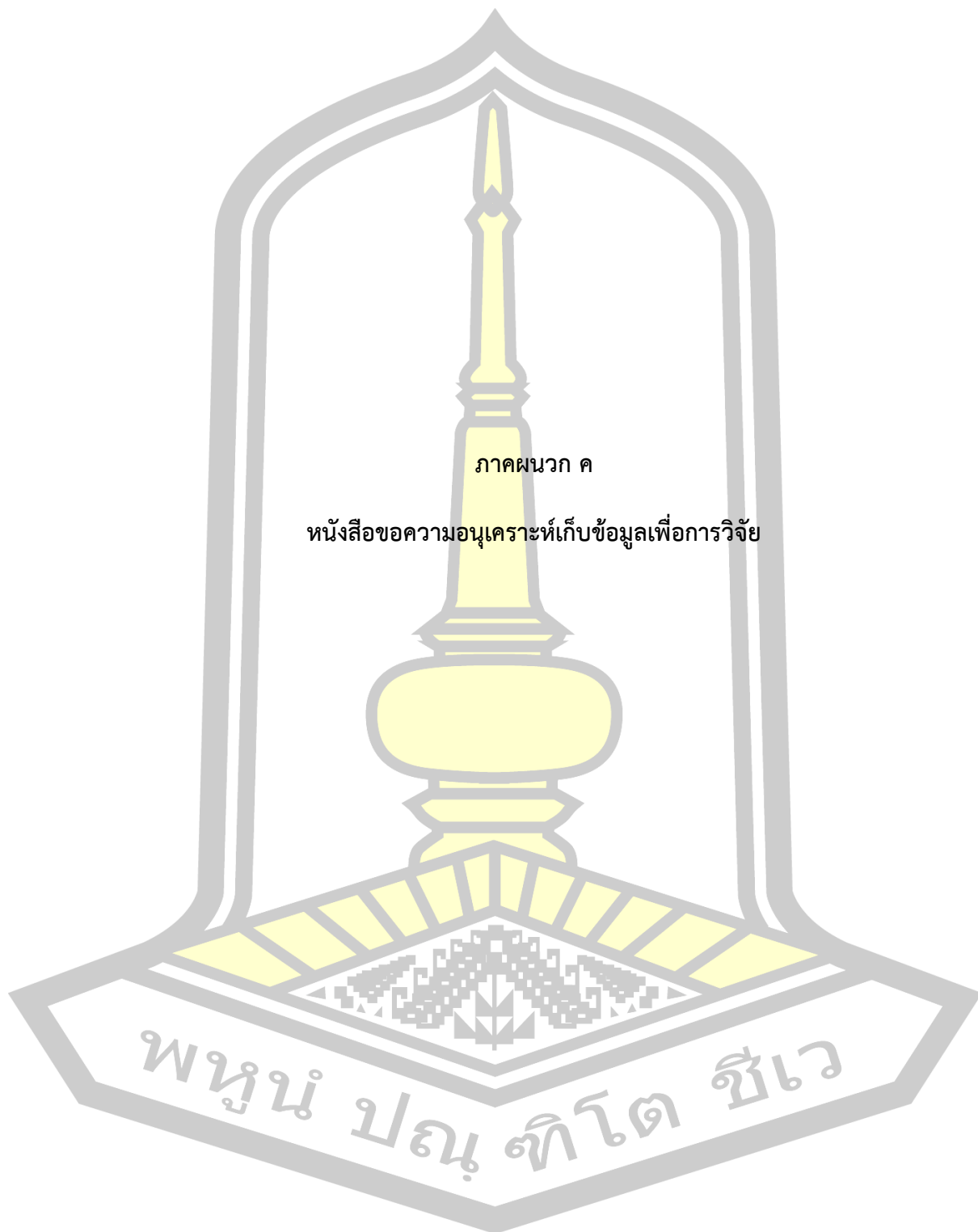
นายศุภรกร พิชกิจ. ผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป์ร้อยเอ็ด ได้มอบหมายให้ ดร.โยธิน พลเขต ได้เป็นผู้ให้ข้อมูลแก่ผู้วิจัย

ดร.โยธิน พลเขต. (15 สิงหาคม 2562). สัมภาษณ์. ประธานหลักสูตร. วิทยาลัยนาฏศิลป์ร้อยเอ็ด อำเภอเมือง จังหวัดร้อยเอ็ด.

นายพงศกร ทิพยะสุขศรี. (22 สิงหาคม 2562). สัมภาษณ์. ผู้อำนวยการ. วิทยาลัยนาฏศิลป์นครราชสีมา อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา

ดร.จำเริญ แก้วเพ็ชร. (5 กันยายน 2562). สัมภาษณ์. ผู้อำนวยการ. วิทยาลัยนาฏศิลป์กาฬสินธุ์ อำเภอเมือง จังหวัดกาฬสินธุ์

ภาคผนวก ค

หนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

พหุบัน ปณ จีโต ชีเว

คู่อับ

ที่ อว 0605.24/ ๕๕

มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
ตำบลขามเรียง อำเภอกันทรวิชัย
จังหวัดมหาสารคาม 44150

๒๕ พฤษภาคม 2562

เรื่อง ขออนุญาตเข้าเก็บข้อมูลเพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป์ร้อยเอ็ด

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสัมภาษณ์และแบบสอบถามฯ จำนวน 1 ชุด

ด้วย นายจักรพันธ์ จันโหมข นิสิตหลักสูตรดุริยางคศาสตรมหาบัณฑิต ระบบนอกเวลาราชการ สังกัดวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ในหัวข้อ “การสำรวจและวิเคราะห์ความรู้ดนตรีอาเขียนเบื้องต้นของวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ” และอยู่ระหว่างการเก็บข้อมูลภาคสนามเพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์

ในการนี้ เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ของ นายจักรพันธ์ จันโหมข เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและสมบูรณ์ วิทยาลัยดุริยางคศิลป์จึงใคร่ขออนุญาตให้นิสิตดังกล่าว เข้าเก็บข้อมูลในสถานศึกษาของท่านตามแบบสัมภาษณ์และแบบสอบถามฯ ที่แนบมาท้ายหนังสือนี้ และได้มอบหมายให้นิสิตเป็นผู้ประสานงานในเบื้องต้นด้วยตนเอง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.คมกริช การินทร์)

คณบดีวิทยาลัยดุริยางคศิลป์

สำนักงานเลขานุการ วิทยาลัยดุริยางคศิลป์

โทร./โทรสาร 043-754385

คูฉบับ

ที่ อว 0605.24/ 26

มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
ตำบลขามเรียง อำเภอกันทรวิชัย
จังหวัดมหาสารคาม 44150

13 พฤษภาคม 2562

เรื่อง ขออนุญาตเข้าเก็บข้อมูลเพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป์นครราชสีมา

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสัมภาษณ์และแบบสอบถามฯ จำนวน 1 ชุด

ด้วย นายจักรพันธ์ จันทโหมขุ นิสิตหลักสูตรดุริยางคศาสตรมหาบัณฑิต ระบบนอกเวลาราชการ สังกัดวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ในหัวข้อ "การสำรวจ และวิเคราะห์ความรู้ต้นตริอาเขียนเบื้องต้นของวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ" และอยู่ระหว่างการเก็บข้อมูลภาคสนามเพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์

ในการนี้ เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ของ นายจักรพันธ์ จันทโหมขุ เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและสมบูรณ์ วิทยาลัยดุริยางคศิลป์จึงใคร่ขออนุญาตให้นิสิตดังกล่าว เข้าเก็บข้อมูลในสถานศึกษาของท่านตามแบบสัมภาษณ์และแบบสอบถามฯ ที่แนบมาท้ายหนังสือนี้ และได้มอบหมายให้นิสิตเป็นผู้ประสานงานในเบื้องต้นด้วยตนเอง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.คมกริช การินทร์)
คณบดีวิทยาลัยดุริยางคศิลป์

สำนักงานเลขานุการ วิทยาลัยดุริยางคศิลป์
โทร./โทรสาร 043-754385

13 พ.ค. 62

คูฉบับ

ที่ อว 0605.24/24

มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
ตำบลขามเรียง อำเภอกันทรวิชัย
จังหวัดมหาสารคาม 44150

13 พฤษภาคม 2562

เรื่อง ขออนุญาตเข้าเก็บข้อมูลเพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลปกาฬสินธุ์

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสัมภาษณ์และแบบสอบถามฯ จำนวน 1 ชุด

ด้วย นายจักรพันธ์ จันโทมุข นิสิตหลักสูตรดุริยางคศาสตรมหาบัณฑิต ระบบนอกเวลาราชการ สังกัดวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ในหัวข้อ "การสำรวจและวิเคราะห์ความรู้ดนตรีอาเซียนเบื้องต้นของวิทยาลัยนาฏศิลปภาคตะวันออกเฉียงเหนือ" และอยู่ระหว่างการเก็บข้อมูลภาคสนามเพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์

ในการนี้ เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ของ นายจักรพันธ์ จันโทมุข เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและสมบูรณ์ วิทยาลัยดุริยางคศิลป์จึงใคร่ขออนุญาตให้นิสิตดังกล่าว เข้าเก็บข้อมูลในสถานศึกษาของท่านตามแบบสัมภาษณ์และแบบสอบถามฯ ที่แนบมาท้ายหนังสือนี้ และได้มอบหมายให้นิสิตเป็นผู้ประสานงานในเบื้องต้นด้วยตนเอง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและพิจารณา

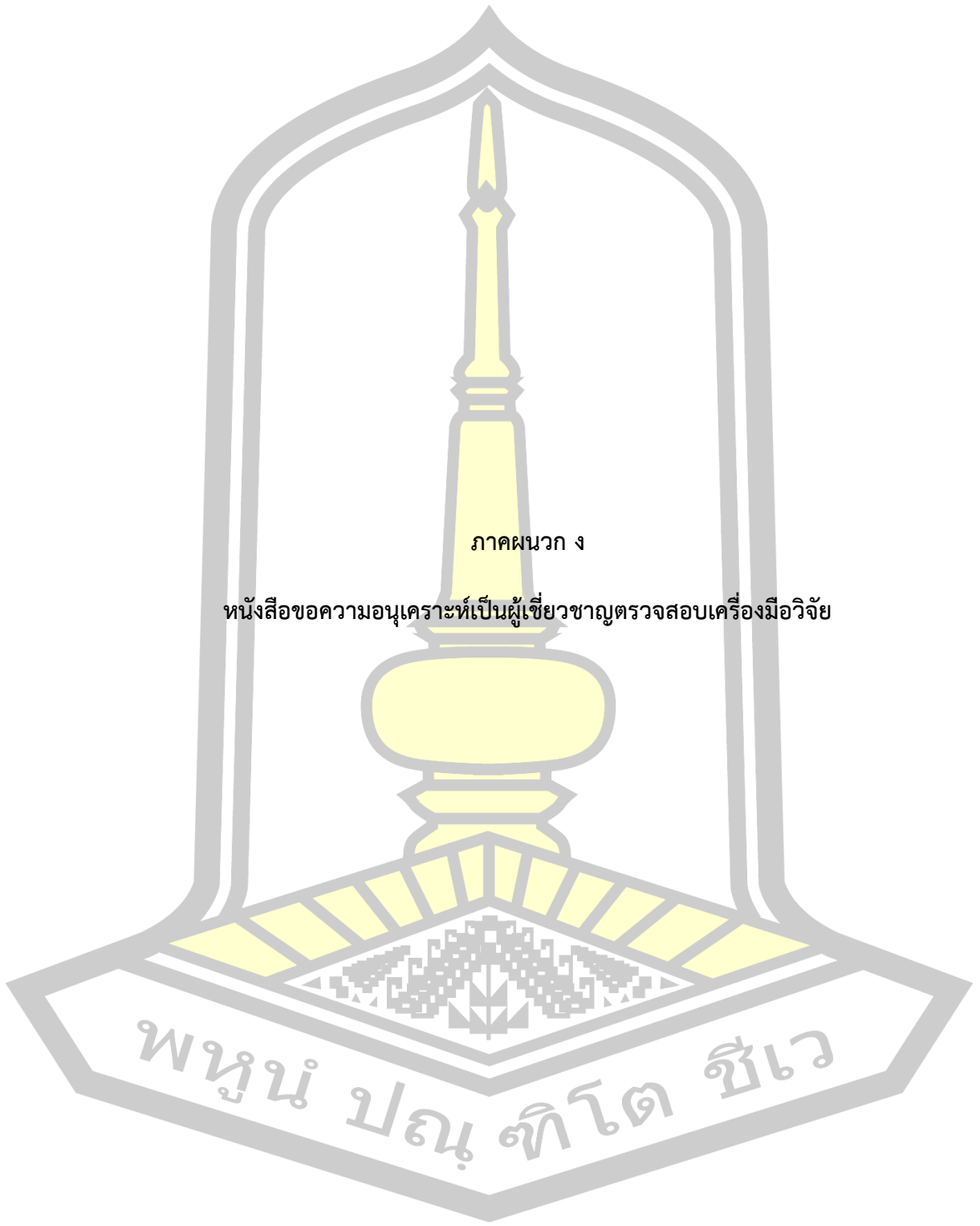
ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.คมกริช การินทร์)

คณบดีวิทยาลัยดุริยางคศิลป์

สำนักงานเลขานุการ วิทยาลัยดุริยางคศิลป์
โทร./โทรสาร 043-754385

13พ.ค.62

ภาคผนวก ง

หนังสือขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

พหุบัน ปณ กิจโต ชีเว

คูฉบับ

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ งานบัณฑิตศึกษา วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม โทร. ภายใน 3782

ที่ อว 0605.24 / ๕7

วันที่ 13 พฤษภาคม 2562

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ตรวจสอบเครื่องมือการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผศ.ดร.เจริญชัย ชนไพโรจน์

ด้วย นายจักรพันธ์ จันทโมข นิสิตหลักสูตรดุริยางคศาสตรมหาบัณฑิต ระบบนอกเวลาราชการ ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ในหัวข้อ "การสำรวจและวิเคราะห์ความรู้ดนตรีอาเซียนเบื้องต้นของวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ" และอยู่ระหว่างการเก็บข้อมูลภาคสนาม

ในการนี้ เพื่อให้การเก็บข้อมูลภาคสนามเพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์ของ นายจักรพันธ์ จันทโมข เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและสมบูรณ์ จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านในการตรวจสอบเครื่องมือการเก็บข้อมูลตามเอกสารที่แนบมาท้ายบันทึกนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและพิจารณา

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.คมกริช การ์รินทร์)

คณบดีวิทยาลัยดุริยางคศิลป์

13 พ.ค. 62

คู่มือ

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ งานบัณฑิตศึกษา วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม โทร. ภายใน 3782

ที่ อว 0605.24 / ๕๒

วันที่ 1๕ พฤษภาคม 2562

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ตรวจสอบเครื่องมือการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผศ.ดร.สยาม จวงประโคน

ด้วย นายจักรพันธ์ จันทิมา นิสิตหลักสูตรดุริยางคศาสตรมหาบัณฑิต ระบบนอกเวลาราชการ ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ในหัวข้อ "การสำรวจและวิเคราะห์ความรู้ดนตรีอาเซียนเบื้องต้นของวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ" และอยู่ระหว่างการเก็บข้อมูลภาคสนาม

ในการนี้ เพื่อให้การเก็บข้อมูลภาคสนามเพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์ของ นายจักรพันธ์ จันทิมา เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและสมบูรณ์ จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านในการตรวจสอบเครื่องมือการเก็บข้อมูลตามเอกสารที่แนบมาท้ายบันทึกนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและพิจารณา

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.คมกริช การ์รินทร์)

คณบดีวิทยาลัยดุริยางคศิลป์

13 พ.ค. 62

คู่มือ

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ งานบัณฑิตศึกษา วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม โทร. ภายใน 3782

ที่ อว 0605.24 / ๙๖

วันที่ 13 พฤษภาคม 2562

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ตรวจสอบเครื่องมือการทำวิทยานิพนธ์

เรียน อ.ดร.ว่าที่ร้อยเอกอิวิรุทธ์ โททำ

ด้วย นายจักรพันธ์ จันโหมข นิสิตหลักสูตรดุริยางคศาสตรมหาบัณฑิต ระบบนอกเวลาราชการ ได้รับ
อนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ในหัวข้อ “การสำรวจและวิเคราะห์ความรู้ดนตรีอาเซียนเบื้องต้นของวิทยาลัยนาฏศิลป์
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ” และอยู่ระหว่างการเก็บข้อมูลภาคสนาม

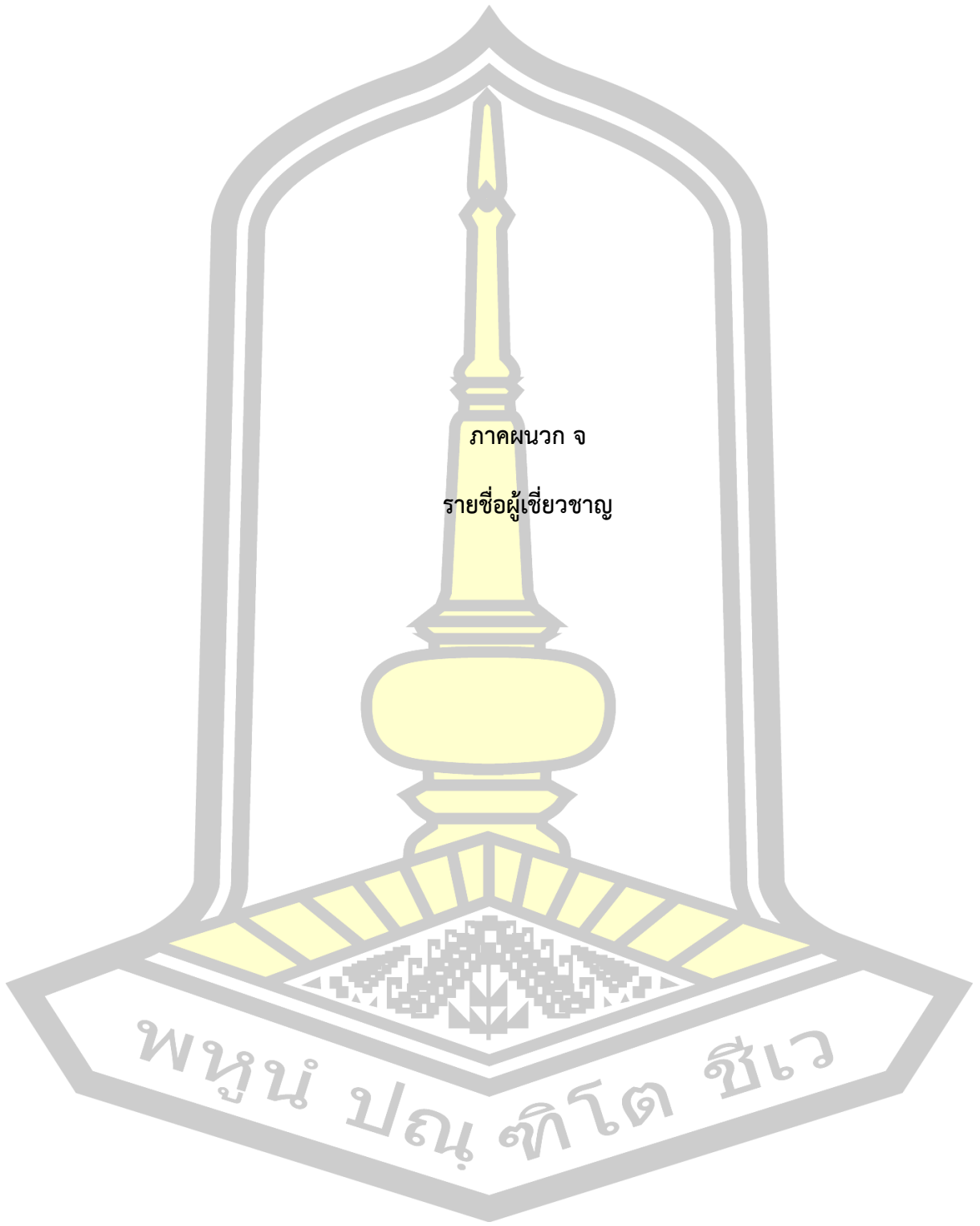
ในการนี้ เพื่อให้การเก็บข้อมูลภาคสนามเพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์ของ นายจักรพันธ์ จันโหมข
เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและสมบูรณ์ จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านในการตรวจสอบเครื่องมือการเก็บ
ข้อมูลตามเอกสารที่แนบมาท้ายบันทึกนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและพิจารณา

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.คมกริช การินทร์)

คณบดีวิทยาลัยดุริยางคศิลป์

13 พ.ค. 62

ภาคผนวก จ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

พหุบัน ปณุ ทิโต ชีเว

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เจริญชัย ชนไพโรจน์ ผู้เชี่ยวชาญ
วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
2. ว่าที่ร้อยเอก ดร.อวิรุทธ์ โททำ รองคณบดีฝ่ายบริหารและพัฒนางานองค์กร
วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สยาม จวงประโคน รองคณบดีฝ่ายวิชาการ วิจัยและบัณฑิตศึกษา
วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ	นายจักรพันธ์ จันโทมุข
วันเกิด	18 กุมภาพันธ์ 2533
สถานที่เกิด	โรงพยาบาลกาฬสินธุ์
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ.28 ถ.หัวโนนโกเกษตร ต.กาฬสินธุ์ อ.เมือง จ.กาฬสินธุ์ 46000
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	ครูอัตราจ้าง
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	วิทยาลัยนาฏศิลปกาฬสินธุ์
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2550 มัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนกาฬสินธุ์พิทยาสรรพ์ จังหวัด กาฬสินธุ์ พ.ศ. 2555 ศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต (ศป.บ.) สาขาวิชาดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พ.ศ. 2563 ดุริยางคศาสตรมหาบัณฑิต (ดศ.ม.) สาขาดนตรีศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

พหุบัณฑิต ชีวะ